

စကားအရပ်ပြောသံပစ္စည်းပင်ပစ္စည်းပြောသံကဏ္ဍပညာရှင် နှင့်
မြန်မာစာပေချစ်မြတ်နိုးသူများအတွက်

ဟာသဝိဇ္ဇာများ

BURMESE CLASSIC .COM

နှင့်

လှတောသား

သိမ်သိမ်နှင့်

❏ စာနယ်ဇင်း ကြိုတင်ခွင့်ချက်အမှတ် - (၁၀၈၆)

❏ မျက်နှာဖုံး ကြိုတင်ခွင့်ချက်အမှတ် - (၈၈၀)

ပုံနှိပ်ခြင်း

၁၉၉၃-ခု၊ ဇန်နဝါရီလ၊ စတုတ္ထအကြိမ် (၁၀၀၀)

အဖုံးရိုက်

နေလွင်အောင်

ပန်းချီ

ကိုဇော်ဝင်း

တန်ဖိုး () ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်အေးမြင့် (နွေးစာစဉ်) (မြ-၀၂၈၉၃)

အမှတ် - ၁၁၀၊ ၁၂၃-လမ်း၊ သပြေကုန်းရပ်ကွက်၊

ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးအောင်ချိုဌေး နေလွင်အောင်ပုံနှိပ်တိုက် (မြ-၀၃၄၆၆)

အမှတ် (၂၇၁/၁)၊ လမ်း ၄၀၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပြေးဆွဲ၍ မကုန်၊ ရိုးပွဲပိုးပွဲ ဆို၍ မခန်းပိုမိလော

မြန်မာ့စာပေ၏ လက်နက်ကုန်သည်

အခန်းတိုင်းတွင် ပါရှိပြီ...

မြန်မာ့စာပေ မြန်မာ့စာပေ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုကို

နှစ်သက်မြတ်နိုး တတ်ဖို့အားကောင်း

စကားစာရပ် ကြွယ်ဝလိမလော

မြန်မာစာ ရှစ်သုပုဒ်အတွက်...

ဟာသဝိဇ္ဇာများ နှင့်

လှတောသား

သိမ့်သိမ့်နွေး

ဖြန့်ချိရေး

ပင်မြင့်မာလာစာပေတိုက်

အမှတ်(၂၄)၊ တာဝတိံသာလမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း ၀၁-၂၉၂၂၁၈

မာတိကာ

၁။ ကျီးကန်းသားစကားဝိဇ္ဇာ

❖ ကျီးကန်းစကားဝိဇ္ဇာ	၂၀
❖ ကြမ်းပိုးသေးသေးလေး	၂၁
❖ ခံတွင်းကောင်းသောဆေး	၂၁
❖ ခံလိုက်ရပုံများ	၂၂
❖ ဗိုက်၏အမှား	၂၃
❖ ငှက်ပျောသီးကြီးပုံ	၂၄
❖ ရာဝင်စဉ်အိုးကြီးပမာ	၂၅
❖ စိတ်ညစ်သောကြက်	၂၅
❖ ဆိတ်ချေးဝိဇ္ဇာ	၂၆
❖ ဇူကောလက်သစ်	၂၆
❖ ဈာန်လျှောရသေ့	၂၇
❖ ဒေါနခင်းပုံပြင်	၂၈
❖ ဓမ္မတာသဘော	၂၉
❖ နွားခြံအလား	၂၉
❖ ပဒေသာအရိုးဆိုင်	၃၀
❖ ပုဒ်တစ်လုံးအသုံးချနည်း	၃၀
❖ ပိန်ရာဌ်ဝိဇ္ဇာ	၃၀
❖ ဖားဖို၏ဂီတ	၃၂
❖ ဖျားဆေးနာဆေး	၃၃
❖ ဂျင်လှည့်သံကြားရသည်	၃၃
❖ မယ်သိတာနှင့်အပြိုင်	၃၄
❖ မှားမှ မှားပလေ	၃၅

❖ ယောက္ခမအိမ် ရင်မငြိမ်	၃၆
❖ ရအောင်ကျက်ထားမှ	၃၇
❖ ရွာလုံးကျွတ်	၃၇
❖ လေပွေမှန်	၃၈
❖ လှိုင်းသံယောဇဉ်	၃၉
❖ လျှာလုံခြုံရေး	၄၀
❖ ဝါပုံက ဝါပုံက	၄၀
❖ သာကြားခဲနီနီ	၄၁
❖ သတ္တိအရာတွင်	၄၂
❖ ဟာကြူပုလိရွာသား	၄၃
❖ ဟိသစုံမှန်စွ	၄၃
❖ အပိန် ချန်ပိယံ	၄၄

၂။ ပခန်းသားစကားဝိဇ္ဇာ

❖ ကော့ပဲ ကော့နိုင်ပလေ	၄၇
❖ ကျောင်းသားတွေချည်း	၄၈
❖ ကြောက်စရာကြေး	၄၉
❖ ကွန်ပျူတာပိုခြင်း	၅၀
❖ ကောက်ညှင်းဝိဇ္ဇာ	၅၁
❖ ချွန်ပါ ချွန်ပါ	၅၂
❖ ငယ်ပါတီခြင်း	၅၄
❖ ဝန်စူးပေ	၅၆
❖ စံတင်ရ	၅၇
❖ ဆန့်သောလက် မကျေမိ	၅၈
❖ ဇာသီး ခြင်းသီး	၅၉

❖ ဇိဌာရုံ	၆၀
❖ ဈေးထဲကဟိုဒင်း	၆၁
❖ တိမ်းပေလို့ ယိမ်းပေလို့	၆၂
❖ ဓားမနောက်ပိတ်ခွေး	၆၃
❖ ဓားသွေးမည့်ကြံ	၆၃
❖ နေရာရှားရောထင်	၆၅
❖ ပြောမယ့် ကြီးသိ	၆၆
❖ ဘဝပြောင်းသွားပုံ	၆၈
❖ မကျေဘူးကွာ	၆၉
❖ ရင်ချောင်သောနည်း	၇၀
❖ ရှေ့ပြေးတာဝန်	၇၁
❖ ရှေ့ဖုံးနောက်ပေါ်	၇၂
❖ ရှင်းရှင်းကလေးပါ	၇၃
❖ ရွံ့စဉ်ပုံဝိဇ္ဇာ	၇၄
❖ ဝါပလေအရပ်သား	၇၄
❖ ဟစ်တလုံး တို့ဘိုးအေ	၇၆
❖ ဟတ်ပလေ	၇၆
❖ အဝါပြိုင်ပွဲ	၇၇

၃။ မုံရွာသားစကားဝိဇ္ဇာ

❖ ကပ်ကြားမှ ဓာတ်ဆား	၈၀
❖ ကျွတ် ပြွတ် ရွတ်	၈၂
❖ စိုက်တာက သိတင်းကျွတ်	၈၂
❖ ဆားခဲ တစ်အားကြံ	၈၃
❖ တေဇာဘမ်းလိပ်	၈၄

❖ နေကျတော့လေထ	၈၅
❖ ဖလန်ခေါက်	၈၆
❖ ဗျာပါဆံရယ်က တစ်ဖက်တစ်ဆုပ်	၈၇
❖ လာဟန်ကိုက	၈၈

၄။ ရန်ကုန်သားစကားဝိဇ္ဇာ

❖ ကြံတောဘယ်ပြေးမလဲ	၉၀
❖ စည်းကမ်းဆိုတာ	၉၁
❖ ဈေးနှုန်းဆိုသည်ကား	၉၃
❖ တက်တုန်းကတော့	၉၃
❖ ထွားပါပေ	၉၄
❖ ပြန်ရောက်ပြီမှတ်လို့	၉၅
❖ ဘောကွင်းလုပ်ကာ	၉၆
❖ မနာလိုတိုရှည်	၉၇
❖ မသိမှာစိုး၍	၉၇
❖ ရယ်ဖို့ကောင်းနေ	၉၉
❖ ရယ်မည့်ရယ်တော့	၉၉
❖ လမျက်နှာပြင်	၁၀၀
❖ လိုက်မလာပါဘူး	၁၀၁
❖ လွတ်လာစလူ	၁၀၂
❖ သူငယ်ချင်းမှတ်နေသလား	၁၀၂
❖ သေမှ သေစေတော့	၁၀၅
❖ သစ္စာဆိုတာချို့နဲ့လား	၁၀၆
❖ အရှေ့အလယ်ပိုင်း	၁၀၇

- ❖ အလောင်းစည်သူ ၁၀၇
- ❖ အော်ရှာလိမ့်မည် ၁၀၈
- ❖ အို... ဟုတ်သားပဲ ၁၀၉

၅။ လှတောသားဝိဇ္ဇာ

- ❖ ကားဟွန်းကို ဆုံးမသူ ၁၁၂
- ❖ ကူးတို့ခပင် မပါ ၁၁၂
- ❖ ကောင်းခြင်းအဖြာဖြာ ၁၁၃
- ❖ ကတ္တရာပုံး၏ ကံကြမ္မာ ၁၁၄
- ❖ ကပ်ဆွေး အာမခံ ၁၁၅
- ❖ ကျီးကန်း အစာဆင်း ၁၁၅
- ❖ ကျီးစောင့် ကြက်နှင့် ၁၁၆
- ❖ ကျစ်ကျစ်ထုပ်ထား ၁၁၇
- ❖ ကျဉ်းဆိုသံမျှ ထိပ်ခေါင် ၁၁၈
- ❖ ကျယ်လွန်းပုံ ၁၁၈
- ❖ ကြာချေပြီ ၁၁၉
- ❖ ကြာညောင်းလိုက်ပုံကြီး ၁၂၀
- ❖ ကြီးလိုက်သည်မီး ၁၂၀
- ❖ ကြီးနှစ်ကြီးဦးကာ ၁၂၁
- ❖ ကြက်သားဟင်းလား ထင်းစည်းလား ၁၂၂
- ❖ ကြောက်နေရပါလား ၁၂၃
- ❖ ကြိုက်လိုက်ပုံကြီး ၁၂၄
- ❖ ကြောင်နှစ်ကောင်ဂီတ ၁၂၄
- ❖ ကွန်ပျူတာတစ်ရာ ၁၂၅
- ❖ ကြွက်နဲ့ဆင် ကစားပွဲ ၁၂၆

“အမှား”

ဟာသဝိဇ္ဇာများ နှင့် လှတောသား” အမည်ပေးထားသော စာအုပ်ကို ပြုစုလိုက်ပါသည်။

ဤစာအုပ်တွင် ကံ ကန်သားစကားဝိဇ္ဇာ၊ ပခန်းသားစကားဝိဇ္ဇာ၊ မုံရွာသားစကားဝိဇ္ဇာ၊ ကုန်သားစကားဝိဇ္ဇာ၊ လှတောသားစကားဝိဇ္ဇာ၊ သရက်တောသားစကားဝိဇ္ဇာနှင့် ဟံစားသားစကားဝိဇ္ဇာဟူသော စကားဝိဇ္ဇာခုနစ်ဦးတို့၏စကားများကို စုဆောင်းဖော်ပြထားပေးသည်။ စကားများမှာ ကုန်နိုင်ဖွယ်၊ ခန့်နိုင်ဖွယ်မရှိပါ။ ယခု ဖော်ပြထားသမျှ တို့မှာ လက်လှမ်းမီသမျှ စုဆောင်း၍ ရသမျှတို့ကိုသာ ဖော်ပြရသဖြင့် အကုန်မဟုတ်သေးပါ။

ထို့ပြင် ဤကဲ့သို့ လှပသော၊ ကျစ်လျစ်သော၊ ရွှင်ပြုံးဖွယ်လည်း ဖြစ်သော စကားများကို အထက်ပါနေရပ်ခုနစ်ဦးမှ လူများသာ ပြောဆို တတ်ပါသလော၊ မဟုတ်ပါချေ။ မြန်မာနိုင်ငံဒေသအနှံ့အပြားတွင် တည်ရှိသော ကျေးရွာအများအပြား၊ မြို့အများအပြားတွင် စကားနှိုင်း ကောင်းသူများ အများအပြားရှိကြ၏။ ထို့ကြောင့် နှစ်သက်ရွှင်မြူးဖွယ် လည်းဖြစ် ဆိုလိုရင်းကိုလည်း ကွင်းခနဲထင်းခနဲမြင်စေ၍ ကျစ်လျစ်လှပ ခြင်းလည်းရှိသော စကားများကို အထက်ပါဒေသခုနစ်ခုမှ လူများသာမက မြန်မာပြည်အတွင်းရှိ ဒေသအားလုံး အရပ်အားလုံးမှ လူများပါ ပြောဆို တတ်ကြပါသည်။ ပြောဆိုနိုင်ပါသည်။

သို့ရာတွင် အနည်းအများ ကွာခြားမှုကား ရှိပါသည်။ အချို့ ကျေးရွာများတွင် တစ်ယောက်တလေ၊ သို့မဟုတ် အချို့သာလျှင် စကား ပြောရာ၌ အနှိုင်းကောင်း အဟပ်ကောင်းသူများ ဖြစ်ကြ၏။ အချို့ရွာများ တွင်ကား တစ်ရွာလုံးသည် စကားပြောလိုက်လျှင် အနှိုင်းအနှိုင်းကလေး နှင့် ပြောတတ်ကြသည်။ အချို့ရွာများမှာမူ လူကြီးများသာမက ကလေး သူငယ်များပါ အနှိုင်းအဟပ်ပါသော စကားများကို ပြောကြသည်။

ဒုတိယထပ်ပြလိုသောအချက်မှာ ဤစာအုပ်ကို ပြုစုရသော ရည်ရွယ်ချက် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုးများသည် စကား အရာတွင် ခိုင်ခံ့ထည်ဝါစွာ ပြောဆိုသုံးနှုန်းလေ့ရှိသူများဖြစ်ကြ၏။

“အမှတ်”

စကားတွင် ရိုးရိုးစကားပြေကို ပြောဆိုသုံးစွဲရာမှာပင် စကားပုံဟူ၍ ရှိသေး၏။ စကားပုံကလေးနှင့်ပြောလျှင် ထိမိ၏။ မြူးလိုလျှင် စကား လိမ်ကို သုံးစွဲကြ၏။ သံသယထက် မြူးရွှင်လိုလျှင် စကားထာဟူ၍ သုံးစွဲကြသေး၏။ စကားပုံ “ထွင်း” ပြီးသား မရှိလျှင် ဥပမာ ဥပမေယျတို့ဖြင့် ပြောဆိုကြ၏။

ကိုးကွဲသို့ ထည့်ဝါခမ်းနားသော မြန်မာတို့၏ မြန်မာစကားကို မြန်မာများ သိကြစေချင်၍ ဖြစ်ပါသည်။ ဝေါဟာရ မပီမသ ရေးသား နေသူများ ပြောဆိုသုံးစွဲနေသူများအတွက်လည်း အထောက်အပံ့ရစေရန် ရည်ရွယ်ပါသည်။

မြန်မာစကား မြန်မာစာပေတွင် ဂုဏ်ဆယ်ပါးနှင့် ရသကိုးပါး ရှိပါသည်။ မိမိတို့စကား မိမိတို့စာပေ၏ ကြီးကျယ်ခမ်းနားခြင်း ထည့်ဝါ သိုက်မြိုက်ခြင်းကို သိရှိဂုဏ်ယူနိုင်ကြစေရန် အလျဉ်းသင့်၍ ဖော်ပြပါ ဦးမည်။

- ၁။ **ဗသားဒဂုဏ်**
ပြောလိုက်သောစကား ရေးလိုက်သည့်စာသည် ရှင်းဆင်းပြတ် သားသော ကြည်လင်သောဂုဏ်ရှိခြင်းကို ဆိုလိုပါသည်။
- ၂။ **ဩဇဂုဏ်**
သိပ်သည်းကျစ်လျစ်၍ အနက်သမ္ပန်လျှင် များစွာချဲ့ထွင်နိုင် သော ဂုဏ်ရှိခြင်းကို ဆိုလိုပေသည်။
- ၃။ **မဂုရတာဂုဏ်**
ကြားနာသူတို့ ဖတ်ရှုသူတို့အတွက် နားဝင်ချိုစေသော ဂုဏ်ရှိခြင်းကို ဆိုလိုပေသည်။
- ၄။ **သမတာဂုဏ်**
သံတွင်းသံလျှော့ မျှတစွာ စိကုံးပြောဆိုသောဂုဏ်ကို ဆိုသည်။
- ၅။ **သုခုမာလဘာဂုဏ်**
အဆက်အစပ် ညက်ညောသောဂုဏ်။
- ၆။ **ဥဒါရတာဂုဏ်**
ချီးကျူးဖွဲ့ဆိုမှုမြောက်သောဂုဏ်။

“အမှတ်”

- ၇။ **ကန္တိဂုဏ်**
တခမ်းတနား တင်စားပြောဆိုရေးသားသဖြင့် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိသောဂုဏ်။
- ၈။ **အတ္ထဗျတ္တိဂုဏ်**
စကားလုံးအဓိပ္ပာယ် သိလွယ်ထင်ရှားသောဂုဏ်။
- ၉။ **သမာဓိဂုဏ်**
လောကစည်းကမ်းနှင့် မဆန့်ကျင်ဘဲ စကားပြောဆိုသောဂုဏ်။
သမာဓိဂုဏ်တွင်လည်း ခြောက်မျိုးရှိပါသေးသည်။ သိုရာတွင် ဝါးသိုင်းများလွန်းပါက ဟင်းဟုံတတ်သောကြောင့် ချန်လှပ်ခဲ့ကာ ရသ ကိုးပါးကို ဖော်ပြပါမည်။
- ၁။ သီင်္ဂီရသ၊ ချစ်စေခင်စေ၊ သဘောကျစေခြင်း။
- ၂။ ဟဿ ရသ၊ ပြုံးရွှင်ရယ်မောခြင်း။
- ၃။ ကရုဏာ ရသ၊ ဖိုးရိမ်စိတ်၊ သနားကြောင့်ကြစိတ်ဖြစ်စေခြင်း။
- ၄။ ရုဒ္ဒရသ၊ စိတ်ဆိုးဒေါသမျက်မာန်ရှုလာစေခြင်း။
- ၅။ ဝိရရသ၊ ရဲရင့်တက်ကြွ၍ ဝိရိယစိတ် ခိုးကြားလာစေခြင်း။
- ၆။ ဘယာနကရသ၊ ကြောက်ရွံ့စိတ်၊ အကျဉ်းအကျပ်ဖြစ်နေဟန် ခံစားနေရသောစိတ်ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း။
- ၇။ ဝိဘစ္ဆရသ၊ ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်၍ မုန်းတီးလာခြင်း။
- ၈။ အဗ္ဗတရသ၊ ခိုးကျူးအံ့သြ၍ ပြောမိလောက်အောင် ခံစားလာ ရခြင်း။
- ၉။ သန္တရသ၊ ကြည်လင်ချမ်းမြေ့အေးငြိမ်းသည့်အရာသာကို ခံစားနေ ရတိသို့ရှိအောင် ပြောဆိုခြင်း။ ရေးသားခြင်းတို့ ဖြစ်ပေ၏။
ဤပြောဆို၍မကုန်၊ ခိုးဖွဲ့၍မခန်းသော မြန်မာစာပေ၏ဂုဏ်များ ရသများသည် ဆက်လက်ဖော်ပြမည့် “စကားသိဇ္ဇာများ” တွင် အသိသီး ပါဝင်နေပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဆက်လက်ဖတ်ရှုကာ ပြုရွှင်ရယ်မော အံ့သြခြင်းများနှင့်အတူ မြန်မာအရပ်သားတို့၏ စကားဂုဏ်၊ စကားရသ တို့ကို ခံစားကြည့်ကြပါကုန်။

သိပ္ပံသိပ္ပံနွေး

၁။ ကျီးကန်သား စကားဝိဇ္ဇာ

မြန်မာနိုင်ငံအဝန်းတွင် စကားပြောကောင်းသော အရှုပ်ဒေသများ များစွာရှိပါသည်။ အထူးအထူးပင် ပြောတတ်သူများ၊ နားသာခံခက် ပြောတတ်သူများ၊ ကွင်းခနဲ ထင်းခနဲ ပေါ်လာအောင် ဥပမာပေးကောင်းသူများ ပြုံးတမဲ့မဲ့ဖြစ်အောင် ပြောတတ်သူများ စသည်ဖြင့် များလှပါသည်။

ချိုပါသား ပခန်းသားနှင့် စကားတောင်စားတို့သည် ရှေးရှေးကတည်းက စကားအရာတွင် ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့ကြ၏။

စကားအရာတွင် ယနေ့ထင်ရှားသူမှာ လှတောသားဖြစ်၏။ လှတောရွာသည် ရွာကြီးလည်းဖြစ်၏။ တိုးလည်း တိုးတက်သည်။ အချက်အချာကျသော နေရာတွင်လည်း တည်ရှိ၏။ ဗဟုသုတလည်း ပြည့်၏။ ထိုကောင်းခြင်းအလီလီတွင် ကျစ်လျစ်ရှင်းပြတ်သော ဥပမာပေးစကားများ ပြောလေ့ရှိခြင်းကို ပေါင်းစပ်လိုက်ရာ ပြောင်မြောက်သော လှတောသားများ ပေါ်ပေါက်လာလေ၏။

ယခုဖော်ပြမည့် ကျီးကန်သားစကားဝိဇ္ဇာမှာ လှတောရွာအနီးရှိ ကျီးကန်ရွာကလေးမှ စကားပြောတော်သော စကားဝိဇ္ဇာအချို့၏ စကားအနည်းငယ် ဖြစ်ပါသည်။

ကြမ်းပိုးသေးသေးကလေး

ကျီးကန်သားတစ်စုသည် ထောင်ထွက်တစ်ယောက်နှင့် စကားစပ်မိကြရာ ထောင်အကြောင်းဗဟုသုတများကို သူတစ်မျိုး ငါတစ်ပုံ မေးမြန်းကြသည်။ စားရပုံ၊ နေရပုံ၊ လုပ်ကိုင်ရပုံများကို စုံအောင် မေးကြသည်။

“မင်းတို့က ထောင်အကြောင်းကို ဒါလောက် မေးနေတာက ထောင်ကို ယောက္ခမအိမ် ထိုင်နေလို့လား။”

ထောင်ထွက်မှာ ဖြေရလွန်း၍ အာခြောက်လာသောအခါ ငေါက်ငမ်းသံဖြင့် မေး၏။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သိချင်လို့ပါ။”

“ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါးထဲမှာ ထောင်လဲပါတယ်ကွ၊ ထောင်ထဲမှာ တခြားဟာကို မပြောပါနဲ့ဦး၊ ကြမ်းပိုးတဲ့... ပိုးဟပ်ကတောင် အခွန်ဆက်ရတယ်၊ အချို့ကြမ်းပိုးများ လိပ်ကတောင် အဖေခေါ်ရတယ်”။

ဖေလင်္ဂာဗ

ခံတွင်းကောင်းသောဆေး

ကျီးကန်သားတို့၏ စကားဝိုင်းတွင် အတွင်းသိ အစဉ်းသိ လူဆိုးတစ်ယောက်အကြောင်း ပါလာသည်။

တစ်ယောက်က “အဲဒီလူလား၊ အဲဒီလူကတော့ အလုပ်သမားခေါင်းမို့ဟေ့၊ အရာရှိများ ဖြစ်သွားရင် အလုပ်သမားတွေကို ထောင့်ချပစ်လို့ နွားခြံဖြစ်သွားလိမ့်မယ်ဟေ့” ဟု စလိုက်သည်။

“အောက်လက်ငယ်သား အလုပ်သမားတွေကို နှိမ်ရာ မှာသာ အနှိပ်သယ်ဗျ။ အထက်လူကြီးကို ဖားရာမှာတော့ စာခြောက်ရုပ်ကို ဝန်ကြီးအကျီဝတ်ပေးထားလား မှတ်ရ”

ထိုအခါ တတိယလူကလည်း အားကျမခံ ဝင်ပြောပါ သည်။

“ပြောတော့လဲ ကြည့်ပါဦး၊ မြန်မာပြန်က သတင်းဆို ခံတွင်းမတွေ့ဘူးဗျ။ နိုင်ငံခြားသတင်းမှ ခံတွင်းတွေ့တယ်၊ နိုင်ငံခြားသတင်းမှ ပြောချင်တယ်”

“အေးလေ၊ ဗလရှင်ဆေးပြားတို့၊ ဂျင်တန်တို့ ငုံ့ဖို့မလို့ တော့ဘူးပေါ့။ နိုင်ငံခြားဆိုတာကို ခြင်ထောင်ထဲနဲ့ ခြင်ထောင် ပြင်လောက် မှတ်နေပုံရတယ်”

ပထမပြောသူက စတင်နိဂုံးချုပ်လိုက်လေ၏။

အလအလ

ခံလိုက်ရပုံများ

စက္ကူရွက်ကို ပွတ်သပ်ပြီးကြည့်သော လောင်းကစား သမားတစ်ယောက်၏ သတင်းသည် ကျီးကန်သားတို့ စုပေါင်း လုပ်ဆောင်သော လမ်းပြင်ရာသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

လမ်းလည်းပြင် စကားလည်းပြောရင်း ရွာသားတို့ ပြော ကြသောသတင်းမှ ဤသို့ဖြစ်၏။ ကျီးကန်သားသည် ဥယျာဉ် မရွာသို့ သွားရောက်ကစားရာ သူ့ချည်းနိုင်သည်။ ဥယျာဉ်မ ရွာသားများသည် လောင်းကစားခြင်းကို လောင်းကစားနည်းဖြင့် မနိုင်နိုင်သောအခါ ကျီးကန်သားအား ရန်စကြတော့သည်။

ထိုးကြ ကြိတ်ကြရာက ရိုက်ကြနက်ကြသည်။ တစ် ယောက်တည်းသော ကျီးကန်သားများ အကွဲအပြဲဖြင့် ဆုတ်ခွာ ခဲ့ရ၏။ ထိုသို့ ဆုတ်ခွာခဲ့ရပုံကို ကျီးကန်သားတစ်ယောက်က ဖော်ပြလိုက်ပုံမှာ “ခံလိုက်ရပုံများကတော့ကွာ၊ ငါတို့လူရဲ့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ကျားသစ်ပုတ်ထားတဲ့အတိုင်းပဲဟေ့” ဟု သတည်း။

အလအလ

ဗိုက်၏အမှား

ကျေးရွာသားများသည် ကိုယ့်အိမ်တွင်ကိုယ် ရေနွေး တည်ပြီး သောက်လေ့ရှိကြသည်။ လူစုံသော ရေနွေးကြမ်းဝိုင်း၊ စကားပြော၍ကောင်းသော ရေနွေးကြမ်းဝိုင်းများကိုလည်း စုရုံး ရောက်ရှိတတ်ကြ၏။ ကိုယ့်မှာ ပြောစရာစကား မရှိစေကာမူ သူတစ်ပါးပြောသော ရပ်ရေး၊ ရွာရေး၊ စိုက်ရေး၊ ပျိုးရေးသတင်း နှင့် ဗဟုသုတကို ရရှိနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ယနေ့မူ ထိုဝိုင်းတွင် ကောက်ညှင်းပေါင်းသာမက မြေပဲ ကြော်၊ ငှက်ပျောသီးကြော်နှင့် အခြားမုန့်များပါ ပါဝင်နေ၏။ ဝိုင်းတွင် လူစုံပြီး အတော်ကြာမှ လူတစ်ယောက် ရောက်လာ၏။

“အခစားနောက်ကျလှချေလား၊ ကဲ... ကဲ... ကောက်ညှင်းပေါင်း၊ မြေပဲကြော် ကြိုက်ရာ သုံးဆောင်ပေတော့” “တော်ပါပြီကွာ၊ အိမ်မှာ ဟိုဟာသောက်၊ ဒီဟာစားနဲ့ အစားများလာလို့ လူလဲ ငါးစည်ပွလင်နေမှားသလို ကားနေပြီ ဟေ့”

နောက်ကျသူ၏ ရှုံ့မဲ့ဖြေကြားလိုက်ပုံ ဖြစ်ပေ၏။

ငှက်ပျောသီးကြီးပုံ

ငှက်ပျောသီးပန်းထဲမှ ငှက်ပျောသီးသည် ပြောပလောက်အောင် လှီ၏။ ရောက်လာသောနေရာမှ လူစုံသော နေရာဖြစ်ရာ...။

“ဟဲ့... ငှက်ပျောသီးသည်ရယ်၊ ငှက်ပျောသီးလား၊ သစ်ကိုင်းအစိုလား ကွဲကွဲပြားပြား အော်ပါဟဲ့”

ငှက်ပျောသီးသည်မှာ အချမှားပြီဆိုတာ သိသဖြင့် မျက်စောင်းထိုးကာ ပန်းကိုရွက်၍ ထွက်သွားလေ၏။

“ခင်ဗျားပြောလဲ ပြောစရာပဲဗျ၊ ဒီငှက်ပျောသီးတော့ ပန်းလိုက် မျှီချတောင် အဆာမပြေဘူး၊ ကလေးများတဲ့ အိမ်တွေတော့ ဝယ်ဖို့ကောင်းပါတယ်”

ဒီလိုဆိုလဲ မင်းဝယ်ရမှာပေါ့ကွ၊ မင့်အိမ်က ကလေး ဘယ်လောက်များသလဲဆိုရင် ပွဲသွားကြည့်တဲ့အခါမှာ လှည်းမဆဲလို့ ပုတ်ထဲထည့်ပြီး တင်သွား၊ ပွဲခင်းထဲရောက်ရော၊ လှည်းနောက်မြီး လှန်ချလိုက်တာပဲ မဟုတ်လား”

ရယ်မောသံကြီး သောသောညံသွားလေရာ ပြောမနာ ဆိုမနာများဖြစ်သဖြင့် ကာယကံရှင်မှာ ပြုံးပြုံးကြီး ဖြစ်နေလေ၏။

ရာဝင်စဉ်အိုးကြီးပမာ

ကျီးကန်သားတစ်ယောက်သည် ခရီးကြုံသဖြင့် ရွှေကျင်ရွာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အိမ်သို့ ဝင်သွားသည်။ အိမ်ရှင်ကလည်း ဝမ်းသာအားရဆီးကြိုကာ ဆေးကွမ်းလက်ဖက်ဖြင့် ပျာပျာသလဲ ဧည့်ခံသည်။ အိမ်တွင်းသို့လှမ်းပြီး “ဟိုဟာလေး ထုတ်ခဲပါဦး၊ ဒီဟာလေးကြော်လိုက်ပါဦး” ခိုင်းနေသည်။

ထိုအခါ ဧည့်သည် ကျီးကန်သားက အောက်ပါအတိုင်း ပြောလျက် တားမြစ်လိုက်၏။

“နေပါစေတော့ကွာ၊ လူတွေ့ရတော်ပါပြီ၊ ကျန်းကျန်းမာမာတွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်၊ ဘာမှစားစရာတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ တောင်ဟာစား၊ မြောက်ဟာစားနဲ့၊ လူလဲ ပေါင်(၂၅၀)ဝင် ဆန်အိတ်မျိုးထားရသလို ခိုက်တစ်ခုလုံးစုထားပြီး ရာဝင်စဉ်အိုးကြီး ပွေ့ထားသလို ဖြစ်နေပြီ”။

၀၃၃၃၃၃

စိတ်ညစ်သောကြက်

မူးမြစ်မှ ဆည်ခံပြီး သွယ်ယူသော မူးရေကို အားထားသောလယ်များမှာ မူးရေမမှန်လျှင် အဆင်မပြေကြတော့ပေ။ ထိုအကြောင်းကို ကျီးကန်သားတို့၏ စကားဝိုင်းများတွင် စကားစပ်မိကြရာ ...

“တို့ရွာမှာသာ ဘာမှမကြားရသေးတာ၊ ဟိုဘက်ရွာမှာတော့ စပါးရောင်းဖို့ စည်းရုံးနေကြပြီ”
တစ်ယောက်က စကားစလိုက်၏။ ထိုအခါ ကျီးကန်

သားတစ်ယောက်က ပြောလိုက်ပုံမှာ . . .

“မင်းမသိသေးဘူးလား၊ တို့ရွာက ကြက်မတွေတော့ အတော်စိတ်ညစ်နေကြပြီ”

“အေးပေါ့၊ ဟိုဘက်ရွာတော့ မသိဘူး၊ တို့ရွာမှာတော့ စပါးမပြောနဲ့၊ ကြက်မြုံ့လုပ်ပို့ ကောက်ရိုးတောင်မရှိလို့”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ပြောတာပေါ့၊ ကြက်မြုံ့ထဲမှာ ကောက်ရိုးမရှိဘဲ ဝပ်ဝပ်နေရလို့ ကြက်မတွေ ရင်ဘတ်အောင်လို စိတ်ညစ်နေကြတာပေါ့”

ဖလှယ်စာ

ဆိတ်ချေးပိဇ္ဇာ

ထိုစကားဝိုင်းမှပင် ပိုးသတ်ဆေးအကြောင်း၊ အထူးအထွက်တိုးစပါးအကြောင်း၊ မူးရေအကြောင်း စပ်မိစပ်ရာ ပြောကြရင်း ကလေးများသည် လူတစ်ယောက်အကြောင်းသို့ ရောက်သွားလေရာ . . .

“သူမိန်းမကလဲ မွေးနိုင်ပေ့ကွာ၊ ကိုယ့်ကလေးကိုမှ မှတ်မိပါဦးမလား”

“လူလုပ်တဲ့စက်များ ရှိရောသလား မသိပါဘူးကွာ၊ မွေးလိုက်တဲ့ကလေး ဆိတ်ချေးယိုတဲ့အတိုင်းပဲ”

ဖလှယ်စာ

ဇူကောလက်သစ်

ဝက်လက်ကားဂိတ်တွင် ကျီးကန်သားတစ်ယောက်သည် အခြားရွာသား ပေါင်းဟောင်းသင်းဟောင်းများနှင့် တွေ့

သည်။ လက်ဖက်ရည်သောက်ပါဦး၊ မုန့်စားပါဦး၊ လောကွတ်ပြုကြသည်။

ထိုအခါ ကျီးကန်သားက . . .

“ဘာမှ မစားမသောက်ပါရစေနဲ့ကွာ၊ မနက်ကံ့ကား ဂိတ်အလာမှာ အထက်မီးအောက်မီး မုန့်တစ်ချပ် သွားစားမိတာ လေပူထပြီး အခုလို မစားချင်မသောက်ချင် ဖြစ်နေတာ”

“တစ်ခုတစ်လေစားလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ၊ ဆယ်ခုလောက် စားပစ်လိုက်စမ်းပါ၊ မင်းလေပူပိတ်ညစ်နေပြီး ဘယ်လိုလုပ်ထနိုင်တော့မှလဲ”

ကျီးကန်သားသည် အားရပါးရ ရယ်မောပြီး . . .

“လေပူငြိမ်မငြိမ်တော့ မသေချာဘူး၊ ဇူကောလို အစားပုပ်လို့ သေတယ်လို့ လူပြောခံရမှာတော့ သေချာတယ်၊ စားလဲမစားပါရစေနဲ့၊ သေလဲမသေပါရစေနဲ့” ဟု တောင်းပန်လိုက်လေ၏။

ဖလှယ်စာ

ဈာန်လျှောရသေ့

ကျီးကန်သားလူငယ်တစ်စုသည် မန္တလေးမြို့ပေါ်တွင် လျှောက်လည်ကြည့် ဘုရားကြီးသို့ သွားရောက်ဖူးမြော်ကြ၏။ သူတို့သည် အနောက်ဘက်မုခ်ထွက်လျှင် ကားလေးတစ်စီးပေါ်မှ ယှဉ်တွဲကာ ဆင်းလာသော ပြုပြုသန်သန်ခန့်ချောအမိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် ပိန်ရှည်ရှည်ညိုညစ်ညစ်ယောက်ျားကို တွေ့လျက် မြင်ရရာ . . .

၂၈ ၂၂ သိမ့်သိမ့်နှေး

“အမလေး မုဒုလက္ခဏာမိဖုရားကြီးနဲ့ ဈာန်လျှောရသေ့ကြီးတို့ ခုထက်ထိ အသက်ရှည်နေကြတုန်းပါလား” ဟု တစ်ယောက်က ပြောလိုက်လေ၏။

ဖေလှနာဇ

ဒေါနခင်းပုံပြင်

ကျီးကန်သားကြီးတစ်ယောက်အား ကာလသားများက ဝိုင်း၍ ကျီးစယ်နေကြသည်။ ထိုလူကြီးကလည်း ခပ်ပျော်ပျော်သမား။ ဝက်လက်ဈေးတွင် အမြဲတွေ့နေရသဖြင့် လူတိုင်းသိနေသော မိန်းမကလည်း အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ပျံ့နေရာ ကျီးကန်သားကြီး စိတ်ဆိုးနေ၏။

“အဲဒါနဲ့ ညားမယ့်အစား လူသေကောင်နဲ့ သေတ္တာတစ်လုံးတည်းမှာ အတူအိပ်ဆို အိပ်ပျံ့မယ်ကွာ၊ မင်းတို့ပြောတဲ့ ဟာကြီးကတော့ တစ်ခါတစ်လေ စီးကရက်သောက်လိုက်သေး၊ အရပ်ဆိုးပုံများကတော့ သရဲကို အရေခွာထားသလား မှတ်ရတယ်”

ကာလသားတွေ ရယ်မောကြသည်။ ကျီးကန်သားကြီးမှာ အာကို ဇက်ချုပ်၍ မရသေး။

“ဒါပေမယ့် သူ့ကိုယ်သူ အမွှေးနံ့သာတွေ ဖိုထားလိုက်ပုံများတော့ ဒေါနခင်းကို ရေလောင်းထားသလားမှတ်ရ၊ ကြိုင်နေလှိုင်နေတာပါပဲကွာ”

ဖေလှနာဇ

ဓမ္မတာသဘော

မလိမ္မာသော မယားနှင့် အိမ်ထောင်ပြုမိဟန်တူသော ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် ရွာလယ်ရှိ သစ်တုံးတစ်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး ဤသို့ ရေရွတ်နေ၏။

မယားတစ်ယောက်ယူလိုက်၊ မလိမ္မာလို့ ရိုက်သတ်လိုက်၊ နောက်တစ်ယောက် ယူလိုက်၊ မလိမ္မာပြန်ရင် ရိုက်သတ်လိုက်၊ လုပ်ရရင်တော့ ကြိုးစင်ပေါ်ကကို ဆင်းရဲတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်သေးပါဘူးလေ၊ လောကကြီးမှာ သမီးလိမ္မာကို မွေးထုတ်နိုင်တဲ့မအေတွေ မရှိတော့ဘူးလား။

ဖေလှနာဇ

နွားခြံအလား

ကျီးကန်သားတစ်စု ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ ကိစ္စနှင့်လာသူ ကြုံယောကြောင့် အလည်အပတ် လိုက်လာသူများ၊ ဘုရားဖူးလိုသူများ နောက်ဆက်တွဲ ပါလာသောအခါ လူအုပ်ကြီးမှာ အကြီးကြီးဖြစ်နေလေ၏။

ထိုအချိန်က ကြားကားလည်း မပေါ်သေး။ သင်္ဘောသားကားလည်းမရှိသည့်အတွက် လိုင်းကားများမှာ အချိန်မရွေး ကျပ်သိပ်နေ၏။ ထိုကျီးကန်သားလူအုပ်ကြီးမှာ သုံးဘီးနှစ်စီးစာရှိရာ သုံးဘီးကားခေါ်၍ မရချေ။ ထို့ကြောင့် လိုင်းကားကို စောင့်စီးရာ ငာစိစီးမျှ မတက်နိုင်ပေ။

တစ်နာရီပြီးတစ်နာရီ အချိန်သာ ကုန်သွား၏။ သူတို့ကား နေရာမှမရွေးသည့်အဆုံးတွင် ကျီးကန်သားတစ်ယောက်

က ဤသို့ပြောလိုက်လေ၏။

အောင်မယ်လေး၊ ကြီးလိုက်တဲ့ကာကြီးတွေကလဲ နွားခြံသုံးလေးခုစာလောက် ရှိတယ်။ ဒါတောင် ပြည့်ကျပ်နေတဲ့ လူတွေကလဲ အိုင်ထဲက ငါးတွေလို ပါပဲလား၊ ခေါင်းလေးတွေ စီနေလိုက်တာ မှီပေါက်နေသလားမှတ်ရ၊ စောင့်မနေပါနဲ့တော့၊ ခြေထောက်နဲ့ပဲ သွားကြပါစို့။

အလှအစာ

ပဒေသာအရိုးဆိုင်

ကျီးကန်သားကြီးက သူ့နှင့်ရင်းနှီးသော လူငယ်အား ဘာလေးတွေ ဝိုက်မကောင်းဘဲရှိပါလျှက် ပဲကျွေးရသလားဟု ပြောဆိုမာန်မဲလိုက်ရာ . . .

“ပဲစားတာကိုသာ မြင်ကြတာကိုးဗျ၊ ပဲရဲ့အာနိသင် ဘယ်လောက် ထက်မြက်တယ်ထင်သလဲ၊ ပဲစာခွက်နဲ့ ဗားပလက်တစ်ပုလင်း ညီတယ်ဗျ၊ ပဲသည် ဗားပလက်၊ ဗားပလက် သည် ပဲ”

“ဟုတ်ပေလိမ့်မယ်၊ ဗားပလက်စားတဲ့ မင်း သားတွေ ကြည့်လိုက်တော့ “ဗတ်ခွ” ထောင်ထားတဲ့အတိုင်း နံရိုးတွေ ပေါ်နေလိုက်တာ အရိုးပဒေသာဆိုင်ဖွင့်ထားသလား မှတ်ရ”

(ရန်ကုန်တွင် သားရေခွခေါ်၍ ကျီးကန်တွင် ဗတ်ခွ ခေါ်၏။)

အလှအစာ

ပုတ်တစ်လုံး အသုံးချနည်း

တခြားလူတွေသာ စပါးမရလို့ ညည်းနေကြပေမယ့် မောင်တို့ဒင်းကတော့ ငါးဆယ်ဝင် ပုတ်တစ်လုံး ဝယ်လာတာ မြင်ပါကလား။

စပါးမရသော်လည်း သီးထပ်ကို မျှော်လင့်ကာ လှုပ်ရှား လုပ်ကိုင်နေကြသော ကျီးကန်သားများ ထွန်နားရင်းကန်သင်း ပေါ်တွင် ဆုံမိကြရာ တစ်ယောက်က စတင်ပြောလိုက်သည်။

“စပါးထည့်ဖို့ ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူးကွာ”

“ပုတ်ပဲဗျ၊ စပါးမထည့်လို့ ဘာထည့်ရမှာလဲ”

“သူ့အိမ်သေးသေးကလေးနဲ့ သူ့မိန်းမမွေးတဲ့ကလေးနဲ့ ဘယ်သွားပြီး ဒီကလေးတွေ ထားမလဲကွ၊ အပြောရ အဆိုရလဲ သက်သာ၊ အထိန်းရ အသိမ်းရလဲ လွယ်အောင် ပုတ်ထ ထည့်ထားမှာပေါ့ကွ”

မိတ်ဆွေများမှာ ယိုအခါတွင် သဘောပေါက်ပြီး တသောသော ရယ်မောကြလေ၏။

အလှအစာ

ပိန်ရာဋ္ဌ ဝိဇ္ဇာ

ကလေးများသော ရွာသားဇနီးမောင်နှံအကြောင်းကို တဝါးဝါးတဟားဟား ပြောဆိုကြပြီးနောက် ပြုစော့ထီးများက လက်နက်မှုဖြင့် ဖမ်းသွားသော ရွာသားတစ်ယောက်အကြောင်း သို့ ရောက်သွားပြန်၏။

“သူ့ကို ဖမ်းသွားကြတုန်းကများ ရိုက်လိုက်ကြတာ

ဦးတင့်တယ် တူထူနေသလားမှတ်ရ၊ တစ်ကိုယ်လုံး ရိုက်နှက် ချိုးချေထားလိုက်ကြတာ တစ်ကိုယ်လုံး ကြေမှုနေပုံများတော့ မုန့်လေပေ့ကို ဆုံထဲထည့်ကြိတ်ထားသထက်ဆိုးသေး။”

“လွတ်လာတော့လဲ ကြည့်ပါဦး၊ ပိန်နေလိုက်တာ... အိပ်နေတဲ့အခါများဆိုရင် နံရိုးတွေဟာ ဝါးပတ္တလား ဖြန့်ခင်း ထားသလိုပဲ”

ဖေလှနာဗ

ဖားဖို၏ ဂီတ

အထက်ပါစကားဝိုင်းမှာ မပြတ်သေးချေ။ လယ်ကွက်ထဲ တွင် ထွန်တန်းလန်းဖြင့် အနားပေးထားခဲ့သော နွားများကို လှမ်းကြည့်ကြရာ တစ်ယောက်က ကြားဖြတ်၍ ...

“ဟေ့ ... တခြားနွားတွေ အမောဖြေလို့ စားမြုံ့ပြန် နေကြပြီကွာ၊ မင်းနွားနှစ်ကောင်ပဲကြည့်ဦး၊ တစ်ယောက်ကအမြီး တခတ်ခတ်နဲ့ ဟိုအလှည့်နွားကျတော့ အခုထက်ထိ မောနေ လိုက်တာ၊ ဖားဖိုဆွဲနေသလိုပါပဲလား။”

ထိုအခါ နွားရှင်က အဖြေပေးပုံမှာ ...

“မင်းက အမြင်နဲ့ပြောနေလို့ ဒါလောက်ပဲ သိတာ၊ အနားကပ်သွားမှ စွဲခနဲကတစ်မျိုး၊ ရှဲခနဲကတစ်မျိုး၊ ဂုတ်ဂုတ်ဂုတ် က တစ်မျိုးနဲ့ ရေဒီယိုအပျက်ဖွင့်သလားမှတ်ရ၊ မမာတာ ကြာပြီ ကွာ၊ ဆေးမျိုးလဲစုံနေပြီ” ဟု ဖြစ်ပေသည်။

ဖေလှနာဗ

ဖျားဆေး နှာဆေး

မမာ နွားအကြောင်းကို ကြားဖြတ်ပြောပြီးလျှင် မူလပြော ပြုစသော ထောင်အကြောင်း၊ ပြုစောထီး ဖမ်း သွားပုံ ညှင်းသို့ ပြန် ပည်ရောက်ရှိသွားရာ ...

“ဒီလူ ထောင်ကလွတ်လာစက ပါတော့မထင်ဘူး၊ ဒီလူ သေမှာပဲ ဆင်နေတာ၊ ခုတော့ မသေဘူးကွာ၊ အံ့စရာပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ခုတော့ မျောက်ငါးပိနဲ့ ရသလို ထောင်သံကြားရင် ဖျားချင်နာချင်နေမှာတော့ သေချာတယ် နော်”

“ဖျားချင်ရုံ ဘယ်ကမလဲ၊ မျက်ဖြူလန်ပြီး မတက်ရင် တော်လှပြီ၊ ထောင်ထဲမှာ သူတို့စားရတဲ့ ထမင်းတဲ့၊ ကိုင်ကြည့် လိုက်ရင် ခပေါင်းချိုင်က ချူကို ကိုင်လှုပ်သလိုပဲတဲ့၊ ဂလုံဂလုံ မြည်နေသတဲ့၊ ဟင်းရည်နဲ့များ သွားပြီးမနယ်နဲ့၊ မလူးနဲ့၊ တစ်ခါ တည်း သဲတွေခဲတွေ စပါးလုံးတွေက အင်တေဖျော်စက်လှည့် လိုက်သလို ရှောက်ဂျက်သံ မိုးခွန်သွားပုံများ ကျောက်ခဲပုံပေါ် လမ်းကြိမ်စက် တအားမောင်းပြေးတာထက် ဆိုးသေးဆိုပါက လား”

ထိုသို့ ရောက်တတ်ရာရာ ပြောဆိုနေရာမှ တစ်ယောက် က စတင်ပြီး သတိပေးလိုက်လျှင် လူစုကွဲသွားကြလေ၏။

ဖေလှနာဗ

ဂျင်လှည့်သံ ကြားရသည်

ကျီးကန်သားအဘိုးအို တစ်ဦးသည် အစားသောင်း ကျန်းသော သူမြေးတွေကို ကြည့်နေရာက သူ့သမီးအား လှမ်း

ပြောသည်။ သမီးမှာ ကလေးတွေကို အလိုလိုက်သူ ဖြစ်သည်။

“သမီး ရာသီဥတုက မကောင်း... ကလေးတွေကို ဟိုဟာကျွေး၊ ဒီဟာကျွေးနဲ့၊ သံတံထား...”

“မကျွေးပါဘူး အဖေရဲ့”

“မကျွေးဘူးသာဆိုနေတယ်၊ ကလေးတွေ ပုံး... မပြိုင် ဆိတ်မပါ ကပ်ထက်တောင် လှုပ်သေး၊ မာလကာသီးစားလိုက်၊ ငှက်ပျောသီးစားလိုက်နဲ့ တော်တော်ကြာရင် ချွဲကပ်နေလို့ သရက်သီးဂျင်လှည့်သလို ဖြစ်နေဦးမယ်။”

အလင်အာဇာ

မယ်သီတာနဲ့အပြိုင်

ရွာသူရွာသားများ စုပေါင်းပြီး ဆောင်ရွက်စရာလုပ်အားပေးကိစ္စများပေါ်ပေါက်လာလျှင် လူကြီးလူရွယ် လူလတ်နှင့် လူငယ်များသည် သတ်မှတ်ထားသောနေရာသို့ ရောက်လာကြပေ၏။ သို့ရာတွင် တာဝန်ခွဲဝေရာတွင် အလုပ်ရွေးကြသည်။ တာဝန်ရွေးတတ်ကြသည်။ ဤသို့ဖြစ်သည်ကို အခါများစွာ ကြုံရသည့်အခါ သည်းမခံနိုင်သော လူကြီးတစ်ယောက်က အောက်ပါအတိုင်း အော်ပြောလေ၏။

“တို့ကတော့ အများဆန္ဒအရ တာဝန်ပေးလာရင် မြေပွေးတွေဖမ်းပြီးတော့ပဲ နို့တိုက်ရတိုက်ရ မငြင်းဘူးဟေ့၊ မယ်သီတာနဲ့အပြိုင် မီးပုံထဲခုန်ချရဦးမလား၊ ခုန်ချဖို့ အသင့်ပဲ။”

အလင်အာဇာ

မှားမှ မှားပလေ

ကျီးကန်ရွာ အလှူတစ်ခုသို့ မိသားစုတစ်စုရောက်လာကြသည်။ အိမ်ရှိ လူကုန်ကြွရောက်သောကြောင့် အင်အားကောင်းလှသည်။ တစ် ှာတည်းသားများက ထိုမိသားစုကို ဝိုင်းကြည့်ကာ ရယ်မောကြသည်။

“အိမ်မှာ လူမကုန်သေးဘူးထင်တယ်၊ ဘာကြောင့် ချန်ထားခဲ့ရတာလဲ”

“အိမ်ရှိ လူကုန်ကြွပါ ဖိတ်ကြားထားပါလျက်နဲ့”

ဤလို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ကျီစယ်ကြသဖြင့် အမျိုးသားက ချောလဲရောထိုင်သဘောဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ပြန်ပြောလေ၏။

“တစ်ယောက်တစ်လေ ကျန်ခဲ့လဲ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ခေါ်တုန်းကတော့ အကုန်ခေါ်ထုတ်လာတာပဲ၊ အိမ်မှာကလေး ဘယ်လောက်များသလဲဆိုရင် တစ်နေ့က ပညာအုပ်တစ်ယောက် ကျောင်းစစ်ရအောင်လာရင်း၊ ကျွန်တော့်အိမ်ဝင်လာပြီး ကျောင်းသားစာရင်းစာအုပ်ပေးပါ၊ ကျောင်းသား ဘယ်လောက်ရှိသလဲ” ပြောနေလို့ ဒါဟာ “မူလတန်းကျောင်း မဟုတ်ဘူး၊ ကျောင်းက ဟိုဘက်နားမှာပါ” လို့ သေသေချာချာ ရှင်းပြလိုက်ရသဗျာ”

အမျိုးသား၏ ချောလဲရောထိုင်စကားကြောင့် ရယ်မောနေကြသည့်အတွက် စကားမဆက်နိုင်တော့ပေ။

အလင်အာဇာ

ယောက္ခမအိမ် ရင်မငြိမ်

အလှူတွင် အသံချဲ့စက်ချွတ်ယွင်းသွားသောကြောင့် ကျီးကန်တစ်ရွာလုံးမှာ အလွန်နားချမ်းသာနေလေ၏။ သို့သော် လည်း စက်သမားနှင့် အလှူရှင်မှာ လည်းလမ်းဘက်သို့ လည်တဆန့်ဆန့် မျှော်နေကြ၏။

ထွက်မျှော်လိုက် ပြန်ထိုင်လိုက်နှင့် တစ်နာရီခန့် ကြာမှ လူတစ်ယောက်သည် စက်ဘီးကို တအားနင်းလျက် ရောက်ရှိလာ၏။ စက်သမားက စက်ဘီးနှင့် ရောက်လာမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးပုန်းတွေနှင့် လူးနေသည်ကို မကြည့်ဘဲ “ကြာလိုက်တာကွာ” ဟု အပြစ်တင်၏။

အပြောခံရသူမှာ ချွေးသုတ်ဆဲဆဲ လက်ကို ပြန်ချထားပြီး ပြန်ပြောလိုက်ပုံမှာ . . .

ကိုယ်ချင်းမတဘဲ အပြစ်ပြောလိုက်လေကွယ်၊ အသွားတုန်းကတော့ လေက နောက်က တအားတိုက်လို့ မိဘသဘောတူတို့ ရည်းစားအခန်းထဲ ဝင်ရသလိုပဲ၊ တစ်လမ်းလုံး ဘရိတ်ကိုမျှော်ပြီး အုပ်သွားရတယ်၊ အပြန်ခါလဲကျရော၊ မိဘသဘောမတူတဲ့ ရည်းစားအခန်းကို ဝင်ရသလိုလေက ရင်ဘတ်ကို ကျားကန်ပြီး တွန်းတွန်းထားလို့ တအားနင်းနေရင်းက နောက်ကို ပြန်ပြန်ဆုတ်တယ်၊ တိုက်လိုက်တဲ့လေ၊ ပြောမပြောချင်တော့ဘူး” ဟု ဖြစ်လေသည်။

(အလှူစာပေ)

ရအောင်ကျက်ထားမှ

ကျီးကန်သားတစ်စုသည် ရွှေဘိုသို့သွားရန် ဘတ်စ်ကားတစ်စီးပေါ်သို့ တက်လာကြသည်။ ထိုအထဲမှ တစ်ယောက်သည် ကားအတွင်း ဝဲယာရှေ့နောက်သို့ မျက်လုံးကစားလိုက်ရာ အောက်ပါစာများကို မြင်ရလေ၏။

- ထသွား ပြန်ကြည့်။
- ကျန်ရှိပစ္စည်း တာဝန်မယူ။
- ခွင့်မပြုကုန်များ လက်မခံ။
- ခေါင်းမပြု လက်မထုတ်ရ။
- တံတွေး မထွေးရ။
- နှပ်မညှစ်ရ။
- ရောက်မည့်အချိန် မမေးရ။

ကျီးကန်သားသည် စာအားလုံးကို စုံစေ့အောင် ဖတ်ရှုပြီးနောက် ဤသို့ ပြောလိုက်လေ၏။

“တိမ်မြုပ်နေတဲ့ ကျီးကန်ရှင်ကြီးရဲ့ မေတ္တာစာတွေ အခုမှ ပြန်တွေ့ရတယ်ဟေ့၊ တွေ့တုန်းတွေ့ခါ ရအောင် ကျက်ထားကြဟေ့”။

(အလှူစာပေ)

ရွာလုံးကျွတ်

လူစုံသော လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဝိုင်းတစ်ခုတွင် ရွာသားယောက်ျားများလည်းပါ၏။ ယောက်ျားဝိုင်းနှင့် မနီးမဝေးတွင် မိန်းမတွေချည်း တစ်ဝိုင်းရှိ၏။

ယောက်ျားအချင်းချင်းပြောလိုက်၊ မိန်းမအချင်းချင်းပြောလိုက်၊ မိန်းမခိုင်းက ယောက်ျားခိုင်းကို လှမ်းပြောလိုက်နှင့် ရေကိစ္စ၊ စပါးကိစ္စ၊ နှမ်းကိစ္စ၊ ရေနံ၊ ဆပ်ပြာ၊ အဝတ်အထည်အဆုံး သောင်းပြောင်းရောရာ စကားတွေ ညံ့နေ၏။

ထိုသို့ပြော၍ မောသလောက်ရှိမှ တစ်ယောက်က . . .

“စကားပြောတာ အရမ်းအရမ်း မပြောကြနဲ့နော်၊ အဖမ်းခံနေရမှဖြင့် မကောင်းဘဲရှိမယ်”

“အလိုလေးတော်၊ ဒီလိုပြောလိုသာ ဖမ်းစတမ်းဆိုရင် တစ်ယောက်ချင်း အပင်ပန်းခံပြီး၊ ဖမ်းမနေပါနဲ့တော့တော်၊ တစ်ရွာလုံးသာ တောင်ကာတဲ့ အုတ်တံတိုင်းမျိုးနဲ့ လေးဘက်ကာလိုက်ပါတော့”

မိန်းမတစ်ယောက်က ကတ်ကတ်လန်အောင် ရန်တွေ့လိုက်လေ၏။

ဖေလှနာဇ

လေပွေမှုန့်

အမေ ဈေးမှ ပြန်လာသောကြောင့် ကလေးနှစ်ယောက်က ဝမ်းသာစွာ ဆီးကြိုကြသည်။ အမေကလည်း သားသမီးတို့ ပိုပြီးဝမ်းသာစေရန် “မုန့်ပါတယ် သားတို့သမီးတို့” ဟု ပြောကာ ငံ့စွဲတောင်းချ၍ မအောင့်နိုင်သောပြဿနာကြောင့် နောက်ဖေးပြေးဝင်သွား၏။

အမေ ပြန်လာသောအခါ မုန့်ရှာမတွေ့ကြောင်း ကလေးတို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောကြသည်။

“ဟဲ့ . . . ပလတ်စတစ်နဲ့ မုန့်လေပွေတွေ သေသေချာချာ ဘည့်လာတာပဲ”

ကလေးတစ်ယောက်က ပလတ်စတစ်အိတ်ကို မြှောက်ပြပြီး . . .

“အိတ်တော့ တွေ့တယ်၊ သမီးက မုန့်မှုန့်တွေ မှတ်လို့ မုန့်လေပွေမှာ ကလေးပြောလည်း ပြောစရာပင်။ လုံးဝ အမှုန့်ဖြစ်လုမတတ် ကြေမှုန့်နေသည်။

“ကျုပ်လိုက်တဲ့ကား၊ မုန့်လေပွေစစ်စစ်က ဆန်မှုန့်ဖြစ်ရတယ်။ ဆန်မှုန့်တင်လာရင် ဘာဖြစ်ကုန်မယ် မသိဘူး။”

ဖေလှနာဇ

လှိုင်းသံယောဇဉ်

ကျီးကန်သား လူရွှင်ကြီးတစ်ဦးအား လူငယ်များက လူတိုင်းခါသော မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် စနေကြသည်။ လူငယ်များ တဝါးဝါးတဟားဟားနှင့် သဘောကျနေကြ၏။

“မင်းတို့ကလဲကွာ၊ စချင်ရင် သက်တူရွယ်တူနဲ့ စကြနောက်ကြပါကွာ”

“သူလဲ အသက်မကြီးသေးပါဘူးဗျာ”

“သူလား၊ အသက်မကြီးသေးတာ၊ မျက်နှာကို ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ပါးရေတွေ တွန့်နေလိုက်တာများ မီးသင်္ဘောနောက်က ပြေးလိုက်လာတဲ့ လှိုင်းလုံးတွေ ကျနေတာပဲ”

နောက်ဆုံးစကားကြောင့် လူငယ်များ ဝါးခနဲ ပွဲကျသွားကြပြန်လေ၏။

ဖေလှနာဇ

လျှာလိုခြံရေး

ကျီးကန်သားတစ်ယောက်သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ တွင်ထိုင်ရင်း ကားစောင့်နေသည်။ စောင့်နေသူများလည်း ဆိုင်ရှေ့တွင် အချို့ ဆိုင်ထဲတွင် အချို့ရောက်နေကြ၏။

ထိုစဉ်တွင် လူတစ်ယောက်သည် ရေးကြီးသုတ်ဖျာဖြင့် ရောက်လာပြီး အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ် မေးမြန်းစုံစမ်းသည်။ သူ့စီးလိုသောကား ထွက်သွားပြီဟု သိသောအခါ မောပန်းအား လျော့စွာ ဆိုင်ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်လိုက်၏။

ဆိုင်ထဲတွင် ထိုင်နေသော ကျီးကန်သားသည် ထိုသူ၏ မျက်နှာကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း လွတ်ခနဲ မှတ်ချက်ချလိုက် ဆိုင်တွင်းရှိ လူအားလုံး ဝါးခနဲ ရယ်မောကြလေ၏။

ကျီးကန်သား၏ မှတ်ချက်မှာ . . .

“အလိုလေးလူရယ်၊ သွားနှယ်ခေါလိုက်လေ၊ လျှာကို နေပူမှာစိုးလို့ အဖီထုတ်ထားလား ထင်ရ” ဟူ၍ ဖြစ်ပေ၏။

အဖီသည် အဆောက်အအုံဘေးတွင် အနည်းငယ် ထုတ်ထားသော အမိုးသေးသေးကလေး ဖြစ်ပါ၏။

ဖေလေစာစု

ဝါပုံက ဝါပုံက

မူးရေမမှန်သောကြောင့် ထိုနယ်တစ်ဝိုက်တွင် လယ်များ စိုက်ရန် နောက်ကျပေသည်။ ကျီးကန်ရွာသား လယ်သမားများ လည်း နိုင်ငံအတွက် အရေးကြီးသော စပါးသီးနှံအောင်မြင်ရေး အတွက် ကြိုးစားနေကြရာ . . .

“အရင်နှစ်တွေတုန်းကတော့ ဒီအချိန်လောက်မှာ ပျိုးခင်းတွေ တစ်ထွာတစ်မိုက်တောင် ရှိနေပြီ မဟုတ်လား” ဟု စလိုက်၏။

ထိုအခါ တစ်ယောက်က အောက်ပါအတိုင်း ပြန်ဖြေ၏။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒီနှစ်တော့ တချို့ဆိုရင် ပျိုးတောင်မကြ ရသေးဘူး၊ ထူးတော့ မထူးပါဘူးလေ၊ ကြုံပြီးသားပျိုးခင်းတွေလဲ မိုးမရွာ ရေမလာလို့ ဝါခြောက်လိုက်လာလိုက်တာ၊ ပျိုးခင်းပြင် တွေမှာ သက်န်းတွေ ဖြန့်ခင်းထားသလား မှတ်ရတယ်”။

ဖေလေစာစု

သကြားခဲနီနီ

နွေရောက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကလေးတွေမှာ မိတ်ပေါက်တော့သည်။ ကလေးတွေနည်းတူ လူကြီးတွေလည်း မိတ်ပေါက်ရာ ရုပ်ပျက်အောင် ကုတ်ဖဲ့ကြ ပွတ်သပ်ကြ၏။

လူကြီးများမှာ နေကပူ၊ မိတ်ကယားသဖြင့် အေးရာ အေးကြောင်း ရှာပြီး နေကြရာ၊ ကလေးများမှာမူ နေပူလို့ ပူမှန်း မသိဘဲ ပြေးလွှားဆော့ကစားရင်း လူကြီးတွေရှေ့သို့ ရောက်လာ ကြ၏။

“ကလေးတွေရယ် ပူလိုက်ပါတိကွယ်၊ ပူတာကို ပူမှန်း မသိရအောင် နင်တို့တစ်တွေ ငရဲက လာသလားဟယ်”

လူကြီးတစ်ယောက်က ညည်းတွားလိုက်ရာ သူ့ဘေးမှ လူက အသားဖြူသော ကလေးတစ်ယောက်ကို မေးဝေါ ပြရင်း . . .

“ဟိုကလေးမှာ ပေါက်တဲ့မိတ်များ ဘယ်လောက်ထူမထူ မပြောနဲ့၊ သကြားခဲပုရွတ်ဆိတ်အနီတွေ အုံနေသလား၊ မှတ်ရ တယ်၊ လူကလဲ အသားဖြူဖြူနဲ့” ဟု ဝင်ပြောလိုက်၏။

ဖေလင်အာဇာ

သတ္တိအရာတွင်

ကျီးကန်သားလူငယ်များ ဘုရားပွဲသွားရာတွင် အဖော် ကြုံလိုက်လာသော လူကြီးတစ်ယောက်လည်း ပါလာသည်။ သူကပင် စတင်၍ ဘုရားပွဲအကြောင်းကို ပြောသည်။

“တို့ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲက ရှားတာကိုး ကွဲ၊ ဒါကြောင့်လဲ ရှားရှားပါးပါး ကျင်းပတဲ့ဘုရားပွဲဆို လူသိပ် ပြီး စည်တာပဲ၊ အခုတော့ ဘုရားဖူးချင်လို့သာလိုက်လာရတာ၊ ပွဲတော်ကတော့ ကြက်ပွဲသာသာပဲ ရှိတော့တယ်ကွ”

“အဘတို့ ခေတ်တုန်းက သူခိုးဓားပြ မရှိဘူးဆို”

“ရှိပါကွာ၊ တစ်နှစ်မှာ လူတွေ တစ်သောင်းလောက် ရှိတဲ့ ဘုရားပွဲကို ဓားပြဝင်တိုက်တာပေါ့ကွာ”

“လူအားလုံးနဲ့ ဝိုင်းပြီး မခုခံကြဘူးလား”

လူငယ်နှစ်ယောက် ပြိုင်တူမေးမိကြသည်။ စကားစတင် သော လူကြီးအဖြေမှာ . . .

ခုခံဖို့ဝေးလို့၊ လှည်းဝိုင်းလုပ်ထားတဲ့ လှည်းတွေပေါ်က ခုန်ခုန်ပြီး ဆင်းပြေးလိုက်ကြတာ ပုတီးကုံးကြိုးပြတ်ကျတဲ့ အတိုင်းပဲဟေ့” ဟု ဖြစ်လေ၏။

ဖေလင်အာဇာ

ဟာကြူလီရွာသား

အဆိုပါ ဘုရားပွဲအကြောင်းကိုပင် ကျီးကန်ရွာသားများ စကားစပ်မိကြ၏။ ပြောကြသည့်အကြောင်းမှာ ဘုရားတွင် တပ်လျှထားသော အကြော်အလှော် ချိုချဉ်ခဲဖွယ်များကို ဘုရားပွဲ အပြီးတွင် စွန့်ပစ်ပုံအကြောင်းဖြစ်၏။

“သူတို့ရွာ ဘုရားက ဆွမ်းတော်တင်ကို သူတို့ရွာသား တွေပဲ ပြန်လူကြတာပေါ့ကွာ”

“ကလေးတွေ မဟုတ်လား”

တစ်ယောက်က ပြောလိုက်သည့်အကြောင်းအရာကို နောက်တစ်ယောက်က ဝင်၍ထောက်လေသည်။

“ကလေးတွေ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ လူကြီးတွေ၊ အားကောင်းမောင်းသန်ကြီးတွေ ဝင်လူကြတာ၊ နို့ဆီဘူး ခါးပြတ် သွားတဲ့အထိ လူတာကွ”

အပြောလွန်သောကြောင့် ကျန်လူများ ပြုံးစိစိ ဖြစ်နေ ကြလေ၏။

ဖေလင်အာဇာ

ဟိသခွံ မှန်စွ

ကျီးကန်သား ဦးကြီးတစ်ယောက်သည် ဝက်လက်မြို့ ပေါ်တက်ကာ ပျားရည်ရောင်းချ၍ အသက်မွေး၏။ သူသည် မြို့ပေါ်သို့ သုံးရက်တစ်ခါလေးရက်တစ်ခါ တက်ကာ ပျားရည် ဖွားဖယောင်းရောင်း၏။ တစ်နေ့တွင် အိမ်တစ်အိမ်မှ လမ်းခေါ် ရာ ဝမ်းသာအားရ ဝင်သွားသည်။ ဘကြီး၊ လူကြီးဖြစ်၍ သိမ်တာ

ကောင်းသလား၊ ဘကြီးရဲ့ပျားရည်က သကြားတွေ ရောထား
တယ်” ဟု စွပ်စွဲ၏။

ကျုပ် မလိမ်ပါဘူးဗျာ၊ ဘနဲ့တွေ့ရင် သကြားနဲ့ တွေ့
တယ်မှတ်လို့ ပြောသားပဲ” ဟူ၍ ဖြစ်၏။

အလအလ

အပိန်ချန်ပီယံ

ထိုသူ မမေးစေချင်မှန်းသိသဖြင့် စကားဝိုင်းမှ လူများ
သည် ထောင်အကြောင်း မမေးတော့ဘဲ အခြားအကြောင်းအရာ
များဘက်သို့ ဦးလှည့်သွားကြ၏။

အတော်ကြာ၍ ထိုသူထရန် ဟန်ပြင်တော့မှ တစ်ဦးက
သတိတရမေးသည်။

“ခင်ဗျားမိန်းမ အပြင်ထွက်တာ သွားတာလာတာ မမြင်
တာကြာပြီ၊ သူမိဘဆီ သွားနေသလား”

“မသွားပါဘူးကွာ၊ မကျန်းမာလို့ အပြင်မထွက်တာပါ။
ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ဆေးကို စားနေတဲ့အထဲက တစ်နေ့တခြား
ိန်လိုက်တာကွာ၊ ပက်လက်လှန်ပြီးအိပ်နေရင် စက္ကူပါးကို
ဆင်နင်းထားသလား မှတ်ရအောင် ပိန်တာဟေ့”

ထိုစကားအဆုံးတွင် မည်သူမျှ မရယ်မောဘဲ မနေနိုင်
ကြတော့ပါ။

ပခပ်သား စကားဝိုင်း

ပခန်းသား စကားဝိဇ္ဇာ

ပခန်းသား စကားတတ်ကြောင်းကို အသက်အရွယ် အတန်အသင့်ရသူများ သိဖူးကြားဖူးဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ထိုပခန်းသားကို မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကစတင်ပြီး ချီပါသားနှင့် တွဲပေးလိုက်သည်ဟူ၍ မည်သူမျှ မဖော်ထုတ်နိုင်ကြပါ။ မသိကြပါ။

ချီပါသားနှင့် ပခန်းသားဟု တွဲပေးရာ၌လည်း ကောင်းသောတွဲပေးခြင်း မဟုတ်ပါ။ ထိုသူနှစ်ယောက်ပူးတွဲပြီး ရပ်တကာ နယ်တကာလှည့်ပြီး လိမ်လည်သည့်ဇာတ်လမ်းများ ဆင်ကာ တွဲပေးခြင်းသာဖြစ်၏။

စင်စစ်အားဖြင့် မည်သည့်ရွာ၊ မည်သည့်မြို့၊ မည်သည့်နယ်၊ မည်သည့်ဒေသမဆို လူဆိုးလူကောင်းရှိကြသည်ချည်းဖြစ်၏။ မကောင်းသော ချီပါသားတစ်ယောက်နှင့် မကောင်းသော ပခန်းသားတစ်ယောက်တို့ကြောင့် ကိုယ်ကျိုးစီးပွားနစ်နာခဲ့ဖူးကာမျှဖြင့် နယ်တစ်နယ်လုံး၊ ရွာတစ်ရွာလုံးကို လူလိမ်တွေချည်းဟု ထင်အောင်ရေးသားကြခြင်းကား ဒေါသလက်လွန်ခြင်းပေလော စဉ်းစားမိပါသည်။

ထိုသို့ မဟုတ်ဟူ၍ ရယ်မှ ရယ်စေရတော့၊ ရွှင်မှ ရွှင်ရစေတော့ဟု ရင်းနှီးသော ချီပါသားက ခင်မင်သောပခန်းသားများကို ကျီစယ်သောစာများ ရေးထုတ်ရာက ပျံ့နှံ့သွားခြင်းပေလော တွေးတောရပြန်ပါသည်။

အဆိုးလက်လွန်သည်ဖြစ်စေ၊ ကျီစယ်လိုစိတ် ကျွဲသွားသည်ဖြစ်စေ၊ ချီပါပခန်းအပေါ် မကောင်းမြင်ပုံများ ဥဒါန်းတင်နေသလောက် ရှိနေပေသည်။ သို့သော် ယခုဖော်ပြမည့်

ပခန်းသားစကားဝိဇ္ဇာမှာကား လိမ်လည်ခြင်း၊ ကောက်ကျစ်ခြင်း၊ လုံးဝမပြုပါ။ နှစ်သက်ဖွယ်စကား၊ ရွှင်လန်းဖွယ်စကားများကို လှပထိမိစွာ ပြောပါမည်။ ရှုစားကြပါ။ ရိုးသားဖြူစင်ပြောင့်မှန်သော ပခန်းသားကို တွေ့ရပါလိမ့်မည်။

အလင်္ကာဇ

ကျော့ပဲ ကျော့နိုင်ပလေ

ကျေးတောနေ တောင်သူလယ်သမားတို့၏ အားထားရာမှာ နွားဖြစ်သည်။ လယ်ယာထွန်ယက်လျှင် နွား၊ ပွဲသွားလျှင် နွား၊ ဝါးခုတ်သွားလျှင် နွား၊ ပစ္စည်းသယ်လျှင် နွား။

ထို့ကြောင့် နွားကောင်းပိုင်လိုကြသည်။ ကိုင်လိုကြသည်။ သူ့နွားက ပိုကောင်းသည်။ ငါ့နွားက ပိုကောင်းသည် စသည်ဖြင့် နွားအလှပြိုင်ပွဲ ကျင်းပကာ ပြိုင်ကြသည်။ လှည်းယာဉ်ပြေးပွဲလုပ်ကာ ပြိုင်ကြသည်။ ဤလို မလုပ်နိုင်လျှင် ပါးစပ်ယှဉ်ပြိုင်ကြသည်။

ဟော . . . ပခန်းသားနှင့် အခြားရွာသားတစ်ယောက် ဇရပ်တစ်ဆောင်တွင် ဝင်နားရင်း နွားအကြောင်း ပြောနေကြသည်။ အခြားရွာသားမှာ ဇရပ်ရှေ့တွင် လှည်းရပ်ထားသည်။

နွားက မျက်မြင်ဖြစ်၏။

“ခင်ဗျားက နွားကောင်းပဲဗျ”

“ကောင်းတာတော့ မပြောနဲ့ဗျို့။ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ တခြားနွားတွေလို ငါးစင်းပြေးကော်တာမှ မဟုတ်တာကလား။ မှန်စီရွှေချ ပတ္တလားအိမ်က ပတ္တလားကော့သလို ကော့တာ

တွေ့တယ်မဟုတ်လား”

ပခန်းသားသည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်ပြီး အောက်ပါအတိုင်း ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျုပ်မှာ လှည်းမပါတော့ ခင်ဗျားယုံမှယုံပါမလား မသိဘူး။ ကျုပ်နွားကော့တာနဲ့စာတော့ ခင်ဗျားနွားက ကော့တယ်မခေါ်လောက်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျုပ်နွားတွေ ခါးကော့လွန်းပါရော။ ချေးယိုရင် ချို့ကြားမှ ချေးကျလို့ တစ်ခေါင်းလုံး ချေးချည်းပဲ”။

အလင်္ကာဇ

ကျောင်းသားတွေချည်း

ကိုလိုနီခေတ်က ရွာသူကြီးနှင့် မသင့်မြတ်သောကြောင့် အဖမ်းခံရဖူးသော ပခန်းသားအဘိုးအိုတစ်ဦးက သူ့အား ဖမ်းဆီးသွားပုံကို ပြန်ပြောင်းပြောပြပုံမှာ . . .

“ငါ့မှာ သေနတ်ရှိတယ်။ ဘယ်မှာ ဝှက်ထားသလဲတဲ့။ ငါ့မှာလဲ သရက်သီးသနပ်တို့၊ သံပရာသီးသနပ်တို့က လွဲရင် တခြား သေနတ်မှ မရှိတာဘဲ။ ဖမ်းသွားကြာတာပေါ့ကွယ်”

“နိပ်စက်ရောလား အဘ”

“မပြောပါနဲ့စော့ မောင်တို့ရော၊ တစ်လမ်းလုံး ငါ့ကို ခိုင်းပြီး ကန်လိုက်ရိုက်တာများ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတွေ ခြင်းလုံးခတ်နေကြသလား မှတ်ရတယ်။ သူကြီးတိုက်လိုက်တဲ့ အရက် တန်ခိုးပေါ့ကွယ်”

“အဘက ပြန်မချဘူးလား”

“ပြန်ချပို့ နေနေသာသာ၊ ငါတော့ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဂါတ်မရောက်ခင် အမှန်ဖြစ်တော့မှာပဲ၊ ဂါတ်ပြန်ပြန်ရောက်ပါစေ ဆုတောင်းနေရတာနဲ့ ပြန်မချဘူး၊ အဲဒါနဲ့ ဂါတ်ရောက်ရောဆို ပါတော့ကွာ”

“ဂါတ်ရောက်မှ သက်သာမှာပေါ့”

“မထင်ပါနဲ့ကွယ်၊ ဌာနလဲရောက်ကရော အင်္ဂလိပ် ကျောင်းသားတွေ ဘောလုံးကန်သလို တခါတည်း အချုပ်ခန်း သဲ တန်းသွားလိုက်ကြတာ အတောင်ပေါက်ပြီး ထိုးပျံ့ရသလိုပါ ပဲ”

အဘိုးအိုသည် အားရပါးရရယ်မောနေသော်လည်း နားထောင်သူများမှာ အံ့ဩစွာ ဝေးကြည့်နေကြလေ၏။

အလင်္ကာစု

ကြောက်စရာကြေး

ပခန်းသားတစ်ယောက်သည် ဆွေမျိုးနှင့်မိသင်္ဂဟပေါ သော ရွာတစ်ရွာသို့ အလည်အပတ်ရောက်သွားစဉ် အိမ် တစ်အိမ်၌ သူငယ်ချင်းများနှင့် လက်လဲယှဉ်ပြိုင်ကြသည်။

လက်လဲရာတွင် ပခန်းသားနိုင်သည်လည်း ရှိ၏။ ရှုံး သည်လည်း ရှိ၏။ သို့ရာတွင် လူကုန်သလောက်ရှိသောအခါ ပရိသတ်အစွန့်တွင် တိုင်ကိုကျောမှီနေသူတစ်ယောက်သာ ကျန် တော့၏။

ပခန်းသားက ထိုသူအား လက်လဲယှဉ်ပြိုင်ရန် လှမ်း ခေါ်ရာ . . .

“အလကားကြေးတော့ မလှဘူးကွ”

“ပဲကြီးလျော်တစ်ဆုပ်ကြေးလား၊ ထန်းလျက်တစ်ခဲကြေး လား၊ ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကြေးလား”

တိုင်မှီနေသူက အထင်သေးသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့် လိုက်ပြီး “မိန်းမတွေ ကလေးတွေကစားတဲ့ကြေး၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ ကွ” ဟုဆိုသည်။ ပခန်းသား မခံချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

“မင်းကြိုက်တဲ့ကြေးကို ပြောကွာ၊ ငါးဆယ်လား၊ တစ်ရာ လား၊ ကုန်ကုန်ပြောမယ်ကွာ၊ မင်းသတ္တိရှိရင် ရှုံးတဲ့သူက ကြီးဆွဲ ချ သေစတမ်း”

ထိုင်နေသူမှာ ထိုအခါတွင် “အလားစတာပါကွာ” ဟု လျှော့ချလိုက်လေ၏။

အလင်္ကာစု

ကွန်ပျူတာငိုချင်း

ပခန်းသားတစ်စုသည် ပုဂံညောင်ဦးသို့ ရောက်လာ ကြသည်။ ရွှေစည်းခုံဘုရားပွဲတော်နှင့် ကြုံကြိုက်သောကြောင့် ပွဲတော်သို့ ဝင်ရောက်လည်ပတ်သည်။ ဘုရားဖူးသည်။ ထိုမှ ဆက်လက်၍ ဘုရားများကို တစ်ဆူပြီးတစ်ဆူ လှည့်လည်ဖူးမြင် ရာ တစ်နေ့ကုန်သွားသည်။

တည်းခိုသည့်အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လျှင် အိမ်ရှင်က ဆီးကြိုရင်း “ဘုရားတွေကောနဲ့ခဲရဲ့လား” ဟု ဆီးမေးသည်။ ထိုအမေးကို ပခန်းသားတစ်ယောက်က ဖြေလိုက်ပုံမှာ . . .

“စုံအောင်ဖူးတာ အသာထားပါဦးဗျာ၊ ဘုရားတွေ

ကုန်အောင်ပဲ ရေစမ်းပါးဦး၊ ဟိုနေရာမှာ ငုတ်တုတ်၊ ဒီနေရာမှာ ကုန်းမို့မို့နဲ့ အကုန်လုံး ဘုရားစေတီချည်းပဲ၊ ဒါတွေ ရေဆိုရင် လူမပြောနဲ့၊ ကွန်ပျူတာနဲ့ရေတာတောင် ကွန်ပျူတာ ငိုလိမ့် မယ်။

ဖလှယ်စာ

ကောက်ညှင်းဝိဇ္ဇာ

ပခန်းသား၊ ချီပါသားနှင့် စကားတောင်စားတို့သည် အလွန်ညီသော တွဲဖက်များဖြစ်ကြ၏။

တစ်နေ့တွင် ဆရာဘုန်းတော်ကြီး ဝေငှသော ကောက်ညှင်းဆုပ်များကို ဒူးတုပ်ခံယူစဉ် ဆရာဘုန်းတော်ကြီးက စကားတောင်စားအား . . .

“ဟဲ့ . . . ကောက်ညှင်းစေးပုံကို နင်တွေ့ဖူးသမျှထဲက အစေးဆုံးကောက်ညှင်းကို ပြောစမ်း”

“မှန်ပါ၊ ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့လယ်က ထွက်တဲ့ ကောက်ညှင်းစေးပုံကတော့ လွန်ပါရောဘုရား၊ တစ်ခါက ကောက်ညှင်းပေါင်းကို ဆွမ်းတော်တင်ပြီးလို့ အိမ်ခေါင်းရင်းက သစ်ငုတ်ပေါ်မှာ စွန့်ထားပါတယ်ဘုရား၊ အဲဒီနှစ်ကစပြီး မိုးကောင်းလိုက်တာ သုံးနှစ်လုံးပါပဲဘုရား၊ အဲဒါလောက် သုံးနှစ် ဆက်ပြီး မိုးကောင်းတာတောင် ခေါင်းရင်းသစ်ငုတ်ပေါ်က ကောက်ညှင်းပေါင်းဟာ အဆုပ်လိုက်ပဲ ရှိပါတယ်၊ ပုံမပျက်ပါ ဘူး၊ တပည့်တော်တို့လယ်က ကောက်ညှင်းဟာ အဲဒါလောက် စေးပါတယ်ဘုရား။”

“ဟဲ့ . . . နင်ကကော ကောက်ညှင်း ဘယ်လောက် စေးတာ တွေ့ဖူးလဲဟဲ့”

ဆရာတော်ဘုရားက ချီပါသားအား လှမ်းမေး၏။

“ဒါဆို၊ သူ့ကောက်ညှင်းစေးတာ ဘာဟုတ်သေးလို့လဲ ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့လယ်ကထွက်တဲ့ ကောက်ညှင်းကို ပေါင်း ပြီး ကောက်ညှင်းပေါင်းတစ်ဆုပ်ကို လှည်းဦးပေါ်သွားတင်ထား မိတာ ကျီးကန်းကသုတ်ပါရောဘုရား၊ တစ်ရွာလုံး အုတ်အုတ် ကျက်ကျက်ဖြစ်သွားတာပါပဲဘုရား၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျီးကန်းနောက်ကို ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့ကပ်ပြီး လှည်းကြီးပါ ပါသွားလို့ပါပဲ ဘုရား”

ဆရာတော်ဘုရားသည် ကျေနပ်စွာ ပြုံးပြီး ပခန်းသား ကို လှည့်ကြည့်ကာ မေးပြန်၏။

“နင်ကော ကောက်ညှင်းစေးစေး တွေ့ဖူးတာရှိလား”

“ရှိပါတယ် ဘုရား”

“ရှိရင် ပြောစမ်း”

“မှန်ပါဘုရား၊ သူတို့ပြောတာတွေက ကောက်ညှင်း ပေါင်းတွေပါဘုရား၊ တည့်တော်တွေဖူးတာက ကောက်ညှင်း ဘဝမှာပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ဟိုတစ်နှစ်က ဘကြီးတို့ဆီကို တပည့်တော်သွားလည်တော့ ကောက်ညှင်းလယ်ကွက်ထဲမှာ ကြားလိုက်ထွန်ကလေးနဲ့ လိုက်ပြီး တမန်နို့နဲ့နေတာ တွေ့ပါတယ် ဘုရား၊ ဒါပေမယ့် လယ်ကွင်းထဲဆင်းလို့ ခြေတစ်လှမ်းမှ မလှမ်း လိုက်ရပါဘူး၊ ကောက်ညှင်းစပါးပင်တွေက တမန်နို့တဲ့ ကြားထွန်ကလေးကိုကပ်ပြီး ပါလာတာ၊ လယ်နီးနားချင်းတွေပါ

လို့ ဆွဲလိုက်တာ၊ ကောက်ညှင်းစပါးတွေ ကျွတ်ပါလာမလားလို့ ပါ။ လယ်ကွက်ကြီးပါ ထောင်ပြီး တက်လာလို့ လူပေါ်မပိအောင် မနည်းထွက်ပြေးခဲ့ရပါတယ်ဘုရား။

ဖေလှနာဗ

ချွန်ပါ ချွန်ပါ

ပခန်းသားလူငယ်တစ်ယောက်သည် သူနှစ်သက်သော မိန်းမကလေး ရေခပ်သွားရေခပ်ပြန် လမ်းမှစောင့်ပြီး ပြုံး၍ ပြုံး၍ ပြ၏။ မိန်းကလေးမှာ သူ့ကို ပြုံးပြတိုင်း ပြုံးပြတိုင်း နှုတ်ခမ်းကို စု၍ သွားလေ၏။ ကြာသောအခါ မိန်းကလေးသည် ထိုသူထံမှ အပြုံးကို မမြင်ရမီပင် ကြိုတင်၍ စုထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

နှုတ်ခမ်းအစုခံရသောကာလသားသည် စုထားသော နှုတ်ခမ်းကလေး ချွန်နေပုံကို မြတ်နိုးစွာ စိုက်ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်း ချွန်အလှကို ရင့်ကျူးလိုက်ပုံမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၏။

“လှလိုက်တဲ့နှုတ်ခမ်းကလေး၊ ချွန်လဲချွန်ပါဗျာ၊ ချွန်လိုက် ပုံများတော့ ကြိုက်ကို ထောင်ထားသလား အောက်မေ့ရဗျို့။”

ဖေလှနာဗ

ငယ်ပါဘိခြင်း

ပခန်းသားတစ်ဦးသည် မြစ်ခြေရွာကြီးဘက်သို့ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စဖြင့် ရောက်သွားရာ၊ အတန်ကျွမ်းသော ရောင်းဝယ်ဘက်တစ်ဦးက အရေးတကြီး ဆီး၍ ပြောသည်။

“မင်းတို့ ပခန်းသားတွေဟာ တော်တော်ကြွားတဲ့လူ တွေပဲကွ”

“ဘာပြုလို့ပါလိမ့်”

ကုန်သည်ပခန်းသားမှာ ဘုမသိဘမသိ အပြောခံရသ ပြင် မျက်စိသူငယ်ဖြင့် မေးရှာသည်။

“တစ်လောက ပခန်းသားတစ်ယောက် တို့ဆီက သရက်သီးတွေကို ကြည့်ပြီး ရှုတ်ချသွားသကွ၊ သူရှုတ်ချသွားတဲ့ သရက်သီးတွေဟာ မျိုးကောင်းဆိုတော့ အမှတ်တမဲ့ ကြည့်ရင် သဘောသီးလား မှတ်ရတယ်၊ အဲဒါကွာ သေးလှချေလားတဲ့ ဒါနဲ့ ငါလဲ မခံချင်တာနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ပခန်းက သရက်သီးက ဘယ်လောက်များ ကြီးလို့လဲမေးတော့ အစိတ်ဝင်အိုး ငါးဆယ် ဝင်အိုးလောက် ရှိသတဲ့ကွ”

တိုင်ကြားခံရသူ ပခန်းသား၏မျက်နှာသည် နီရဲသွား၏။ သူသည် အကျီလက်မောင်းကို ပင့်လိုက်ကာ . . .

“ဒီကောင် အလကားကောင်ပဲ၊ ခင်ဗျား နာမည် မှတ်မိ လား”

“နာမည်တော့ မှတ်မထားလိုက်မိဘူး၊ ကြုံလို့ပြောတာ ပါကွာ၊ လိုက်ရှာပြီး ရန်မလုပ်နေပါနဲ့”

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဒီကောင်ကြောင့် ရွာနာမည်ပျက်တယ်၊ သက်သက်ရွာကို အရှက်ခွဲတာ၊ အမှန်က ဘျုပ်တို့ရွာမှ အစိတ် ဝင်အိုးအရွယ်၊ ငါးဆယ်ဝင်အိုးအရွယ် သရက်သီးဟာ အကင်းပဲ ရှိသေးတယ်ဗျ သိလား”

နားထောင်သူ ရွာခံကုန်သည်မှာ ပက်လက်လန်သွား လေ၏။

ဖေလှနာဗ

ငန့်စူးစပ်

ပခန်းဘက်မှ အလှူများတွင် ငါးခြောက်ထောင်းကြော် နှင့် ဧည့်ခံတတ်ကြ၏။ အလှူမှာ သားရှင်ပြုနှင့် ရဟန်းခံအလှူ များ များပြားသည်။

တစ်နေ့တွင် ပခန်းသားတစ်ယောက်သည် ရွာနီးချင်း ရွာတစ်ရွာအလှူသို့ နောက်ကျမှသွားမိရာ အလှူမှ ပြန်လာသူ များကို လမ်းတွင်တွေ့သဖြင့် အလှူထမင်းဟင်း သတင်းကို စုံစမ်းသည်။

“ငါးခြောက်ထောင်းကြော် ကျွေးတယ်ဟေ့၊ ဟင်းချိုက တော့ ဆီမပါရင် လက်ဖက်ခြောက် ခပ်သောက်လို့ရတယ်” သရက်သီးချဉ် . . .

“ကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းမကောင်း မေးမနေပါနဲ့တော်၊ ငါးခြောက် ထောင်းကြော် ငန့်လိုက်ပုံများ ချင်းတွင်းမြစ်နဖူး မေးတင်ထား ရတယ်၊ ကြော်တော့လဲ ငရုတ်သီးပါ တစ်ခါတည်း ရောကြော် ထားတော့ စပ်လိုက်ပုံများကလဲ မီးခဲနဲ့အပက်ခံရသလားမှတ်ရ၊ ထမင်းရုံကအထွက်မှာ လူတိုင်း လေကလေး တချွန်ချွန်နဲ့”

“အရိုးများတာလဲ ပြောပါဦးလေ၊ ငရုတ်သီးနဲ့ ဆူးနဲ့ ရောပြီး ကြော်ထားသလား မေးယူရလိမ့်မယ်”

အဖော်များကလည်း စုံစေ့စေရန် စေတနာဖြင့် ပြည့်စွက်ပေးလိုက်ကြလေ၏။

အလင်္ကာစာ

စံတင်ရ

ကက်ဆက် မတွင်ကျယ်သေးမီက အသံချဲ့စက် ဒဏ်ခံရသူများမှာ အနည်းငယ်သက်သာခွင့်ရ၏။ ဓါတ်ပြားတိုဘက် သည်ဘက် လှည့်ပြောင်းချိန်တွင် နားနှိပ်စက်ခံနေရရာမှ နားချမ်းသာခွင့် ရကြ၏။ ကက်ဆက်နှင့် အသံချဲ့စက် တွဲဖက် လာချိန်မှာတော့ နားငရဲသည် ရှည်ကြပြင်းထန်လာတော့၏။

ကက်ဆက်မသုံးမီက ပခန်းသား အသံချဲ့စက်ပိုင်ရှင်နှင့် အခြားရွာသား အသံချဲ့စက်ပိုင်ရှင်တို့ ပြိုင်ကြ၏။ သူ့စက်က ပိုပြီးအော်နိုင်သည်၊ ငါ့စက်က ပိုပြီးသူ့တစ်ပါးအား နှိပ်စပ်နိုင် သည် ပြိုင်ကြ၏။

“ဟေ့ . . . ငါ့စက်က ဓါတ်ပြားလည်ဖို့ မလိုဘူး၊ ဓါတ်ပြားနဲ့အုပ်နဲ့ထိနေဖို့ မလိုဘူး၊ အရိပ်ပြလိုက်တာနဲ့ အသံ ထွက်လာတာက”

ပခန်းသားက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“အင်း . . . မင်းစက် မဆိုးပါဘူး၊ ငါ့ကျတော့ စက်ရော အုပ်ရော ဓါတ်ပြားရော အားလုံးကောင်းမှ ကိုင်တယ်၊ ဓါတ်ပြား တွေကို ဓါတ်စက်နားယူသွားရင် ထ၊ ထအော်လွန်းလို့ သံဘူးနဲ့ အလုံပိတ်ထားရတယ်၊ တစ်လောက အိမ်ရှေ့မှာ စက်စမ်းရင်းနဲ့ ဓါတ်ပြားတစ်ချပ်ပဲသွားလို့ နွားချေးပုံပေါ် ပစ်ထားလိုက်မိတယ်၊ ဒါနဲ့ မနေ့ကတော့ ယာထဲသွားပြီး နွားချေးချတာ ဓါတ်ပြားကွဲကြီး ပါလာတာပေါ့၊ ထွန်တဲ့ယက်တဲ့အခါ နွားနင်းမိလို့ အန္တရာယ် ရှိတယ်ဆိုပြီး ကောက်လွင့်ပစ်လိုက်တာ “မြေပြင်ကို ပြောရမ လား၊ ကောင်းကင်ကိုပဲ ပြောရမလားလေကွယ်” နဲ့ ထအော်

ပါလေရော၊ ငါလဲအလန့်တကြားနဲ့ လှည့်ကြည့်တော့ ကျားလျှာ ချုံပေါ် သွားတင်နေတာကိုးကွ၊ မင်းမယုံရင် ငါလာထဲကို ကြုံတဲ့ အခါ သွားနားထောင်စမ်း၊ အခုထက်ထိ အဲဒီခါတ်ပြား အော် နေတုန်း။”

ဖေဖေအေး

ဆန့်သောလက် မကွေးမိ

လက်ပံချိုပါသားတစ်ယောက် ပခန်းသို့ ရောက်လာ သည်။ ဟိုအကြောင်း သည်အကြောင်း ပြောရာမှ ခြံအကြောင်း သို့ ရောက်သွားကာ လက်ပံချိုပါသားက စတင်ညည်းလိုက်၏။

“တို့ဆီမှာ ခြံနှိပ်စက်ပုံကတော့ လွန်ပါရောကွာ၊ တစ်နေ့ က ရေချိုးမယ်ဆိုပြီး ပုဆိုးခေါက်ကလေးကို ခြက်ခင်းစပ်ချထား မိတာ၊ ရေချိုးပြီးလို့ အဝတ်လဲမလို့ ကောက်ယူလိုက်တော့ ပုဆိုး မရှိတော့ဘူး၊ သေသေချာချာကြည့်မှ ပုဆိုးတစ်ထည်လုံး ခြစား ထားတာကိုးကွ၊ ချုပ်ရိုးအကြောင်းကလေးမှာ ခြတွေနဲ့ တွေ့ရပါ ကလား။”

“တို့ဆီမှာ ဆိုးသလား မှတ်ဉာဏ်၊ မင်းတို့ဘက်ကလဲ ဆိုးသကွ၊ တို့ဆီများတော့ကွာ၊ နွားတွေ၊ လူတွေ တစ်နေရာ တည်းမှာ ကြာကြာရပ်မနေရဲဘူး၊ ရပ်နေရင် ခြက တက်လာပြီး ကိုက်တော့ စားတော့တာပဲ၊ မနေ့ကပဲ အိမ်က ဆန်ကော တစ်ချပ် လေလွင့်သွားလို့ ချက်ချင်းပြေးလိုက်ပြီး ကောက်တာ တောင် နှုတ်ခမ်းမှာ ချည်ထားတဲ့ သွပ်နန်းကြိုးပဲ ရလိုက်တော့ တယ်၊ လူမရောက်ခင်မှာ ခြစားနှင်ပြီးပြီ၊ လူအရောက် မြန်ပေလို့ မမြန်သွပ်နန်းကြိုးတောင် စားပစ်မလား မသိဘူး။”

ဇာသီး ခြင်းသီး

တောင်သူတစ်စု လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပိုင်းတွင် မိုး အကြောင်း မျိုးအကြောင်း ပြောဆိုနေရာ ပိုးအကြောင်းသို့ ရောက်သွားသည်။

“အသီးအနှံတွေမှာ ကျလိုက်တဲ့ ပိုးဗျာ၊ ကိုယ့်လုပ်စာ ကိုယ်မစားရဘဲ သူတို့စားဖို့ စိုက်ပေးနေရတာ ကျနေပြီ” တစ်ယောက်က စလိုက်ရာ နောက်တစ်ယောက်က . .

“ပိုးကတော့ အသီးအနှံတွေ စားရတာ အားမရလို့တဲ့။ ဟိုဘက် ဘုရားကြီးက မဟာရဲတံတိုင်းကြီးကို စားထားလိုက်တာ၊ အုတ်တံတိုင်း စင်စစ်က ဇာတံတိုင်း ဖြစ်သွားပါရောလား။”

အခြား တစ်ယောက်ကလည်း . . . “ဟုတ်မယ်၊ ဟုတ်မယ်၊ အဲဒီတံတိုင်းထဲက ကျောက် ဆင်းတုကြီး၊ ပိုးစားလိုက်တာ မကိုဋ်တော်ပဲ ကျန်တော့သတဲ့”

“ပိုးကြမ်းပုံကတော့ လွန်ပါတယ်ဗျာ၊ အင်ဒရင်းကို ရေချိုး၊ မာလာသီယွန်ကို ကော်ဖီလုပ်သောက်ပြီး ကြီးလာကြ သလား မသိပါဘူး၊ ခြသေ့ကြီးမျက်လုံးထဲက ကျောက်မျက်စိ တွေ ဝင်ပြီးစားပစ်လိုက်တာ ခြင်လုံးတွေ ဖြစ်ကုန်ပါရောလား။”

သူထက် ငါကောင်း မရယ်မပြုံးဘဲ အလှအယက် ပြော နေကြရာ အခြားရွာသူရွာသားများသာ ကြားသွားလျှင် လန့်ဖျား ကြောက်ဖျားဖျားပြီး ထွက်ပြေးလောက်ပါပေ၏။

ဖိရာရုံ

စကားပြောကောင်းသော ပခန်းသားများ၊ စကားတတ်
ရသာ ပခန်းသားများအကြောင်းပြောလျှင် ကိုလှကြီးအကြောင်း
ကို ချန်လှပ်ထားခဲ့ရန် မသင့်ပေ။ သို့သော် ကိုလှကြီးသည်
ရန်ကုန်တွင် အခြေချနေထိုင်ရင်း ကွယ်လွန်ခဲ့ရာ ဆယ်နှစ်ခန့်
ကြာခဲ့ပေပြီ။

ကိုလှကြီးသည် ငယ်စဉ်က အလွန်တေ၏။ မူးယစ်စေ
တတ်သောအရည်ကိုလည်း နှစ်သက်၏။ တစ်နေ့တွင် သူ၏
မိကြီးမိထွေးများက အရက်ဖြတ်ရန် ဝိုင်းဝန်းဖျောင်းဖျရင်း...

“လူကလေးရ၊ မင့်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အရက်ဖြတ်နေတာ
ကွယ်၊ မင်းဟာ အလုပ်လဲ ကြိုးစားတယ်၊ ရိုးလဲရိုးတယ်။ သဘော
လဲ ကောင်းတယ်ဆိုပြီး သမီးရှင်တွေက မျက်စိကျနေကြတာ၊
ဒါပေမယ့် အရက်ကြောင့် တွန့်နေကြတယ်”

ထိုအခါ ကိုလှကြီး အရက်မူးသံဖြင့် ...

“သမီးရှင်တွေက ကျုပ်ကို သဘောကျတယ် ဟုတ်လား၊
ကျုပ်ကို သဘောကျလို့ သူတို့သမီးနဲ့ ပေးစားချင်တယ်ဆိုရင်
အရက်ကန်ကြီးထဲ ခုန်ချလိုက်၊ အမဲခြောက်ပုံပေါ် တက်အိပ်
လိုက်နဲ့ ထားနိုင်သလားလို့ မေးလိုက်ကြပေါ့ဗျာ” ဟု လျှာလေး
အာလေး ပြောလိုက်လေသည်။

ဖလှေစာစု

ဈေးထဲက ဟိုဒင်း

ကိုလှကြီး၏ အစ်ကိုနွယ် ကိုယ်ထဲလက်ထဲက
မကောင်း။ နေထိုင်မကောင်းသလို ရှိသဖြင့် ဆေးသောက်ရန်
ညီမများအား ကွမ်းရွက်ပြုတ်ရည်အိုး အတည်ခိုင်းသည်။
ညီမသည် ကွမ်းရွက်ရှာရန် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားရင်း မကြား
တကြား ပြော၏။

“အစားက စုံနေတာ၊ ဖျားတာတောင် နည်းသေး”

“ကိုကြီး စားတာတော့ မပြောနဲ့ အစ်မရေ၊ ဈေးနွား
အတိုင်းပဲ”

“ဘာကွ၊ ဘာကွ”

ကိုလှကြီးစကားကို သူ့အစ်ကို ကြားသွားသည်။
နေမကောင်းသဖြင့် စိတ်တိုနေသော အစ်ကိုသည် တုတ်ဆွဲပြီး
ထွက်လာသည်။

“ငါ့ကို နွားနဲ့နှိုင်းတယ် ဟုတ်လား”

အသက်ချင်း နှစ်ဆယ်ခန့်ကွာရာ၊ ကိုလှကြီး တုန်လှုပ်
သွားကာ ...

“နားထောင်ပါဦး အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ ဈေးနွားဆိုတာ
ဈေးသည်တွေ စွန့်ပစ်လို့ ပုံသကဲ့ဖြစ်နေတဲ့ပစ္စည်းတွေကို စားတာ
ပါဗျ၊ အကိုကြီးလဲ ပုံသကဲ့သဘောသက်ဝင်စင်ကြယ်တဲ့အစာ
တွေ စားတာလို့ ပြောတာပါဗျ”

“မင်းသတိထား”

သူ့အစ်ကို ကြုံးဝါးကာ အခန်းထဲပြန်ဝင်သွားမှ ကိုလှကြီး
ခဏ သက်ပြင်းချနိုင်တော့၏။

ဖလှေစာစု

တိမ်းပေလို့ ယိမ်းပေလို့

ကိုလှကြီး၏ဘကြီးသည် ရပ်ရွာတွင် သာမုနာမုရီတိုင်း အိမ်ဦးခန်းနှင့် သံယာစင်ပေါ်ထိုင်ကာ လောကုတ္တရာစကားများ ပြောလေ့ရှိသည်။ ပရမတ်၊ ပညတ်နှင့် ဝိပဿနာ သမထ အကြောင်း ပြောဆိုဆွေးနွေး၍ ငြီးငွေ့လောက်လောင် သံပြုတ် စကားဘက် ရောက်သွားကာ ပြောကြ၏။

သို့ဖြင့် အခြားရွာတစ်ရွာရှိ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ နာရေးသို့သွားရာ ထိုရွာသူတစ်ယောက်က ဆီးကြိုကာ အိမ်ဦး ခန်း၌ နေရာပေး၏။ ကွမ်းဆေးလက်ဖက်များ ချ၏။

ဘကြီးသည် ထိုမိန်းမအကြောင်းကို သိ၏။ ထိုမိန်းမ မှာ ထိုရွာတစ်ဝိုက်တွင် စာပေတတ်မြောက် နှံ့သိသည်။ သဒ္ဒါ စကား အလွန်နိုင်သည်။ သူပြောလျှင် ပါးစပ်ဟနေကြရသည်ဟု ကြားဖူးရ၏။ ထို့ကြောင့် သဒ္ဒါမနိုင်သော ဘကြီးသည် ပါးစပ် ဟမနေရရန်အတွက် သံပြုတ်စကားပြောမှ ဖြစ်မည်ဟု စိတ်ကူး ကာ “သံပြုတ် ကိုးပိုင်းမှာ” . . .

ဘကြီးက စလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုအမျိုးသမီး သည် သံပြုတ်ကိုးပိုင်းကို ရေပက်မဝင်အောင် ပြောတော့ရာ ဘကြီး ပါးစပ်ဟနေရတော့၏။ မိတ်ဆွေ၏ အသုဘအပြန်တွင် ဘကြီး စဉ်းစားမိသည်မှာ . . .

“အကျိုးနည်းတော်တဲ့ မိန်းမပဲ၊ သဒ္ဒါကျမ်းတယ်ဆိုလို့ သံပြုတ်ကို စတော့လဲ သံပြုတ်ကိုးပိုင်းကို မြင်းလုပ်ပြီးစီးလိုက် တာ ငါ့မှာ ကံကောင်းလို့ မြင်းနင်းမခဲရတာပါကလား” ဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။

အလှအစာ

ဓားမနောက်ပိတ်ခွေး

ကိုလှကြီးသည် ရေစကြိုအရောက်တွင် ဘထွေး ဘုန်းတော်ကြီး၏ကျောင်းသို့ ဝင်ရောက်ကန်တော့ရာ၊ သူတို့ ရွာသားငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် ပံက်ပင်းတိုးပိ လေ၏။

ရပ်အကြောင်း ရွာအကြောင်းနှင့် မှာကြောင်း သာကြောင်းများ ပြောဆိုကြပြီးနောက် “မင်း အခုဘာလုပ်နေ တာလဲ” ဟု ကိုလှကြီးက မေး၏။

ထိုအခါ ဘထွေးဘုန်းကြီးက ဖြတ်ပြီး . . .

“အမယ်၊ မင့်ကောင်က စီးပွားလမ်းပြောင့်ရုံမဟုတ်ဘူး၊ အရပ်ထဲမှာလဲ သူမပါမပြီးတဲ့ ရပ်မိရပ်ဖဖြစ်နေတယ်ဟဲ့”

ထိုအခါ ကိုလှကြီးသည် သူ့ရင်ဘတ်ဖိကာ . . .

“ဖြစ်ရလေဘုရား၊ ဒီကောင်ဟာ ပခန်းမှာ ဘာမှ သုံးမရ လို့ မြစ်ရေတိုးသလား၊ လျော့သလားသွားအကြည့်ခိုင်းရာက မြစ်ထဲလိမ့်ကျပြီး မျောလာလို့ ဒီမှာလာပြီး သောင်တင်နေတာ ဘုရား”

သူငယ်ချင်းနှင့် ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ကိုလှကြီး ဝသီကို သိပြီးဖြစ်၍ ရယ်မောနေကြလေ၏။

အလှအစာ

ဓားသွေးမည်ကြ

စကားတောင်သား၊ ဒို့ပါသားနှင့် ပခန်းသားတို့ ကျောင်းသားဘဝက ဖြစ်၏။

ဆရာတော်ဘုန်းကြီးသည် ထိုသုံးယောက်၏ အာစ

လျှာစကို သိပြီးဖြစ်သဖြင့် မှန်ပဲသရေစာဝေငှသည့်အခါတိုင်း သူတို့၏စကားရည် စကားသွေးကို စမ်းသပ်မိလေ့ရှိ၏။ ထို့နောက်လည်း ငှက်ပျောသီးတစ်လုံးစီ ဝေရင်းပိုသောငှက်ပျောသီးတစ်လုံးကို ချထားရင်း ချီပါသားအား စတင်မေး၏။

“ဓားသွေးကျောက်ကောင်းကောင်း တွေ့ဖူးလားတဲ့”

“တွေ့ဖူးပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ ဘိုးဘွားထက် ကစပြီး သုံးခဲ့တဲ့ဓားသွေးကျောက်ဟာ ကြာကြာသွေးလို့မရဘူး၊ ဘုရား၊ တစ်ချက်သွေးရင် ချေးပြောင်တယ်၊ နှစ်ချက်သွေးတော့ သင်တုန်းဓားဖြစ်သွားရော၊ အဲဒီမှာ မရပ်ဘဲ ဆက်သွေးရင်တော့ အနှောင့်ပဲ ကျန်တော့တယ်ဘုရား”

“ကောင်းပါပေကွယ်” ဟု ဆရာတော်က အမိန့်ရှိလျှင် တပည့်တော်တို့အိမ်က ဓားသွေးကျောက်ကမှ . . . ”

“အင်း . . . ပြောစမ်းဟဲ့”

“သွေးဖိုမလိုဘူး ဘုရား၊ သွေးချင်တဲ့ဓားကို ဓားသွေးကျောက်ပေါ်တင်လိုက်ရင် သွေးပြီးသားဖြစ်သွားတာပဲဘုရား”

“မင်းဓားသွေးကျောက်ကလဲ ကျောက်ကောင်းပဲ၊ ဟဲ့ . . . ဟိုကောင်ပခန်းသားကော ဓားသွေးကျောက်ကောင်းတွေ့ဖူးလား”

ပခန်းသားသည် လက်အုပ်ချီလိုက်ကာ . . .

“မှန်လှပါဘုရား၊ တွေ့ဖူးရုံမဟုတ်ဘဲ ရှိကိုရှိတာပါ ဘုရား၊ သို့သော်လည်း လူခြေတိတ်ရင် ဓားတွေ၊ တူရွင်းတွေ၊ ပုဆိန်တွေရှိတဲ့နေရာကို သွားသွားပြီး တရှဲရှဲသွေးလွန်းလို့ သော့ခတ်ပြီး သိမ်းထားရပါတယ်ဘုရား၊ အိမ်မှာ ရေချိုးအဝတ်

လျှော်ပို့ခင်းထားတဲ့ ကျောက်ပျားပြီးကိုပဲ ဓားသွေးကျောက်လုပ်နေရပါတယ်ဘုရား၊ အဲဒီကျောက်ပြားတောင် ဓားကို တစ်သံအကွာကပဲ ပြရပါတယ်ဘုရား၊ အဲဒီထက် နီးနီးပြရင် အရိုးပဲကျန်ပါတော့တယ် ဘုရား”

ဆရာတော်ဘုရားလည်း ပြုံးရယ်တော်မူ၍ ပိုသောငှက်ပျောသီးကို ပခန်းသားကို ပေးလိုက်လေ၏။

ဖေဖေအာအာ

နေရာရှားရော့ထင်

ပခန်းသားတစ်ယောက်သည် ညောင်ဦးမှ ရေနံချောင်းဘတ်စ်ကားစီးပြီး လိုက်ပါလာရာ ထိုင်ခုံတွင် ငှက်တုတ်အိပ်ပျော်နေသော ခရီးသည်တစ်ယောက်ကို မြင်လျှင် မျက်လုံးပြူးသွား၏။

ထိုခရီးသည် လည်စီးကိုစည်းထားရာ လည်စည်းသည် ခနောက်မိုးပေါ်သို့ လွင့်တင်နေ၏။ အိပ်နေသည်ကလည်း ခေါင်းကြီးစောင်းနေသည့်အတွက် ပခန်းသားက . . .

“ငါ့လူနွယ်ကွယ်၊ သေစရာနေရာ ဒါလောက်ရှားလို့ တားပေါ်လာပြီး ကြိုးဆွဲချသေရသလားကွယ်လို့” ဟု-မျက်လုံးပြူးကာ အော်မိလေတော့သည်။

ဖေဖေအာအာ

ပြောမယ့် ကြုံမှသိ

“အမဲလိုက်ခွေး ဘယ်လောက်ကောင်းတာများ နှင့်တို့ ကြားဖူးတွေ့ဖူးကြသလဲဟေ့”

ဆရာတော်ဘုရားက ထိုသို့စကားစလိုက်လျှင် ချီပါသား စကားတောင်စားနှင့် ပခန်းသားတို့၏ အာဝဇ္ဇန်းကို ကြားရတော့ မည်ခို့ ကျောင်းသားများ ဝမ်းသာနေကြ၏။ မည်သူ့အလျင်စပြော မည်နည်းဟူ၍လည်း လှမ်းကြည့်နေကြ၏။

စကားတောင်စားက ဦးစွာတုံ့ပြန်ပုံမှာ . . .

“တွေ့ဖူးပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော် မွေးထားတဲ့ခွေးပါ ဘုရား၊ တစ်နေ့တော့ တောလည်ဖို့ ခွေးခေါ်ပြီး ထွက်သွားလိုက် တာ တောထဲလဲ ရောက်သွားရော ချုံထဲပြေးဝင်သွားပါတယ် ဘုရား၊ ထွက်လာတော့ ပါးစပ်ထဲမှာ ယုန်တစ်ကောင်ဘုရား၊ ယုန်ချပေးပြီး ပုတက်တွင်းကို ပြေးပြီး ယက်တယ်ဘုရား၊ ပုတက် မိသားစုငါးကောင်။ ပုတက်တွေကြိုးနဲ့သီနေတုန်းမှာ ချုံစပ်က အသိုက်မှာ ငါဝပ်နေတဲ့ငှက်ကို ပြေးပြီချီလိုက်တာ အပြန်မှာ ထမ်းလို့ မနိုင်ဘူး ဘုရား”။

“တပည့်တော်ရဲ့ခွေးက သူ့ခွေးထက်ကောင်းတယ် ဘုရား”

ချီပါသား၏အလှည့်ဖြစ်သည်။ သူက ဆက်လက်၍ . . .

“တပည့်တော်တို့ရဲ့ခွေးက ဓားလှံမလိုပါဘူး ဘုရား၊ လေးတွေ၊ ညှတ်တွေ၊ ပြောင်းဝါးတွေလဲ မလိုပါဘူးဘုရား၊ သူ့ကို ခေါ်သွားပြီး တောစပ်မှာ လေချွန်လိုက်ရုံပဲဘုရား၊ လေတစ်ခါ

ချွန်ရင် ပုတက်တစ်ကောင်၊ နှစ်ခါချွန် ယုန်တစ်ကောင်၊ ချီလာတာ ပဲ၊ ယုန်တို့ ပုတက်တို့ စားရဖန်များလို့ ငြီးငွေ့လာရင် လက်ခေါက် ချွတ်လိုက်၊ ဂျီ (ချေ) ကို ဖမ်းလာတာပဲ၊ ပုရွတ်ဆိတ်ကိုက်လို့ ဆူးစူးလို့ စုတ်မသပ်ရဲဘူး၊ အမှတ်တမဲ့ စုတ်သပ်မိရင် ဖားတွေ ရှဉ့်တွေ ချီလာပါတယ်ဘုရား”။

“တယ်ကောင်းတဲ့ ခွေးပါကလား” ဆိုကာ ဆရာတော် ဘုရားသည် ကျေနပ်စွာ ပြုံးတော်မူပြီးလျှင် “ဟဲ့ . . . နင် ဘာပြောနိုင်သေးလဲ” ဟု ပခန်းသားအား လက်ညှိုးထိုးကာ မေး၏။

ပခန်းသားက . . .

“သူ့ခွေးက တပည့်တော်တို့အိမ်မှာ အကျင့်မကောင်းလို့ နှင်ထုတ်လိုက်တဲ့ခွေးပါဘုရား၊ တပည့်တော်တို့အိမ်မှာ အခုရှိနေ တဲ့ခွေးကမှ တကယ်ကောင်းတဲ့ခွေးပါ၊ တစ်နေ့က ခွေးခေါ်ပြီး တောထဲသွားပါတယ်ဘုရား၊ ယုန်လိုက်ရကောင်းမလား၊ ပုတက် လိုက်ရကောင်းမလား၊ စဉ်းစားခံခဲ့တုန်းမှာ ဝုတ်ခန်ပောင်ပြီး ချုံထဲဝင်ပြေးပါတယ်ဘုရား၊ အတော်ကြာလို့ ချုံထဲက ပြန်ထွက် မလာတာနဲ့ တပည့်တော်လိုက်သွားဟော့ ချုံထဲမှ ယုန်နှစ်ကောင် ကို ခြေထောက်ကဖမ်းပြီး ခဲထားပါတယ်ဘုရား၊ ပါးစပ်က ယုန်တွေကို ဖြုတ်ယူတော့လဲ ခြေထောက်တွေကားပြီး ဝပ်နေမြဲ ဝပ်နေလို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ခြေထောက်လေးချောင်းအောက် မှာ လိပ်ဥလေးလုံးဘုရား၊ အမြီးကလဲ အနားက တောင်ပိုမှာရှိတဲ့ ဗွတ်တွင်းကို ဆိုထားသေး၊ ခေါင်းမော့နေတာတွေရပြန်တာနဲ့ တပည့်တော်မော့ကြည့်တဲ့အခါ ပျားအုံကြီးပါဘုရား၊ အကြီးကြီး

ကျောင်းသားများ ရယ်မောကြသည်။

“နင့်ဥစ္စာ မလွန်ဘူးလားဟဲ့”

ဆရာတော်ဘုရား အမိန့်ရှိရာ . . .

“ဝတ်ကိုလဲတူး၊ ပျားအုံလဲ သစ်ကိုင်းချိုးယူပြီးပေမယ့်
ခွေးက ဝပ်နေမြဝပ်နေလို့ ဗိုက်အောက်ကို ဖယ်ကြည့်လိုက်တယ်၊
ငွေအိုးတစ်လုံးဘုရား၊ အဲဒီငွေနဲ့ ရှေ့လထဲမှာ တပည့်တော်တို့
ညီအစ်ကိုတစ်တွေ သင်္ကန်းဆီးတော့မှာပါဘုရား။”

တစ်ကျောင်းလုံးမှာ ရယ်မောသံများ ညံ့သွားလေ၏။

ဖေဖေအောင်

ဘဝပြောင်းသွားပုံ

ပခန်းသားတစ်ယောက်သည် သံဖိုရွာဘက်မှ ဓားတစ်
ချောင်း ဝယ်လာသည်။ ကိုလှကြီးက ထိုဓားကို မကြိုက်ပေ။
“သံဖိုရွာကလူတွေ ဓားမလုပ်တတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းဓားလဲ သုံးလို့
ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရေကိုလှီးတာတောင် အံ့ကြိတ်ပြီး လှီးရမှာ
ပါ” ဟု ဆိုသည်။

ထိုအခါ ဓားဝယ်လာခဲ့သူက . . .

“ခင်ဗျားက သံဖိုရွာကပန်းပဲတွေ ဘယ်တော်တော်တယ်
ဆိုတာ ခင်ဗျားမသိသေးလို့ ဒီလိုပြောတာပဲဗျ၊ သံဖိုရွာထဲကို
တစ်ခြားရွာကလူတွေဝင်လာရင် သံဆိုလို့ ဘာမျှ ကိုင်မသွားရဲ
ဘူး၊ တစ်လောက လယ်ထွန်စက်တစ်စီး သံဖိုရွာထဲဝင်လာ
တာ၊ အဝင်တုန်းကတော့ ထွန်စက်နောက်မှာ ထွန်သွားဘီး

အပိုင်းကြီးတွေနဲ့ပေါ့ကွာ၊ ရွာထဲကလဲ ပြန်ထွက်လာရော
ထွန်စက်ဘီးပိုင်းတွေ တစ်ခုမှ ပါမလာတော့ဘဲ ဓားတွေဖြစ်ပြီး
ထောင်လိုက်ပါလာတယ်၊ ဓားတွေအတန်းလိုက် ထောင်ပြီး
ပါလာသတဲ့”။

သူထက် အာစလျာစကောင်းသူကို ကိုလှကြီး မချေပနိုင်
ဘဲ တဟားဟားရယ်မောနေရလေ၏။

ဖေဖေအောင်

မကျေဘူးကွာ

ဝတ်ဇရပ်တွင် လူကြီးပိုင်းသာ လာရောက်ဝတ်ရွတ်လေ့
ရှိသော်လည်း သင်္ကြန်တွင်းနှင့် သီတင်းကျွတ်ပွဲတော်အခါများ
တွင်မူ တစ်ရွာလုံးလိုလို ရောက်ရှိလာကာ ဆွမ်း၊ ပန်း၊ ဆီမီးများ
လှူဒါန်းပူဇော်ကြသည်။ ဝတ်ဇရပ်တစ်ခုလုံးမှာလည်း အကမ်း
အလှမ်း အကျွေးအမွေးများနှင့် စည်ကားနေလေသည်။

ထိုအခါ ကိုလှကြီး၏ဘကြီးအမျိုးပြုသော လူကြီးများ
သည် အလှူရှင်များသဒ္ဓါပေါက်စေရန် ရေစက်ချအမျှပေးဝေ
ကြသည်။ ပရိတ်ရွတ်၊ မေတ္တာပို့အပြီး၌ ဘကြီးက ရေစက်ခွက်
ကိုင်ပြီး ရေစက်ချရာ တော်တော်နှင့်မပြီးပေ။

အဘယ်မှာ ပြီးပါမည်နည်း။ ရေစက်ချမှာ “လည်” နေ
သည် မဟုတ်ဘူးလား၊ ဘကြီးမှာ “ချွေးသီးချွေးပေါက်” ပြန်လာ
၏။ ရေစက်ချကား မှန်မလာချေ။ သို့ဖြင့် သုံးလေးကြိမ်လည်အပြီး
၌ ဖြတ်ချလိုက်ရ၏။ သို့ရာတွင် ရေစက်ချ “လည်” နေသည်ကို
အဖော်လူကြီးတစ်ယောက်နှစ်ယောက်မှတစ်ပါး အခြားသူများ

မသိပေ။

မည်သို့ဖြစ်စေကာမူ ဘကြီး မကျေနပ်ပေ။ စိတ်ထဲ တန့်န့်ဖြင့် ဝတ်ရေရပ်မှ ဆင်းလာရာ လည်နေသော အပိတ်မှန်ကို ဝတ်ရေရပ်အောက်သို့ ခြေချမိမှ ခေါင်းထဲ၌ ဒိုင်းခနဲ ပေါ်လာ၏။ ထိုအပိတ်မှာ “သပြာစန ပေါ်ပြည့်ဝသည့် ဇောတိကကဲ့သို့ လည်းကောင်း” ဖြစ်ရာ ဘကြီးလည်း ဒေါသဖြင့် “တောက်ခေါက်ပြီး . . .

“ပေါ်ပြည့်ဝတဲ့ ဇောတိကရာ၊ ခုမှ ပေါ်လာသလားဟ၊ ငါ့ရေပေါ် ပြန်တက်ပြီး ထပ်ချပြန် မကောင်းဘဲ ရှိရော့မယ်” ဟု အော်လိုက်မိလေ၏။

အလောဇာ

ရင်ချောင်သောနည်း

ကိုလှကြီး စကားကောင်းနေသော အိမ်ရှေ့သို့ အပျိုအရွယ်မိန်းကလေးတစ်စု ဆူဆူညံညံနှင့် ရောက်လာကြသည်။ သူတို့လက်ထဲတွင် တံခါးတွေလည်းပါ၏။ သဘောမန်းကျည်းသီးတွေလည်း တိုးလိုးတန်းလန်းပါလာ၏။

ကိုလှကြီးက စကားဝိုင်းမှ လှမ်းကြည့်ပြီး . . .

“ကောင်မလေးတွေက ကောင်းကောင်းလဲ မမှည့်သေးဘဲနဲ့ ဘာလုပ်ဖို့ခူးလာကြတာလဲ၊ အဲဒါသာ စားရင်တော့ ရင်ကျပ်လိုက်မလှဖြစ်ခြင်း၊ အလောင်းကောင် ကျပ်စည်းထားသလား အောက်မေ့ရလိမ့်မယ်ဟေ့”

“ရင်ကျပ်မှာ ဗိုးရိမ်ရင် မကျပ်အောင် ရင်ပတ်ပေါ်က

အကျီကြယ်သီး ပြုတ်စားမှာပေါ့တော့”

ဆံတောက်ဖားဖားနှင့် မြီးကောင်ပေါက်ကလေးက ရန်တွေ့သံနှင့် ပြောလိုက်ရာ၊ ကိုလှကြီးက အောက်ပါအတိုင်း ပြန် လည်ချေပလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုဆိုရင် အခုစား အခုစား၊ အိမ်ရောက်အောင် စောင့်မနေနဲ့၊ ဒီနားမှာတင် တစ်ထိုင်တည်းနဲ့ ကုန်အောင် စားပစ်ဟ”။

အလောဇာ

ရှေ့ပြေးတာဝန်

ကိုလှကြီး၏ဘကြီးသည် ရတနာသုံးပါးကို မပြတ်ဆည်းကပ်၍ ဝတ်ရေရပ်၌ ဝတ်ရွတ်သော အဖွဲ့ကိုလည်း မပျက်ပြားအောင် စုစည်းသည်။ ရပ်ရေးရွာရေးတွင်လည်း ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုသည်။ သူညီမှာကား အသက်ကြီးသည့်တိုင်အောင် သောက်သောက်စားစား လူမင်းသားဖြစ်သည်။ လောင်းကစားဖြစ်သော ကြက်၊ ဖဲလည်း ဝါသနာကြီး၏။ မိန်းမလည်း လိုက်စား၏။ အသောက်အစားလည်း မလွတ်။

သူ့အား သူ့အစ်ကို အသက်အရွယ်ကို ပြန်ကြည့်သင့်ကြောင်း၊ ရတနာသုံးပါးကို ဆည်းကပ်သင့်ကြောင်း၊ သို့မဟုတ်လျှင် ငရဲတံခါးပွင့်နေကြောင်း ဆုံးမသတိပေးရာ . . .

“ညီလေးအတွက် ဘာမှစိုးရိမ်မနေနဲ့ အစ်ကို၊ ညီလေးတစ်ယောက်ပဲ ငရဲကို အရင်သွားနှင့်ပြီး ငရဲပြည်က ဆီပူအိုးတွေ ရေခွေးအိုးတွေ တစ်လုံးမကျန်ရိုက်ခွဲဖတ်မယ်၊ အစ်ကိုတို့လဲ

ရောက်လာရော အစ်ကိုတို့ကို ထည့်စရာအိုး မရှိတော့ လွှင့်ပစ်
လိုက်ရရော” ဟု သူ့ဝါသနာအတိုင်း အရွတ်အနောက်စကားသုံး
ပြီး ဆင်ခြေပေးလိုက်ရာ ကိုလှကြီး၏ဘကြီးမှာ လက်လျှော့လိုက်
ရလေ၏။

ဖေဖေအဖေ

ရှေ့ဖုံးနောက်ပေါ်

ပခန်းမြို့ပေါ်သို့ အရာရှိတစ်ယောက်ရောက်လာစဉ်
ရယ်မောစရာများကို တွင်တွင်ပြောပြီး ရွာက ဧည့်ခံသမျှကို
အားမနာတမ်း ပလုပ်ပလောင်းစားသွားသည်။ တစ်နေ့တွင်
ကိုလှကြီးသည် ရွာအတွက်လိုအပ်သောကိစ္စတစ်ခုအတွက်
မြို့ပေါ်တက်သွားပြီး ထိုအရာရှိထံ အကူအညီတောင်းရာ
အဆင်မပြေခဲ့။

ရွာသို့ ပြန်ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း တာဝန်ပေးလိုက်သူ
များက အခြေအနေကို လာရောက်မေးမြန်းကြရာ၊ ကိုလှကြီးက
“အလကားဟ” ဟု စကားစလိုက်ပြီး . . .

“ရွာကို လာတုန်းကတော့ ပြောသွားလိုက်တာတွေ
အပေထက်တောင် အားကိုးချင်စရာကောင်းသေး၊ တကယ်လဲ
သူ့ရှေ့ရောက်သွားရော မအားသေးတာနဲ့၊ ဟိုဟာက အတုဖြစ်
ရတာနဲ့ အလကားဟ၊ သူများရွာကို လာတုန်းက သူများတွေ
ကျွေးတဲ့ ပြောင်းဖူးပြုတ်ကို စားတုန်းကတော့ စားနေရှာလိုက်
တာလေ၊ ဘာဂျာမုတ်နေသလား မှတ်ရ၊ ပါးစပ်တောင် မသုတ်
အားဘူး၊ ဟင်း. . .”

ဖေဖေအဖေ

ရှင်းရှင်းကလေးပါ

ကိုလှကြီးသည် ရေစကြို-ပခန်းကြီး ပြေးဆွဲသော
ကားကို နောက်မြီးမှခိုပြီး စီးနင်းလိုက်ပါလာ၏။ လမ်းမဆိုးလှ
သော်လည်း ကားမှာဆိုးလွန်းသည်။ မကြာခဏရပ်ပြီး ရေထည့်
သည်။ သို့ကြောင့် ကိုလှကြီးသည် ယာဉ်စီးနင်းခ မပေးဘဲ
ကတ်နေ၏။

“ဦးလေး မော်တော်ယာဉ်ခကလေး”

“လက်နှစ်ဘက်ပဲ ပါတယ်ကွ၊ အဲဒီ လက်နှစ်ဘက်နဲ့
ကိုင်ထားရတာ မင်းမြင်တယ် မဟုတ်လား”

ကားမောင်းနေစဉ် ထိုသို့ဖြေ၍ ရပ်ထားစဉ်တွင်မူ . . .

“ဟ . . . ငါဘယ်မှ ထွက်မပြေးပါဘူး”

သို့ဖြင့် ဂိတ်ဆုံးဖြစ်သော ပခန်းကြီးရောက်လျှင်
ကိုလှကြီးသည် ကားခမပေးဘဲ တိတ်တဆိတ်ထွက်လာ၏။
စပယ်ယာသူငယ်ကလည်း မျက်စိလျှင်လှသည်။ ပြေးလိုက်လာ
သည်။

“ဦးလေး မော်တော်ယာဉ်ခကလေး”

“မပါဘူးကွ”

ဒါအလျှူပေးတာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ စီးပွားရှာတာ၊ လက်ထဲ
မှာ ပိုက်ဆံမပါရင် အသိအိမ်တစ်အိမ်က ချေးငှားပေးပေါ့”

“ချေးငှားစရာအသိအိမ်မှာ ပိုက်ဆံရှိရင် လေကုန်ခံပြီး
စကားပြောနေမလားကွ၊ ဟေ့ . . . လာလိုက်ခဲ့၊ ဟေ့ . . .
ပေးစမ်း၊ ရော့ဆို ပေးလိုက်ပြီဟေ့”

“ပိုက်ဆံမပါဘဲနဲ့များ ကားစီးရတယ်လို့ဗျာ”

“ဒီခရီးနဲ့ဒီခရီး အဝေးကြီးကို ကားမစီးလို့ ခြေကျင်
လျှောက်ရမလားကွ၊ ကြည့်ပြောပါ။”

ဖေလှသာဇ

ရွံ့စဉ်ပုံ ဝိဇ္ဇာ

ကိုလှကြီးနှင့် အဖော်ပခန်းသားများသည် ကားစီးရန်
စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။ အခြားရွာများမှ လူများလည်း
ကားစောင့်ဆိုင်းရန် ရောက်လာကြရာ အလွန်အရပ်ဆိုင်းသော မိန်းမ
တစ်ယောက်လည်း ပါဝင်လေသည်။

“အန်ချင်စရာ ငါ့ပုံကို ဆိုးရော့လားဆိုတဲ့သီချင်းဟာ
ဒီမိန်းမအတွက်များလားကွာ” ဟု ပခန်းသားတစ်ယောက်က
မျက်နှာလွဲကာ ညည်းညူလိုက်ရာ . . .

“ပုံဆိုတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ အရုပ်ဆိုတာ၊ ကျောက်
ပေါက်မ မျက်နှာရွံ့စဉ်ထားတဲ့ရုပ် ခေါ်တယ်ကွ”

ကိုလှကြီးက မတိုးမကျယ် လှမ်းပြောလိုက်ရာ ကြိတ်ပြီး
ရယ်ကြလေ၏။

ဖေလှသာဇ

ဝါပလေ အရပ်သား

ကိုလှကြီးသည် ဓားတစ်ချောင်းဆွဲကာ ရွာပြင်သို့ ထွက်
လာ၏။ သူ့နောက်မှ အိမ်ခွေးလည်း လိုက်ပါလာသည်။ သူသည်
တိုင်တစ်လုံးလိုချင်သောကြောင့် ဤအရွယ်မျှလောက်ကား ရနိုင်
သည်ထင်ပြီး အမှတ်မဲ့ထွက်လာခြင်း ဖြစ်၏။

ရွာပြင်သို့ရောက်လျှင် အထင်နှင့်အမြင်မှာ လွဲနေသည်။
သူလိုချင်သော အရွယ်မျှရှိသည့်တိုင် ရရန်မလွယ်ပေ။ ရှေ့သို့
တိုးရင်းတိုးရင်းနှင့် အနောက်တော်ယာစပ်သို့ ရောက်လာ၏။

“ဟေ့ . . . လူကြီး၊ ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ တောလိုက်မလို့
ဟုတ်လား၊ မင်းခွေးလဲ မင်းပြန်ကြည့်ပါဦးကွာ၊ လေတိုက်ရင်
လဲမယ့်ပုံနဲ့”

အသိတစ်ယောက်က ဆီးပြီး ကျီစယ်သည်။ ကိုလှကြီး
ကလည်း မခံချင်စိတ်ဝင်လာသဖြင့် . . .

“အောင်မယ်၊ ကျုပ်ခွေးကို နာထင်မသေးနဲ့၊ အသာတိုရ်
နဲ့ကေသရာဇာခြင်သေ့နဲ့ စပ်ထားတာ”

“ပုတက်ဝေးလို့ ကင်းလိပ်ချောတောင် ရဖို့မလွယ်ဘူး”

“ပုတက် ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ အလှူတစ်ပွဲအတွက် ယုန်တစ်
လည်းတိုက် အာမခံခဲ့ပြီးပြီဗျို့”

“မင်းခွေးက ယုန်ကိုကိုင်မလား၊ တို့တောက ယုန်တွေ
အပြီးနဲ့ပိုင်းပုတ်လို့ မင်းခွေးပြေးမလား ကြည့်ရမှာပေါ့”

“ခင်ဗျားက မသိဘဲနဲ့ ရမ်းမပြောနဲ့၊ ကျုပ်ခွေးက
ချိုးကောင်း၊ ရွာနားကတော့တွေမှာ ဒီခွေးကိုကြောက်လို့
တောကောင်တွေပြေးကုန်ပြီ၊ ဒါကြောင့် ဒီဘက်ထွက်လာတာ၊
သူမှာ လက္ခဏာဖတ် ပညာရှိသလို တောကောင်တွေမှာလဲ
“ခြေခဏာ” ဖတ်တဲ့ ပညာရှိတယ်၊ ကျုပ်ခွေးရဲ့ခြေခဏာကို
ဖတ်မိတဲ့ တောကောင်းဟိုင်းဟာ ဒီခွေးနဲ့ဝေးရာကိုပြေးနှင့်မှပဲ၊
ခပြေးရင် ဒုက္ခရောက်မယ်ဆိုတာသိလို့ ပြောင်းပြေးကုန်ကြပြီ၊
ခြေခဏာဖတ်တဲ့ယုန်လဲ ခြေခဏာဖတ်ခနဲ့ တိုက်စောင်တည်
နေပြီဆိုပဲ”

ဟစ်တစ်လုံး တို့ဘိုးအေ

သံဖိုရွာတွင် လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲတစ်ခုမှ အသံချဲ့စက် ဖွင့်ထားသည်။ အသံချဲ့စက်မှာ စက်မကောင်းသောကြောင့် အသံမမှန်ပေ။ လမ်းဘေးရေပုံတွင် ရောက်နေသော ရွာသား များက ဤအခြင်းအရာကို သတိထားမိသည်။ သို့အတွက်...

“ရွာကစက် ခရီးလွန်နေလို့သာ သူများရွာက စက်ကို ငှားရ၊ အသုံးကို မကျဘူး၊ ရွာက ကျော်သောင်းလေးစက်သာ ဆိုရင် နားကွဲထွက်သွားမယ်”

ထိုအခါ လူစုထဲတွင် ရောက်နေသော ကိုလှကြီးက မေး၏။

“မင်းတို့စက်က ဘယ်လောက်တောင် ကျယ်လို့လဲ”

“ကျယ်တာတော့ မပြောနဲ့ဗျို့၊ ရေစကြိုနေ ဖွင့်တာ လေမသင့်ဘဲနဲ့တောင် မန္တလေးက ကြားရသဗျ”

“မင်းတို့စက်ဟာ အတော်ညှိသေးတာပဲ၊ တို့ရွာက စက်တွေဆိုရင် ပခန်းကနေဖွင့်တာ အဝီစိကနားထိုင်းတဲ့ ငရဲသား တွေ တစ်ညလုံးတစ်နေ့လုံး မအိပ်ရလို့ တော်ပါတော့ တောင်းပန် ယူရတယ်”။

ဖေလှနာဗ

ဟုတ်ပလေ

ကိုလှကြီး သံဖိုရွာတွင် ရောက်နေစဉ်ဖြစ်၏။ တစ်နေ့တွင် ရွာအနီး “ယာခင်း” ထဲ၌ ထင်းလှည်း

တစ်စီးနစ်နေ၏။ လှည်းသမားသည် နွားကို ရိုက်နှက်ပြီး အရုန်း နှိုင်းသော်လည်း လှည်းမှာ မလိမ့်ပေ။ ရွာသားအချို့လည်း သွား ရင်းလာရင်း ရပ်ကြည့်နေရာက နှာခေါင်းရှုံ့ကြသည်။

“ဒီဗွတ်မှ မရုန်းနိုင်ရင် နွားလုပ်မနေနဲ့ကွာ”

“နွားနှယ် ညှိရန်ကောကွာ၊ လျော်တွဲပစ်ဖို့သာ ကောင်း တော့တယ်ကွာ”

လှည်းဘီးကို ကူပြီးတွန်းပေးလိုက်လျှင် ဖြစ်ပါလျက် လက်ပိုက်ကြည့်ကာ လျှောက်ပြောနေသံများကို ကိုလှကြီး နားကြားပြင်းကပ်လာ၏။ သို့သော် နားထောင်နေ၏။

“အလကား နွားပါကွာ၊ ဗွတ်လောက်များ လူတောင် ရုန်းနိုင်သေးတယ်ဟေ့”

ထိုအခါ ကိုလှကြီး မနေနိုင်တော့ပါ။ လှည်းသမားအား

“ခင်ဗျား အတော်ညှိတဲ့လူပဲ၊ နောက်ကို မှတ်ထား၊ ယာထွန်ဖို့ လှည်းတပ်ဖို့ကို နွားမဝယ်နဲ့၊ သံဖိုရွာသားကို ဝယ်ရ တယ်ဗျ၊ မှတ်ထား”

ထိုအခါ ဘေးထိုင်ဘုပြောအလုပ်ကိုရပ်ပြီး လှည်းဝိုင်း တွန်းပေးလိုက်ကြလေ၏။

ဖေလှနာဗ

အဝါပြိုင်ပွဲ

ဆရာတော်ဘုရားသည် ကျောင်းသားများကို ထန်းလျက်ဝေငှပေးရာ တစ်ယောက်နှစ်လုံးပီ ရကြ၏။ နောက်ဆုံးကျန်ရှိသော ပခန်းသား၊ ချီပါသားနှင့် စကားတောင်

စားတို့အား ဝေငှ မပေးသေးဘဲ သုံးလုံးစီပါသော အပုံသုံးပုံကို ချထားပြီးလျှင် . . .

“ခွေးကောင်း ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း တွေ့ဖူးလဲတဲ့” ဟု မေးတော်မူသည်။ ကျောင်းသားတစ်ယောက်က “ခွေးကောင်းအကြောင်း သူတို့ပြောဖူးပြီဘုရား” ဟု လျှောက်ရာ . . .

“လျှောက်ဖူးတဲ့ခွေးနဲ့မတူအောင် ဘယ်သူ့စွမ်းသလဲဆိုတာ သိချင်လို့ဟဲ့”

ထိုစဉ်တွင် စကားတောင်စားက စတင်ပြီး . . .

“တပည့်တော်တို့အိမ်က သေသွားတဲ့ ခွေးနက်ကြီးဟာ အင်မတန်ပါးနပ်လျှင်မြန်တဲ့ ကျီးကန်းတို့၊ ဆက်ရက်တို့ကို အရှင်လတ်လတ်ရအောင် ဖမ်းနိုင်ပါတယ်ဘုရား၊ သတ္တဝါတွေကိုလဲ သူ့စားမပစ်ဘဲ သခင်ကို ပေးပါတယ်ဘုရား”

“အင်း ကောင်းပါ့ ကောင်းပါ့”

ထိုအခါ ချီပါသားက . . .

“တပည့်တော်ရဲ့ခွေးကတော့ ခွေးမကြီးဘုရား၊ တစ်ခါကိုယ်လေးလက်ဝန်ကြီးနဲ့ တောထဲလိုက်လာတယ် ဘုရား၊ တောထဲရောက်ပြီး မကြာခင်မှာ ယုန်တစ်အုပ်ကို မြင်လို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးအလိုက်မှာ သစ်ငုတ်နဲ့ဆောင်မိပြီး ဗိုက်ကွဲသေပါလေရော၊ ဒါပေမယ့် ယုန်တွေမလွတ်ဘူးဘုရား၊ ခွေးမကြီး ဗိုက်ထဲက ခွေးကလေးတွေ ပြေးထွက်လာပြီး ယုန်အုပ်နောက် လိုက်လိုက်တာ ဘာကြာလဲ ဘုရား၊ ယုန်မိသားစုတစ်စုလုံး ပါးစပ်ထဲ ပါလာတော့တာပဲ ဘုရား”

“ကောင်းသကိုးဟဲ့”

နောက်ဆုံး တင်လျှောက်ရမည့်သူမှာ ပခန်းသားဖြစ်၏။

“တပည့်တော်တို့အိမ်က ခွေးထီးတွေ ခွေးမတွေ ကောင်းပုံကတော့ ယုံနိုင်စရာမရှိပါဘူးဘုရား၊ အဲဒီခွေးတွေထဲက နို့စို့ခွေးကလေး မီးဖိုထဲကျလို့ သေသွားတာနဲ့ ရွာပြင်သွားပစ်မယ်ဆိုပြီး ဆွဲလာတုန်း အမေခေါ်တာနဲ့ ခွေးသေကလေးကို လှည်းပေါ်တင်ထားခဲ့တုန်း စွန်တစ်ကောင်က ခွေးကလေးကို လာသုတ်ပါကယ် ဘုရား၊ တစ်ခါတည်း ခွေးကလေးက ထပြီး စွန်ရဲ့လည်ပင်းကို ဖမ်းဟပ်လိုက်တာ အိမ်မှာ ဟင်းမရှိတာနဲ့ အတော်ဖြစ်သွားပါတယ်ဘုရား”

ဆရာတော်ဘုရားလည်း ထန်းလျက်များကို တပြုံးပြုံးဖြင့် ဝေခွဲပေးလိုက်လေသတည်း။

မုံရွာသားစကားဝိဇ္ဇာ

မြန်မာပြည်တစ်နံတစ်လျားမှ စကားကြွယ်ဝသော စကားပြောကောင်းသူများကို စာရင်းချကြည့်လိုက်သောအခါ မုံရွာသားများ ပါဝင်နေသည်ကို တွေ့ရပေ၏။ မုံရွာနယ်သူ နယ်သားများသည် စာတတ်ပေတတ်လည်း ပေါ၏။ အကျော် အမော်လည်း များပြားလှပေ၏။ စကားပြောကောင်းသူလည်း မနည်းလှပေ။

ယခုဖော်ပြမည့် မုံရွာသားစကားဝိဇ္ဇာမှာ မစုံလင်ပါ။ သိဖူးကျွမ်းဖူးသော မုံရွာသား အချို့၏စကားများနှင့် လူပြော သူပြောဖြင့် တဆင့်ကြားရသော စကားများသာဖြစ်ပါသည်။ သေချာစွာ စုဆောင်းလျှင် စာအုပ်တစ်အုပ်စာရနိုင်မည် ထင်ပါ သည်။

ကပ်ကြားမှ ဓာတ်ဆား

ဦးဘသော်နှင့် ဦးဘဝင်းတို့သည် အေးအေးနှင့် စကားပြောကောင်းသူများဖြစ်ကြသည်။ တစ်နေ့တွင် ဦးဘသော် သည် သူ့လယ်များကို လုပ်ကိုင်ရန် တာဝန်ပေးထားသော သူ့တူထံ ရောက်သွား ။

“ဘယ်လိုလဲကွ၊ ဟိုနေ့က ပြောလိုက်တော့ ကံနေပျိုး ကြမယ်ဆို”

“ပြဿဒါးနေကြီးဗျ”

“မင့်ပြဿဒါး ဓာတ်ဆားနဲ့တွေ့ရင် မခံနိုင်ပါဘူးကွယ်၊ ပြဿဒါး ထပ်ဖျားသွားဦးမယ်”

တူဖြစ်သူမှာ ဦးဘသော်၏ဝသီကို သံသောကြောင့် ထပ်ပြီး ဆွပေးလိုက်၏။

“ဓာတ်ဆားချည်း မရပါဘူး လေးလေးရယ်၊ သာကူတို့ ဆူပါတို့ပါမှ ဖြစ်တာပါ”

“လယ်သမားဖြစ်နေပြီး ဘာမျှမသိတဲ့ကောင်ပဲ၊ တလောကပဲ ဟိုဘက်ရွာက လယ်သမားတစ်ယောက် ဓာတ်ဆားအိတ်တွေ လှည်းနဲ့တိုက်လာတာ အိတ်ပေါက်တချို့ ပါသတဲ့၊ လမ်းတစ်ဝက်ရောက်လို့ ကျောကယားကျိကျိဖြစ်ပါ တယ် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ စပါးပင်တွေက ကျောပြင်ကို လာထိုးနေတာကိုး၊ ထိုးမှာပေါ့၊ ကပ်ပေါ်မှာ ခင်းထားတဲ့ ကောက်ရိုးနဲ့ ဓာတ်ဆားနဲ့တွေ့ပြီး အပင်ယပေါက်ရာက အသီး တွေပါ ထသီးတာဆိုပဲ၊ ဒါကြောင့် ဓာတ်ဆားကိုမှတ်ထား၊ ကပ်ကြားကတောင် စပါးသီးတယ်”။

ဖေဖေစာ

ကျွတ် ပြုတ် ရွတ်

ဦးအုန်းသာတို့ လယ်အက်တွင် ဆည်းမြောင်းမရှိသော်လည်း ရေမိုးအဆင်ပြေသောနှစ်များတွင် လယ်သမားများ ကြိုးစားချက်ကြောင့် အထွက်တိုးစပါးများ အောင်မြင်တတ်ပေသည်။ ယခင်နှစ်က မိုးအဆင်မပြေသောကြောင့် ဤနှစ်တွင်လည်း အားကြိုးမာန်တက် စပါးစိုက်ရန် အားထားကြသော်လည်း မိုးမှာ လယ်စိုက်လောက်အောင် မရွာပေ။ သို့အတွက် သူတို့စုမိကြလျှင် မိုးအကြောင်း၊ ရာသီဥတုအကြောင်းကို ပြောမိကြသည်။ တစ်ခုသော လက်ဖက်ရည်ကြမ်းခိုင်းတွင် ယခင်နှစ်က အောင်မြင်မှုအကြောင်းကို စားမြုံ့ပြန်နေကြရာ ဦးအုန်းသာက...

“ဒီပုံဆိုင်တော့ စပါးစိုက်ရရင်တောင် နောက်ကျတော့မယ် ထင်တယ်ဟေ့၊ စိုက်တော့ သီတင်းကျွတ်၊ သီးတော့ နှစ်လုံးပြုတ်၊ ရိတ်တော့ ဖင်တရွတ်ကိန်းဆိုက်ရင် မအားတူထုခံရသလို မျက်လုံးပြူးကြရလိမ့်မယ်ဟေ့”

စပါးကို ဖင်တရွတ်ရိတ်ခြင်းမှာ စပါးပင် မဖြစ်ထွန်း၊ အပင်တို့ တိုတောင်းသောကြောင့် ခါးကုန်းမရိတ်သာဘဲ ထိုင်ပြီး ရိတ်ခြင်းကို ဆိုလိုပေသည်။

အလေ့အစွဲ

စိုက်တာက သီတင်းကျွတ်

အထက်ပါ စကားခိုင်းတွင် ဦးဘဝင်းလည်း ပါပင်ပေသည်။ သို့ရာတွင် သူကလက်ဖက်ရည်ကြမ်းကိုသာ တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် သောက်နေသူဖြစ်၏။ ဝင်မပြော။

ဦးအုန်းသာ၏ အပြောကို ကြားတော့မှ ခေါင်းထောင်

လာကာ...

“အုန်းသာ ဘာကွ၊ စိုက်တော့ သီတင်းကျွတ်၊ သီးတော့ နှစ်လုံးပြုတ်၊ ရိတ်တော့ ဖင်တရွတ်ဟုတ်လား၊ တယ်ကောင်းပါလား၊ ဆက်ပါဦး”

“ခင်ဗျားပဲ ငါ့ပါတော့ဗျာ”

“စိုက်တာက သီတင်းကျွတ်၊ ဖြစ်လာတဲ့စပါးပင်က အကင်းလွတ်၊ ဒီပုံဆိုင်ရင်တော့ မင်းတို့ငါတို့ ထမင်းမွတ်မှာ ယွင်းမချွတ်ပေါ့ကွာ”

စကားခိုင်းတစ်ခုလုံးကို ရယ်မောသံများ ဖုံးလွှမ်းသွားလေ၏။

အလေ့အစွဲ

ဆားခဲ တအားကြ

ဦးအုန်းသာ၊ ဦးဘသော်နှင့် ဦးဘဝင်းတို့ မန္တလေးသို့ ရောက်လာကြသည်။ စေးချိုထဲတွင် တစ်ရုံဝင် တစ်ရုံထွက် လှည့်လည်ပြီးနောက် ကားဂိတ်သို့ ရောက်လာကြစဉ် ခရီးသည် အမျိုးမျိုးကို မြင်ကြရ၏။ မုံရွာမြို့လည်း မြို့ကြီးဖြစ်၏။ မန္တလေးပြေးလျှင် အစည်ကားဆုံး မြို့ဖြစ်သောကြောင့် လူလည်းစုံ၏။ ဦးအုန်းသာတို့သည် မုံရွာမြို့တွင် ရှုခင်းစုံအောင် မမြင်ဖူးသော်လည်း ယခုမြင်ရသော ရှုခင်းရှုကွက်မျိုးကိုကား မမြင်ဖူးသေးချေ။

မြင်ကွင်းမှာ အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် အဆမတန် ဆင်ယင်မွမ်းမံထားသော အရုပ်ဆိုးသက်ကြီးရွယ်တို မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ဦးဘသော်က စတင်၍ ...

“မန္တလေးကလား၊ ရန်ကုန်ကလား၊ အင်း... ရန်ကုန်
ဖြစ်ဖို့များတယ်”

“အရေခွဲတွေ တွန့်လိပ်နေတဲ့အပြင် အသားကမည်း
သေး၊ ဖို့ထားဟဲ့ပေါင်ဒါလဲ မီးသွေးပုံး ထံ မန့်ဖြူးထားသလား
မှတ်ရ”

ဦးထွန်းသာက မှတ်ချက်ချပြန်သောအခါ ဦးဘဝင်း
က...

“အသားက မည်းမည်းမှာ ပေါင်ဒါလိမ်းထားပုံ နေရာ
မကျ၊ သနပ်ခါးလိမ်းထားပုံ မသေသပ်တော့ ငါးခူ ငါးပိကောင်
မည်းမည်းမှာ ဆားခဲတွေ ကပ်နေသလား ထင်ရဟေ့”

“ခင်ဗျားပြောတာနဲ့ ငါးပိကောင်တောင် မစားချင်တော့
ပါဘူးဗျာ” ကာယကံရှင် မကြားမီရန် ကျိတ်ပြီး ရယ်မောနေကြ
ရလေ၏။

ဖလှယ်စာ

တေဇောဘမ်းလိပ်

အခြားသူတွေမှာ အမြည်းစားလိုက်၊ လက်ဖက်ရည်
ကြမ်းသောက်လိုက်၊ စကားဖောင်လောက်အောင် ပြောလိုက်
ဖြစ်နေကြ၏။ ဦးအုန်းသာကမူ သူ့လက်ထဲက ရှမ်းဖက်လိပ်
ဆေးလိပ်ကို ဖဲ့လိုက် ခြွေလိုက်၊ မီးညှိကာ ဖွာလိုက်၊ ထပ်မံ
ဖဲ့ခြွေပြီး မီးညှိဖွာရွိုက်လိုက်ဖြင့် အလုပ်များနေ၏။

ဤဟာကို မြင်သော ဦးဘသော်က ...

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဦးအုန်းသာ”

“ပြောပဲ မပြောချင်ပါဘူးကွာ၊ ဆေးလိပ်တဲ့ ...”

ပူလိုက်တာ လွန်ပါရော၊ တေဇောဘမ်းများ ထည့်လိပ်ထား
သလားမသိပါ ဘူးကွာ”

ထိုကဲ့သို့ ညည်းတွားလိုက်ရာ ဦးဘဝင်းက ...

“အရှည်ပြောခန်း မတိတ်ရအောင် တေဇောဘမ်းကို
ဘယ်သူလိပ်ထားပါလိမ့်၊ တွေ့သောလမ်းနဲ့ ကြိတ်ထားပြီး ထင်
ဘယ်”။

ဖလှယ်စာ

နေ့ကျတော့ လေထ

နေစောင်း၍ ငါးနာရီခန့်ဆိုလျှင် ဦးအုန်းသာ၊
ဦးဘသော်နှင့် ဦးဘဝင်းတို့သည် ငှက်ခါးတောင်ချိန်တွင် ငှက်ခါး
တောင်၊ စိမ်းရည်ချိန်တွင် စိမ်းရည်၊ အဖြူချိန်တွင် အဖြူကို အတူ
တကွ မှီဝဲလေ့ရှိ၏။

ယနေ့မူ ယောက္ခမရောက်နေသဖြင့် ဦးအုန်းသာ အိမ်မှ
မထွက်သာအောင်ဖြစ်နေသည်။ သူ့မရောက်လာသောကြောင့်
ဦးဘဝင်းနှင့် ဦးဘသော်တို့ လိုက်လာကြရာ ဦးအုန်းသာ၏
ယောက္ခမကြီးကို ငှတ်တုတ်မြင်ရသည်တွင် ဦးဘသော်က ...

“ဟေ့... ကိုအုန်းသာရဲ့၊ နေ့ကျတော့ လေထပြီး
နေမရတော့ဘူးဗျ၊ မလိုက်တော့ဘူးလား”

ထိုသို့ မေးသံအဆုံးတွင် ဦးဘဝင်းက ...

“တံတွေးတပျစ်ပျစ်၊ လေသံတအေအေနဲ့ ထမရ
ထိုင်မရခိုင်ကျပြီး ဝိုင်ရပြီဟေ့၊ စတိုင်ကျနေလိုက်တာကွ၊ လာပါ
ဟ”

ထိုအခါ ယောက္ခမကြီးက ...

“စောစောကပြောပါတော့ အုန်းသာရယ်၊ နေ့ကျလို့

လေထမုဖြင့် အသေမလှဘဲ ဖြစ်နေပါမယ်ကွာ၊ အခြေလှလှနဲ့
နေရအောင် သွားသွားမြန်မြန်ကြွ” ဟု အော်ပစ်လိုက်လေ၏။

ဖေလအာဇာ

ဖလန်ခေါက်

ထန်းတောသို့ရောက်လျှင် သူတို့သုံးယောက်သည်
အခြားသူများနှင့် ရောနှောလေ့ မရှိကြပေ။ အခြားဝိုင်းများသို့
လှမ်းပြီး စကားပြောခြင်း၊ အစားအစာပိုလှုံလျှင် ဖေးကမ်းခြင်း
သာပြုသည်။ တစ်နေ့တွင် ကျောဘက်ထန်းရည်ဝိုင်းမှ မကျေ
မနပ်ပြောသံများကို ကြားကြရသည်။ ကလေးကလည်းများ၊
ဆင်းရဲတွင်းကလည်းနက်သော ရွာသားတစ်ဦးမှာ နွားအခိုးခံရ
သည်အတွက် နှိတ်မကောင်းစွာ ပြောဆိုနေကြခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

“သူခိုးနောက်ကို လိုက်တဲ့လူတွေဟာ မြန်မြန်ထက်ထက်
လိုက်ရင် မိလောဟ်ပါတယ်ကွာ၊ အခုတော့ သနားစရာ ကလေး
တစ်ကျိပ်နဲ့ မဂ္ဂူးရင် ကံကောင်းပဲဟေ့”

ထိုအသံကြားလျှင် ဦးအုန်းသာ အာရွှင်လာ၏။
“သားသမီးက တစ်ကျိပ်လောက်၊ စိတ်နောက်သွားရင်
တော့ အိပ်ပေါက်နဲ့ ဖားအရှင်ကောက်သလို ဖြစ်တော့မှာပဲ”

“ကံမထောက်တော့လဲ အကြံမမြောက်၊ ဖန်သလောက်
မသွားတော့ ဖလန်ခေါက် စားနေရတာမျိုး ရှိချင်ရှိမှာပေါ့ကွာ၊
သို့သော်လဲ ဇဗျာမြေတစ်လွှားမှာ ဆူဝေဝေနေကြွား လူမသေ
ငွေမရှားပါလို့ နှစ်သိမ်ပေးကြပေါ့ကွာ”

အပိတ်စကားမှာ ဦးဘဝင်းဖြစ်ပေသည်။

ဗျာပါဆန်ရယ်က တစ်ဖက်တစ်ဆုပ်

တောင်သူများ၊ ယာသမားကိုင်းသမား၊ ကျွန်းသမားနှင့်
လယ်သမားများမှ ဝွဲစားများနှင့် မောင်ခိုကုန်သည်များကို မချစ်
သော်လည်း အောင်ကာနမ်းနေကြ၏။ နမ်းနေရသောကြောင့်
လည်း ဓာတ်မြေဩဇာ အပိုလိုချင်၍ ရှာဖွေဝယ်ယူသောအခါ
တွင် မောင်ခိုဈေး၌ နှင့်နေအောင် ပေးရပုံကို အတွင်းသိ
အစဉ်းသိ သိကြခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အသုဘအိမ်တွင် လူစုံ
ခိုက်၌ ဓာတ်မြေဩဇာကို အပြင်တွင် ဈေးပြီးပေးဝယ်ရပုံဘက်
သို့ စကားရောက်သွားသောအခါ . . .

“အစိုးရဈေးနဲ့ စာလိုက်တော့ သူတို့ဈေးက မတရားကြီး
ပဲဗျ၊ တော်တော်အမြတ်ကြီးစားတဲ့ လူတွေ”

တစ်ယောက်က စတင်လိုက်ရာ . . .

“ရရင် ဘနဖူးသိုက်တူးမယ့် သူတွေပဲ၊ ပြောရမှာတောင်
စိတ်ကုန်တယ်၊ သွောင်ပင်မှ မစိုက်ရသေးဘူး၊ ရုက္ခစိုးတွေ ဝိုင်း
နေတယ်ဆိုတာလို ငါတို့မှာ ပျိုးတောင်မကြုံရသေးဘူး၊ သူတို့က
ငွေထုပ်ကလေး ပြကာပြကာနဲ့ မနူးမနပ်ကလေးကို နူးသလို
ကဗျာသံ ကြာသံတွေနဲ့ ခြေသလုံးသား လာဝယ်နေကြပြီလေ”

ဒုတိယလူ၏ စကားအဆုံးတွင် ဦးဘသော်က အောက်
ပါအတိုင်း အဆုံးသတ်ပေးလိုက်၏။

“ဗျာပါဆန်ရယ်က တစ်ဖက်တစ်ဆုပ်၊ ကညာသံရယ်နဲ့
မပျက်လုပ်၊ ကဗျာဆန်ဆန်နဲ့လက်ရှုပ်တော့ အာဏာသံနဲ့
ဇက်အုပ်လိုက်မှာပေါ့ကွာ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဖေလအာဇာ

လာဟန်ကိုက

ထိုစကားဝိုင်းမှ လူတစ်ယောက်သည် အိမ်ရှေ့သို့
မကြာခဏ လည်ဆန့်ကာ မျှော်၍မျှော်၍ကြည့်နေလေသည်။
သရဏဂုံတင်ရန် ဘုန်းကြီးပင့်လွှတ်လိုက်သူများ အဆင်ပြေ
မပြေသိလိုဇောကြောင့် တမျှော်မျှော်ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

စကားဝိုင်းကား ရပ်သွားလိုက်၊ ဆူလာလိုက်ဖြင့်
လူလည်း မကွဲသေး၊ စကားလည်း မစဲသေး။ အတန်ကြာမှ
လူငယ်တစ်ယောက် လှံချည်တရွတ်တိုက်နှင့် ဖယ်ယမ်းဖယ်ယမ်း
လျှောက်လာသည်ကို မြင်ရသဖြင့် . . .

“သီလပေးမယ့်ကိုယ်တော် ရခဲ့သလားဟ၊ မြန်မြန်
လာစမ်းပါ။ ငါ့နှယ်ကွာ လာနေပုံက အကြောဆိုင်းနေတဲ့ ပတ်ကို
လူနှင်းခံရတဲ့ပုံပဲ”

ထိုအသံကြားလျှင် ဦးဘဝင်းက . . .

“လာဟန်ကတော့ ကညွှာ ဆန်သလိုပေါ့၊ နှာသံကလေး
နဲ့များ နေလိုက်ရရင် အသာကန်ပေးလိုက်ပေါ့ကွာ”

ဦးအုန်းသာကလည်း တစ်ထောင့်မှ အားကျမခံ . . .

“လူပုံက ထူနဲ့အ၊ မြှုပ်ပြလိုက်ရရင်တော့ ဆူကုန်မကွ”
ဟု နီရုံးကမ္ပတ် အဆုံးသတ်လိုက်လေသည်။

ရန်ကုန်သား စကားဝိဇ္ဇာ

ရန်ကုန်သားစကားဝိဇ္ဇာ

ရန်ကုန်ဆိုတာ မြန်မာပြည်တစ်ခုလုံး နယ်အသီးသီး
ဒေသအထွေထွေမှ လူများ စုရုံးနေထိုင်သော မြို့ကြီးဖြစ်၏။
အရပ်ဒေသစုံသလို လူမျိုးကလည်း စုံတဲ့ပြည်ထောင်စုမြို့ကြီးဟု
ခေါ်လိုက် ခေါ်နိုင်ပေသေး၏။

ထိုမြို့ကြီးတွင် အလုပ်အကိုင်အမျိုးမျိုး လုပ်ကိုင်ကာ
အသက်မွေးနေထိုင်သော ယောက်ျားမိန်းမတို့၏ စကားသံ
လေသံများကို လေ့လာလျှင် ဟန်အမျိုးမျိုး လေအမျိုးမျိုး ရှိ
သည်ကို တွေ့ရပေမည်။ ထိုအထဲတွင် စကားပြော သေသပ်
တိကျသောလူများ၊ ပြောလိုသောအရာကို ကွင်းခနဲ ပေါ်လာ
အောင် ပြောနိုင်သူများကို တွေ့ရပါသည်။

ဘတ်စ်ကားသမား၊ ဆိုက်ကားသမားနှင့် ဈေးသည်များ
သည် အတွေ့အထိများသဖြင့် သူတို့၏စကားများကို မှတ်မိနေ
တတ်ကြ၏။ သို့သော် ဘတ်စ်ကားသမားတိုင်း စကားပြော
မကောင်းသလို ဈေးသည်တိုင်းလည်း စကားပြောကောင်းသူ
မဟုတ်ကြပါ။ အချို့သာ ကောင်းကြသည်။

ကောင်းရခြင်းမှာ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ဇာတိမေမြေဟငွေ
အသက်နှင့်လည်း ဆိုင်နေတတ်သည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ ရန်ကုန်
သားများ၏ စကားဝိဇ္ဇာကို မြည်စမ်းကြည့်ကြစေလိုပါသည်။

ကြံတော ဘယ်ပြေးမလဲ

ရန်ကုန်တွင် တစ်ကြိမ်သောအခါက မော်တော်ဆိုင်ကယ်များ သောင်းကျန်းလိုက်ပါသည်။ ကားကိုလည်းမရှောင်၊ လူကိုလည်း မလေးစားမို့ အများ၏ရွံ့ရှာမှုကို ခံခဲ့ရ၏။ ယင်းတို့တွင် မိဘအုပ်ထိန်းမှု မရှိသော ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ကယ်များ ပါဝင်သလို အငှားစီးဆိုင်ကယ်များလည်း ပါဝင်ပေ၏။

ထိုအချိန်က တစ်ခုသောညနေတွင် သိမ်ကြီးဈေးဝန်းကျင်၌ လူများ ပြည့်သိပ်စည်ကားနေ၏။ ထိုအထဲတွင် အနော်ရထာလမ်းနှင့် ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်းဆုံသည် အစည်ဆုံးဖြစ်၏။ ကားများသည် ကိုယ့်အလှည့်တွင် အလှအယက်မောင်းရသလို၊ လူများ အပြေးအလွှား ကူးကြရ၏။

လေဟာပြင်ဈေးဘက်မှ သိမ်ကြီးဈေး၊ စိရုံဘက် ကူးသူများမှာ ကျွဲခြေရ၏။ စိမ်းလျှင် ကူး၊ နီလျှင် ရပ်နေ။

လေဟာပြင်ဈေးဘက်ဖြစ်သော အနော်ရထာလမ်းမြောက်ဘက်ပလက်ဖောင်းနှင့် လေဟာပြင်ဈေး အနောက်ဘက် ပလက်ဖောင်းထောင့်မှနေ၍ ဆေးရုံကြီးဘက်ကူးသူများမှာ မသက်သာ၊ မီးနီလျှင် ရပ်နေရ၏။ စိမ်း၍ ကူးမည်ကြံသောအခါ လက်ဝဲဘက်မှ ကွေ့လာသော ကားတွေရှိ၏။ နည်းနည်းမဟုတ်၊ အများကြီး။ ထို့ကြောင့် သေပြေးရှင်ပြေးကူးမှ ချောမောစွာ ရောက်သည်။ နည်းနည်းနှေးလျှင် မရောက်တော့ပေ။

ဤသဘောကို သိသူများသည် မီးစိမ်းပြသည်နှင့် အတင်းကူးကြစဉ် လူနှစ်ယောက်ပါသော ဆိုင်ကယ်အသစ်တစ်စီးသည် အတင်းမောင်းဝင်လာ၏။ ဆိုင်ကယ်သည်

လူတွေကို အရေးမလုပ်၊ သို့သော် ကားတစ်စီးကို ပွတ်ကာ သိကာ ရှောင်ပေးရ၏။

ထိုအခါ ကားသမားက . . .

“တလော်ကပဲ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းမှာ နှစ်လောင်းပြိုင်သေသွားတာ၊ မင်းတို့လို အကောင်တွေပဲ၊ သေချင်ပြန်ပြီထင်တယ်”

ခြေကျင်ဖြတ်ကူးသူတစ်ဦးကလည်း အားကျမခံအော်ပြောပုံမှာ . . .

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ဆိုင်ကယ်ရယ်၊ ကြံတော သုဿာန်ဟာ ဘယ်ကိုမှ ထွက်မပြေးပါဘူးကွာ” ဟု ဖြစ်ပေ၏။

ဖေဖေအာအာ

စည်းကမ်းဆိုတာ

လူတစ်ယောက်သည် ဘတ်စ်ကားတစ်စီးကို ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက်ရှိ မှတ်တိုင်တစ်တိုင်မှ တက်စီးလာ၏။ သူထိုင်မိလျှင် မော်တော်ယာဉ်ခ လာတောင်းသဖြင့် တစ်မင်္ဂလာထုတ်ပေးရာ . . .

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“လွစ္စလမ်း”

“တစ်ကျပ်ကျတယ်၊ ဒါကြားကား၊ ဒီအချိန်မှာ လိုင်းကားမရှိတော့ဘူး”

“ဟ . . . အစောကြီးရှိသေးတာပဲ”

စပယ်ယာ ပြန်မပြောပေ။ တစ်မင်္ဂလာကို တစ်ကျပ်ရရန်

ဥ ၂ သိမ့်သိမ့်နွေး

ထက် နောက်ဘက်သို့သာ အရေးတကြီး လှမ်းကြည့်နေ၏။

“နင်းပေး၊ နင်းပေး”

ဒီရိုင်ဘာကလည်း စပယ်ယာ၏အမိန့်ကို တစ်သေဝေ မတိမ်း နားထောင်၏။ မှတ်တိုင်မှ လက်ပြလျှင်လည်း သူ့မမြင် တော့ချေ။ ရှေ့မှကားတစ်စီးကို အတင်းကျော်တက်သည်။

“နင်းထား၊ နင်းထား”

ကျော်တက်ပြီးသော်လည်း မအေးသေးပေ။ အကျော် ခံရသောကားက တစ်ဖန်ပြန်ကျော်သည်ကို မခံရအောင် တရကြမ်းမောင်းပြန်သည်။ နီနေသော မီးပွိုင့်ဝါအောင်ပင် မစောင့်၊ ကားရှင်းလျှင် အတင်းဖြတ်မောင်းတော့သည်။

အကျော်ခံရသော ကားကလည်း လူမတင် လူမချတော့ဘဲ အတင်းပြန်ကျော်ရန် ကြိုးစားရာ ဘိုလိန်းလမ်းတစ်လျှောက်တွင် လိုင်းအမှတ်ဂဏန်းနှစ်လုံးပါသော ပုဂ္ဂလိကဘတ်စ်ကား အပြေးပြိုင်ပွဲ ကျင်းပနေတော့၏။

“ဘယ် ဒီလိုရမလဲ ဟင်း” ဟူသော ကြုံးဝါးသလို ရေရွတ်ကာ စိန်ပေါမုတ်တိုင်လွန်မှ စပယ်ယာပြန်ရောက်လာ၏။

“မင်းတို့ စည်းမဲကမ်းမဲ လုပ်တာကို အားပေးတဲ့အနေနဲ့ တစ်ကျပ်ပေးစီးရတာ နာသကွာ၊ ငါတို့ ခရီးသည်တွေကို မင်းတို့ တစ်တွေ လူလိုထင်သေးရဲ့လား၊ မင်းတို့မှာ စည်းကမ်းဆိုတာ ကော ကြားဖူးကြသေးရဲ့လားကွ”

ကျောက်မြောင်းမှ တက်စီးလာသူသည် စိန်ပေါလွန်မှ ပေးရသောတစ်ကျပ်ကို မကျေမချမ်းပေးရင်းမေးသည်။ စပယ်ယာသည် ထိုသူ့စကားကို မကြားဟန်ဖြင့် သွားလေ၏။

အလင်အလင်

ဈေးနှုန်းဟူသည်ကား

ပင်ငွေနည်းသော စာပေဝါသနာရှင်တစ်ဦးသည် စာအုပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်သွား၏။ ။သူကြိုက်သောကားရေး ဆရာအမည်ပါသော စာအုပ်တစ်အုပ်တွေ့သဖြင့် ဈေးနှုန်းမေး၏။

“အစိတ်”

ထို့ကြောင့် ဝတ္ထုမဟုတ်သော စာအုပ်တစ်အုပ်ကောက် တိုင်ကာ ဈေးမေးပြန်၏။

“သုံးဆယ်”

စာပေဝါသနာအိုးသည် ရုပ်ပြစာအုပ် ဝယ်ဖတ်ရ ကောင်းမည်လောဟု အတွေးပေါက်လာသောကြောင့် ရုပ်ပြ စာအုပ်ကို ကောက်ကိုင်၏။ စာမျက်နှာ ၃၂၀ ကို အလွယ်တကူ ရှာတွေ့၏။ ရောင်းဈေးကိုရှာရန် မလွယ်သဖြင့် မေးရပြန်၏။

“ဒါကိုကော”

“နှစ်ဆယ်”

“အင်း၊ စာအုပ်တွေကတော့ အသံကြားရုံနဲ့ လန့်ပြီး သေလောက်ပါပေရဲ့၊ လူတွေကို အစာမစား အဝတ်မဝတ်ဘဲ စာချည်းဖတ်နေကြတယ်များ မှတ်နေသလား မသိဘူးလေ”။

အလင်အလင်

တက်တုန်းကတော့

ဘတ်စ်ကားအများစုသည် “မထသ” ကွပ်ကဲမှုအောက် ရောက်သည်မှစ၍ ထစ်စတစ်စ ယဉ်ကျေးလာကြသည်။ ယဉ်ကျေးသောကားသမားများ များပြားလာသည်။

သို့ရာတွင် သူတို့တွင် အကွက်ပျက်မည်စိုးသောရောဂါ၊
အကွက်မမိမည်စိုးသောရောဂါ ကပ်ပြုကပ်နေသူများရှိသေး၏။
ထိုအခါ ခရီးသည်တို့ ပြတင်းပေါက်မှ ခိုင်ပင်ထိုးဝင်စေချင်၏။
ထိုနေရာမှပင် ခိုင်ပင်ထိုးဆင်းစေပျက်ကြ၏။

ထိုကြောင့် အတင်းမောင်းသည်။

ခရီးသည်မှာ ဘီးလိမ့်ခါစ ကားပေါ်သို့ လက်ကိုင်ကွင်း
ကို အားပြုကာ ခုန်တက်နိုင်၏။ အဆင်းတွင်ကား ဘီးမငြိမ်ဘဲ
ခုန်ချနိုင်သောခရီးသည် နည်းပါး၏။

ဤသဘောကို ကားသမားများ သိနားလည်ကြသော်
လည်း သူတို့အလိုမကျသောအခါများတွင် ခရီးသည်ကို အောက်
ပါအတိုင်း ခဟာက်တတ်၊ ပြည်တွန်တတ်၏။

“ကိုယ်ပိုင်ကား မဟုတ်ဘူဗျ။ ဒါလိုင်းကား၊ ဘယ်နှယ်ဗျာ၊
အတက်တုန်းကတော့ တင်ညွန့်လား၊ ရွှေဘလား၊ ကျော်ဟိန်း
လား၊ ညွန့်ဝင်းလား မှတ်ရတယ်၊ ဆင်းဟော့မှ ရဟန္တာဆွမ်းခံ
ကြွတဲ့ပုံမျိုးနဲ့။”

ဖေလှနာဗ

ထွားပါပေ

ဗိုလ်ချုပ်လမ်းအတိုင်း အနောက်မှအရှေ့သို့ မောင်းနှင်
လာသော ဘတ်စ်ကားတစ်စီးသည် ပြည်သူ့မှန်တိုက် မီးပွိုင့်ရှေ့
အရောက်တွင် မီးနီသဖြင့် ရပ်လိုက်ရာ ကားပေါ်မှ လူငယ်
သုံးလေးယောက် အပြေးအလွှားဆင်းလာကြ၏။ အပြေးအလွှား

မဆင်းလျှင် မဖြစ်ပေ။ ကားအလွန်ရှုပ်သောနေရာဖြစ်၏။
ကားပေါ်တွင် ကျန်နေသော ခရီးသည်များထဲမှ
လူတစ်ယောက်သည် လုံချည်ကရွတ်တိုက်၊ ဆံပင်ဖြိုးရိုးဖားရားနှင့်
ဆင်းသွားသော ထိုလူငယ်များကို လှမ်းကြည့်ကာ . . .
“စည်းကမ်းမရှိပေမယ့် ကိစ္စမရှိပါဘူး။ လူတွေက ထွား
ထွားကျိုင်းကျိုင်း ယောက်ျားပီပီသသကြီးတွေပဲ၊ မျက်နှာက
မြေခွေးမျက်နှာ၊ ရင်အုပ်က ကြက်ရင်အုပ်၊ ဆံပင်ကလဲ
ဖုတ်သိုက်နဲ့ ကျက်သရေထွားပါပေဗျာ” ဟု မြည်တမ်းနေလေ
သည်။

ဖေလှနာဗ

ပြန်ရောက်ပြီမှတ်လို့

ဘတ်စ်ကားပေါ်တွင် ခေါင်းမပြုလက်မထုတ်ရ
သတိပေးထားသော်လည်း ခရီးသည် တစ်ယောက်မှာ အိပ်ပျော်
ရာမှ ပြတင်းပေါက်အပြင်သို့ ခေါင်းကြီးထွက်နေလေ၏။

ကားတွေကလည်း ပွတ်ကာသီကာ ကျော်တက်သွား၏။
မျက်နှာချင်းဆိုင်လာသောကားများနှင့်လည်း တစ်ခါတစ်ခါတွင်
ဘေးချင်းပွတ်မိမိတတ် ပူးကပ်သွား၏။

ထို့ကြောင့် စိတ်ကောင်းရှိသောခရီးသည်တစ်ဦးက
အိပ်ပျော်နေသူအား နှိုး၏။

“ငင်ဗျားခေါင်းထွက်နေတယ်၊ မတော်တဆ ခေါင်းပြု
ပြီး ပါသွားလိမ့်မယ်”

ဤသည်တွင် စပယ်ယာက ဝင်ပြောလိုက်၏။

“အိပ်ပါစေဗျာ၊ သူ့အိမ်ကို ပြန်ရောက်ပြီမှတ်လို့အိပ်တာ ပါ။ အိပ်အိပ်၊ ကိုယ့်အိမ်လို့ သဘောထားပြီး ဂိတ်အထိအိပ်သာ အိပ်...”

ဖေလှနာဇ

ဘောကွင်းလုပ်ကာ

သင်္ကြန်မဏ္ဍပ်ဘေးတွင် ကပ်ထိုင်နေခဲ့သော ထိုလူ သည် ဇွဲကောင်းလှ၏။ ထမင်းလည်း ပြန်မစားဘဲ ပြိုင်ပွဲဝင်သော သင်္ကြန်အဖွဲ့များကို ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး ထိုင်ကြည့်နေသည်။

သင်္ကြန်အဖွဲ့များမှာ မီးရထားအကြောင်းပြောတော့ မည်ဆိုလျှင် လူတွေတန်းဆီကာ ရထားပြေးဟန်လုပ်ပြနေရ သည်က “ငါးမိနစ်” သီချင်းကဆယ်ငါးမိနစ်ခန့်၊ မီးရထားကို ဖျက်ဆီးသော လေလွင့်သွယ်နှင့်မောင်ခိုကုန်သည်သရုပ်ပြက နာရီဝက် စသည်ဖြင့် အချိန်တွေကို အများကြီးဖြန်းပြီး သံချပ် ကလေး လေးငါးခြောက်ပုဒ်ဖြင့် ပြီးသွားသည်။

ဘတ်စ်ကားအကြောင်း၊ လမ်းဘေးဈေးသည်၊ သတ်မှတ်မောင်ခိုအကြောင်းတို့မှာလည်း မှလိုအပ်ဘဲနှင့် အချိန် အများကြီးကုန်နေသည်ကို သတိထားမိ၏။

ထို့ကြောင့် ည(၁၁)နာရီခန့်တွင် ဖုတ်ဖက်ခါ ထရင်း ညည်းထွားသွားပုံမှာ ...

“အင်း ဒုက္ခဒုက္ခ တင်ပြစရာလေးအပ်နဖားလောက်ကို ဘောလုံးကွင်းလောက်ကျယ်အောင် အကျယ်ချဲ့ရတဲ့ဒုက္ခဟာ မသေးပါလားနော်” ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

မနာလို တိုရှည်

တစ်ခုသော နတ်တော်ကာလဖြစ်၏။ စာဆိုတော်နေ့ အထိမ်းအမှတ် စာပေဟောပြောပွဲအတွက် ရန်ကုန်သို့ စာရေး ဆရာ လာရောက်ဖိတ်ကြားသော နယ်မှလူတစ်ယောက်နှင့် ဘာသာပြန်ဆရာတို့ လမ်းပေါ်သွားတွေ့ကြ၏။

နယ်မှလူက စတင်၍ ဆရာဦးနာရခေါင်း၊ နေကောင်း လား” နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ ...

“နေကောင်းလားက အရေးမကြီးပါဘူး၊ အခု စာရေး ဆရာ လာဖိတ်တာ ရပြီလား၊ ဘယ်သူတွေလဲ” မေးသဖြင့် နယ်မှ လူက စာရေးဆရာငါးယောက်၏အမည်စာရင်းကို ရွတ်ပြလိုက် ၏။

“ခင်ဗျားတော့ ဖြိုပြန်ရောက်ရင် မလွယ်ဘူး”

“ဘာပြုလို့လဲ ဆရာရဲ့”

“ဟာဗျာ စာရေးဆရာတွေခေါ်ခဲ့ပါဆိုတာ၊ ဘယ်လူအို ရုံထဲကလူတွေ ဆွဲထုတ်လာသလဲလို့ မေးကြမှာမြင်လို့ပါ”

ထိုသူဖိတ်ကြားထားပြီးသူအားလုံးမှာ အသက်ကြီးသူ တွေချည်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုဟန်ရှိပေ၏။

ဖေလှနာဇ

မသိမှာစိုးရွံ

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်း၌ စားပွဲတစ်လုံးတွင် ဆူငယ် ချင်းတစ်စုထိုင်ကာ လက်ဖက်ရည် သောက်နေကြစဉ် ရုပ်ရှင် အကြောင်းသို့ ရောက်သွားရာ ...

“မြို့မရုံက ကားကြည့်ပြီးပြီလား” ဟု တစ်ယောက်က စတင်မေးလိုက်၏။ အမေးခံရသူက “ဟင့်အင်း” ဟု ပြေ၏။ ပထမမေးသူကပင် ဆက်လက်၍ မြန်မာရုပ်ရှင်ကား ပြသသော ရုံများ၏ အမည်ထုတ်ဖော်ကာ တစ်ရုံပြီးတစ်ရုံမေး၏။ ပြေသူကမူည်း တစ်ရုံပြီးတစ်ရုံ ခေါင်းခါ၏။

တစ်ဖန် ပြပြီးစနှင့် ပြဆဲကားများအမည်ကို ယှဉ်တွဲ လျက် “ကြည့်ပြီးပြီလား” မေးပြန်သည်။ အဖြေကား ဟင့်အင်းပင်။

“မင်းဟာက အကုန်လုံး ဟင့်အင်ချည်းဆိုတော့ မြန်မာကား မကြည့်ဘူးဆိုတဲ့သဘောပေါ့။ နိုင်ငံခြားကား ကြည့်တော့ နိုင်ငံခြားဘာသာ ဘယ်နှစ်မျိုးတတ်လို့လဲ”

“မတတ်ပါဘူးကွာ”

“မတတ်ဘဲနဲ့ကွာ၊ ကိုယ့်အမျိုးသား ရုပ်ရှင်ကို အားပေးပါကွာ”

“အားတော့ပေးချင်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ဟာက ရယ်စရာ အကြောင်းဆိုက်လားလဲ ရယ်တာပဲ၊ ရယ်စရာ အကြောင်း မရှိလဲ ရယ်တာပဲ၊ အဲဒါ စိတ်ညစ်လို့ကွာ”

ထိုအခါတွင် ဦးစွာစတင်မေးသူက ဤသို့ရှင်းလင်းချက် ထုတ်ပေးလိုက်ပေ၏။

“မင်းတော်တော်ခက်တာပဲ၊ သူတို့မှာ ပါးစပ်ပါတာ၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ပရိသတ်က မသိမှာစိုးလို့ခဏခဏ ရယ်ပြနေကြတာကွာ”

ဖေလှနာဗ

ရယ်ဖို့ ကောင်းနေ

စာအုပ်အငှားဆိုင်ကွိုင် လူစည်းကားသောအချိန်ဖြစ်သည်။ ဆိုင်တွင်း၌ စာအုပ်ရွေးချယ်သူများ ပြည့်နေ၏။ ဆိုင်အဝင်ဝတွင် စာအုပ်အပ်နှံသူများ၊ ငှားရမ်းသူများ ရှုပ်နေ၏။

ထိုအချိန်တွင် အသက်လေးဆယ်ရွယ်လူတစ်ယောက်သည် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ခြိမ်းခြောက်လာ၏။ ဆိုင်ဝတွင် ရပ်နေသော လူငယ်တစ်ယောက်က လှမ်းကြည့်ကာ...

“အမယ် စာဖတ်ပရိသတ်တောင်းဆိုချက်အရ အထူးပေါယ်ရှယ် ရေးသားလိုက်သော ဟာသဝတ္ထုကြီးဆိုပါကလား၊ ရယ်ရရဲ့လားဗျ” ဟု မေးလေသည်။

“နည်းနည်းမှ မရယ်ရဘူးကွ၊ အေး... အဲဒီလို ရယ်ရအောင် ရေးထားတာကို မရယ်ရတာကိုက သိပ်ပြီး ရယ်ဖို့ ကောင်းနေတာပေါ့”။

ဖေလှနာဗ

ရယ်မည်ရယ်တော့

ထိုသူပြောသည်ကို လူငယ်သဘောမပေါက်ချေ။ ပါးစပ်ဟကာ စဉ်းစားနေရာမှ ရှင်းပါဦးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တော့နားမလည်ဘူး” ဟု ပြော၏။

“တစ်ခါ ရုပ်ကွက်တစ်ခုမှာ အငြိမ်ကသတဲ့၊ မင်းသမီးအမော့ဖြေတဲ့အခါမှာ လှူရှင်တော်က ပြတ်လုံးထုတ်ကြတယ်၊ ပရိသတ်မရယ်ဘူး၊ ဘယ်လိုပဲကြိုးစားပြီး ပြတ်လုံးထုတ်ပေမယ့်

မရယ်ဘဲ တင်းခံနေကြတော့ ပြုံးပြတယ်၊ ပြပြတယ်၊ ဒါလဲ မရယ်ဘူး၊ နောက်ဆုံး ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားပြ၊ ကျွမ်းထိုးပြလဲ လူရွှင်တော်တွေသာ ဖတ်ဖတ်မောတယ်၊ ပရိသတ်က မရယ်ဘူး။ အဲဒါနဲ့ လူရွှင်တော်စိတ်ဝါတ်ကျပြီး ထိုင်တော့မှ ပရိသတ်က ဟားတိုက်ရယ်သတဲ့။

“အော် . . . ဒီလိုကိုး”

“အဲဒါဟာ မရယ်ရတဲ့အပြင် အဲဒီမရယ်ရတဲ့ အဖြစ်ကို က ရယ်စရာကောင်းသေးဆိုတာပဲ”

လူငယ်မှာ ထိုအခါကျမှ သဘောပေါက်သွားလေ၏။

(အလေ့အနာဇ)

လမျက်နှာပြင်

ဓာတ်ဆီဆိုင်တွင် ကားတွေ ကျပ်ခဲနေပြီ။ “ဓာတ်ဆီ ခက်တယ်” ဟု ကားသမားများ ညည်းတွားနေသော ညနေ တစ်ညနေတွင် ပစ္စည်းပစ္စယများ ဧဗ္ဗထားသော လူတစ်ယောက် သည် သုံးဘီးကားတစ်စီးကို မဟာဗန္ဓုလလမ်း ရွှေဒဂါး လက်ဖက် ရည်ဆိုင်ရှေ့တွင် လက်ပြထား၏။ ကားရပ်လျှင် ပြေးသွားကာ “သာကေတ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ” ဟု မေးသည်။

“သာကေတဟုတ်လား၊ လမျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ တက္ကစီ ဆွဲဆိုရင် အလကားဆွဲမယ်၊ သာကေတတော့ မလိုက်ပါရစေနဲ့”

“အောင်မယ်၊ ခင်ဗျားက သာကေတကို အထင်သေး လိုကတာ၊ ခင်ဗျားထင်သလို မဟုတ်တော့ပါဘူး။ သာကေတ လမ်းတွေဟာ ညီမူညီ၊ ကောင်းမှကောင်း၊ ချောမှချောအပျိုလေး

ပါးလို ချောနေတာတွေ့လို့ ခင်ဗျားကုန်းနမ်းမှာတောင် စိုးရ သေး”။

ထိုသူအပြောကောင်းသဖြင့် သုံးဘီးသမားသည် ပြုံးကာ ရယ်ကာ ခေါင်းညိတ်လက်ခံပြီးနောက် လိုက်ပါသွားလေ၏။

(အလေ့အနာဇ)

လိုက်မလာပါဘူး

ဘတ်စ်ကားတစ်စီးသည် တရကြမ်းမောင်းလာ၏။ ကားတွေကို အတင်းကျော်တက်သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လာသောကားများက ဆဲရေးပြီးကျန်ခဲ့သည်။ ဆိုက်ကားသမား ချားက ရေရွတ်လျက် ကျန်ခဲ့သည်။ ခရီးသည်များမှာ ရတနာ သုံးပါးကို တလျက် လိုက်ပါလာ၏။

“ဖြည်းဖြည်းမောင်းပါ” ဟု ယချိုက် အော်၏။ ဒရိုင်ဘာ သည် မကြားဟန်ဖြင့် တအားမောင်းမြဲမောင်းနေရာ၊ သူ့ကျော ဘက်တွင် မတ်တပ်ရပ်ကာ လိုက်ပါလာသော မိန်းမတစ်ယောက် က . . .

“ဒရိုင်ဘာ မောင်လေးရယ်၊ မင့်နောက် သေမင်းလိုက် မလာပါဘူး၊ ဖြည်းဖြည်းမောင်းပါ၊ မင်းတို့ရပ်ချင်တဲ့နေရာကျ တော့ တစ်လသေသေ ထစ်လဆန်းဆန်း ရပ်ထားပြီးတော့” ဟု အော်ပြောလိုက်လေ၏။

(အလေ့အနာဇ)

လွတ်လာစလူ

အထက်ပါ ဘတ်စ်ကားသည် သာဓကတတ်တား အထက်သို့ရောက်လျှင် တရကြမ်းမောင်း၍ မရတော့ပါ။ ရှေ့မှ လော်လီကားတစ်စီးက ခံနေသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်မှ လည်း ကားများမပြတ်လာနေသဖြင့် ကျော်မတက်နိုင်ပါ။ ထိုအခါတွင် ကားပေါ်မှ အတင်းပြောသံများကို ပီသစွာ ကြား ရလေ၏။

“တောင်စွန်းဘက်မှာ သူ့ဘာတွေဖြစ်လာခဲ့တယ်ဆို တာ တို့မသိတာမှတ်လို့အေး၊ ဘယ်ရမလဲ”

“ကုလားမယားစန်းမြင့်ကို ပြောတာမဟုတ်လား၊ အမှတ်မကြည့်ရင်တော့ တရားပွဲလဲသူပါ။ အလှူအတန်းလဲ သူပါ။ မြသပိတ်ကေလာသလဲ မကြာခဏသွားဆိုတော့ သူတော် ကောင်းလို့ ထင်ရတယ်။ စိတ်သဘောယဉ်ကျေးမှာပဲ မှတ်ရတယ်။ အမယ်လေး အနီးကပ်လေ့လာလိုက်တော့မှာ အဝီစိက ခုနက မှ လွတ်လာတဲ့ မိန်းမလား မှတ်ရတယ်တဲ့”

ထိုအသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် ကားစက်သံ သည် ဆူညံစွာ အုပ်သွားပြန်တော့သည်။

ဖေလှအေး

သူငယ်ချင်းမှတ်နေလား

ရန်ကုန်မြို့၊ အနော်ရထာလမ်း ပလက်ဖောင်းကို ကြီးစိုး နေသော လမ်းဘေးဈေးသည်များသည် ဈေးဝယ်သူများအား လေးစားမှု လုံးဝမရှိပေ။ သူတို့ပြောချင်ရာပြောသမျှခံရမည်

သက်ရှိအရုပ်များဟု သဘောထားကြ၏။

ဈေးဝယ်တစ်ယောက်က ပစ္စည်းတစ်ခုကို ဈေးမေး သည်။ ဈေးနှုန်းကိုပြောသည်။ ထိုဈေးနှုန်းမှာ မှန်ကန်သင့်မြတ် သော ဈေးနှုန်းဟုတ် မဟုတ် ဈေးသည်များမှ သိမည်။

ဈေးမေးသူက မဆစ်ဘဲ ထွက်သွားသောအခါ အတင်း လိုက်ခေါ်၏။ နှစ်ဆယ်ဟု ဆိုထားသောပစ္စည်းကို တစ်ဆယ်သို့ လျှော့ချပြန်၏။ တဖြည်းဖြည်းလျှော့ချလိုက်ရာ နှစ်ဆယ်ဆိုသော ပစ္စည်းသည် တစ်ကျပ်သို့ ရောက်သွား၏။

“တစ်ကျပ်ပေးမလား”

“မပေးပါဘူး”

“ဂါးမူးကော”

“ပေးဘူး”

“အလကားရရင်ကော”

“ယူမှာပေါ့”

“အလကားတော့ မရဘူး”

ဤသို့လည်း လုပ်လေ့ရှိ၏။ နောက်တစ်နည်းမှာ တစ်ဆယ်တန်တဲ့ပစ္စည်းကို တစ်ကျပ်နဲ့ပေးတာတောင်း မယူဘူး ဆိုတော့ ပိုက်ဆံမပါလို့ဖြစ်မှာပေါ့။ ပိုက်ဆံမပါဘဲ ဘာပြုလို့ မေးသလဲ” ဟူ၍လည်း မလေးမခန့် ပြုတတ်၏။

နောက်တစ်နည်းလည်း ရှိသေး၏။

တစ်နေ့တွင် ပလက်ဖောင်းပေါ်ချခင်းသော ဓလေ့ခလောက်သည်ထံတွင် လူတစ်ယောက်က ဈေးမေး၏။

“ဒီသော့ခလောက် ဘယ်လောက်လဲ”

လူကို တစ်ချက်အကဲခတ်ပြီးမှ ပြောသည်။

“တစ်ဆယ်ပါ ဆရာ”

“လျှော့ပါဦးကွ”

“ကိုးကျပ်ရမယ် ဆရာ”

“သုံးကျပ်ရမလား”

“မရဘူး ဆရာ”

ဈေးမေးသူ ထသွားသည်။ သုံးလေးလှမ်း လှမ်းမိမ့် ရှစ်ကျပ်ပေးမလား ဆရာ” မေးသည်။ ဈေးဝယ်လည်း “သုံးကျပ် ပဲကွာ” ဆိုကာ ဆက်လျှောက်သွားသည်။

ဆယ်လှမ်းခန့် လျှောက်မိလျှင် “ဆရာ လာပါဦး” ဟု ပြန်ခေါ်သည်။ ထိုသူ ပြန်လျှောက်လာ၏။

“ခုနစ်ကျပ်ခွဲထားပါဆရာ”

“သုံးကျပ်ပဲ ပေးနိုင်မယ်”

ထိုသို့ ဆက်လျှောက်သွားပြန်ရာ၊ ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်မျှ အရောက်၌ ပြန်ခေါ်ပြန်၏။ ထိုသူ လျှောက်လာသည်။

“တိုးပေးပါ ဆရာ”

ထိုသူသည် သေ့ခလောက်ကိုမကြည့်၊ ဈေးနှုန်းကို စိတ်မဝင်စားတော့ပါ။

“ဟေ့ . . . မင်းလူများနေပြီထင်တယ်၊ ငါဟာ မင်းသူ ငယ်ချင်း မဟုတ်ဘူး၊ သွာလိုက် ပြန်ခေါ်လိုက်နဲ့၊ မင်းကျီစား စရာ မင့်သူငယ်ချင်း မှတ်နေလား”

ဤလို ဟောက်လိုက်တော့မှာ လိုရာခရီးသို့ ပြောင့်တန်းစွာ သွားနိုင်လေတော့၏။

သေမှ သေစေတော့

တချို့လူများသည် အစား၌ ဝါသနာပါ၏။ အချို့ကား ကြားရမှ ကျေနပ်သည်။ အချို့မူ အတင်းအဖျင်းပြောရမှ စားပင် အိပ်ပျော်၏။

ဗိုလ်ကလေးဈေးမှာ ဦးသူတော်၏ ဆိုင်နီးချင်းများမှာ အပျိုကြီး လူပျိုကြီးများကို အထီးကျန်ဘဝမှ လွတ်ကင်းစေရန် အကိစ္စဆောင်ကြရန် ဝါသနာပါကြ၏။ သို့အတွက် ဦးသူတော် အား အသက်ကြီးလျှင် ခက်မည်။ နာမကျန်းလျှင် ခွဲကျမည် အကြောင်းပြကာ အိမ်ထောင်ပြုရန် ဆွယ်တရားဟောကြသည်။

“အလို အိမ်ထောင်ပြုဖို့သာ တိုက်တွန်းနေပြီး ဘယ်သူ ယူရမယ်ဆိုတာ မပါပါကလား”

“အမြည်းရောင်းတဲ့ ဆိုင်တွေထဲက ဟိုအပျိုကြီးပေါ့၊ ဦးသူတော်ရဲ့၊ ဦးသူတော်နဲ့ဆို နေနဲ့လ ရွှေနဲ့မြ”

“သူ့ကိုတော့ မယူပါရစေနဲ့ဗျာ၊ သူ ယူမယ့်အစား လင်းတအတောင်ကြားခေါင်းထား အိပ်ပါရစေ၊ ခြေထောက်က အင်တေကော်တဲ့သံလက်၊ လက်ကားနေတာကြီးက ကြက်ခြေ ထောက်နဲ့၊ အမယ်လေး ကျုပ်ဘာသာကျုပ် အသက်ကြီးပြီး ဘူးသီးမှည့် ကြွေသလိုကြွေပြီး သေချင်သေပါစေ၊ သူ့ကိုတော့ မယူပါရစေနဲ့”

ဝါသနာအိုးများမှာ ပြုံးစိစိဖြင့် ကိုယ့်ဆိုင်ကို ကိုယ်ပြန် သွားကြလေ၏။

သစ္စာဆိုတာ ချို့နဲ့လား

“ဂီတစာဆိုဆရာကြီး... ဒီလ ဘာသီချင်းများ ထွက်ချိန်! ခင်ဗျားလဲ အခွေတွေ ခေတ်ကောင်းနေမှ အတော်ပဲ နှေးနေပါကလား”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသူများက ဆိုင်တွင်း တစ်နေရာရှိစားပွဲတွင် တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေသောသူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဝင်ထိုင်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“မူရင်းတေးပြုစာဆို ကွယ်လွန်သွားတဲ့သီချင်းတွေထဲက ဘယ်သီချင်းကို ပြန်လည်ဆန်းစစ်ခြင်း အမည်ပေးပြီး ခိုးဝှက် လူယက် ပျံမလဲ စဉ်းစားနေတာနဲ့ပဲ သူများတွေ ဦးကုန်ပြီလေ”

“ဆရာနယ် မူရင်းသီချင်းရေးဆရာ ငုတ်တုတ်ကြီး ထားပြီး ဒီလိုပဲ ကြောင်တောင်နှိုက်နေကြတာ၊ ဆရာကျမှ ပိုင်ရှင် သေတာရှာနေတာကိုး၊ ပင်ပန်းလိုက်တာ ဆရာရယ်”

“သစ္စာမဲ့သူတွေကြားမှာ သစ္စာရှိတော့ မကောင်းဘူးလားကွ၊ ခိုးစရာရှားပါးလာတော့ နောက်လူတစ်စုက လိုက်ပြီး ခိုးကြပြန်ရော၊ သစ္စာဆိုတာချို့ကြီးနဲ့လား၊ အမြီးတန်းလန်းနဲ့လား မေးရမယ် လူတွေထဲမှာ ရောပြီး မပါပါရစေနဲ့ မိတ်ဆွေတို့ရယ်၊ သစ္စာရှိရှိ ရေသောက်နေပါရစေ”

လက်ဖက်ရည်ပိုင်းမှာ တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

အရှေ့အလယ်ပိုင်း

ရန်ကုန်နှင့်သံလျင် ကူးတို့သင်္ဘောများအနက် နှစ်စင်း တွဲသင်္ဘောများကို စီးနင်းသူများ နှစ်သက်ကြသည်။ နေပူပိုမရွာလျှင် အပေါ်ဆုံးအထပ်မှာ စီးနင်းလိုက်ပါ၍ အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မြို့ထဲမှ လူများမှာ သံလျင်ဘက်သို့ အလည်အပတ်သွားရင်း ထိုသင်္ဘော၏ အပေါ်ဆုံးအထပ်သို့ တက်မိမှသာ ပြာလဲကြည်လင်သော မိုးကောင်းကင်ကို မြင်ဖူးကြတော့သည်။ သူငယ်ချင်းတစ်စုသည် သင်ဖြူးကလေးတွေ ငှားထိုင်ကာ ကောင်းကင်ပြင်ကြီးကို အားရပါးရ မော့ကြည့်ပြီး ရောက်တတ်ရာရာ ပြောဆိုနေကြစဉ် တစ်ယောက်က မည်းမည်း မည်းမည်းနှင့် လှည့်ဝဲနေသော အကောင်များကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

“စင်ရော်တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“စင်ရော်က ဒီလောက်အမြင့်ကြီးထက်ပြီး ဝဲမနေပါဘူးကွာ၊ အဲဒါ လင်းတဟ”

“ဘယ်က လင်းတရမှာလဲကွာ၊ အဲဒါစွန်ဟ၊ လင်းတတွေက အီရတ်အီရန်ဘက်ကို သွားနေကြလို့ မြန်မာပြည်မှာ တော်တော်ကြာရင် လင်းတပျောက်မှာတောင် စိုးရိမ်နေရပြီ”

ဖေဖေအေးအေး

အလောင်းစည်သူ

စည်းကမ်းမဲ့သော ဆိုင်ကယ်များကို ကြပ်မတ်နေသည့် ကြားမှပင် ဗိုလ်ချုပ်လမ်းအတိုင်း ဆိုင်ကယ်သုံးစင်း အပြင်မောင်းလာကြသည်။ သူတို့ကို ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ ရှုရှုများက ...

www.burmeseclassic.com

“ထမင်း မုန့်နဲ့ကြပြီနဲ့တူတယ်ဟေ့”

ကားသမားများကလည်း . . .

“ဘယ်ကွေ့မှာ ရိန်းဂျားနဲ့ဝင်အောင်းပြီး အလောင်း စည်သူ ဖြစ်မယ်မသိဘူးဟေ့” ဟု ကြင်နာစွာ နိမိတ်ဖတ်ကြ လေ၏။

ဖေလှနာဇ

အော်ရှာလိမ့်မည်

ရန်ကုန်မြို့သည် လူဦးရေ တစ်နှေ့တစ်ခြား တိုးလာ သည်။ ထိုနည်းတူပင် မော်တော်ယာဉ်စင်းရေလည်း တစ်နှေ့ တစ်ခြား တိုးပွားကာ များပြားလာသည်။ လမ်းပေါ်တွင် ကားများ ပြည့်ခဲ့နေသည်။ တစ်နေရာတွင် လမ်းပိတ်ဆိုမှုဖြစ်ပွားလျှင် ကားများ ချက်ချင်းပိတ်ဆိုသွားလေ၏။

ယာဉ်သွားလမ်းကျယ်ဝန်းစေရန်၊ ကားရပ်ရန်နေရာရှိ ရန် စသည်တို့အတွက် လူသွားစကြို များကို နောက်သို့ ဆုတ်ပေး ရရား၊ ပလက်ဖောင်းများမှာ ကျဉ်းမြောင်းသေးငယ်ကုန်၏။ ပလက်ဖောင်းဈေးသည်ရှင်းသောနေရာမှာပင် တိုးဝေ့ဘူးကြ ၏။

ထိုသို့ လမ်းရော ပလက်ဖောင်းပါ ခက်ခဲသည့်ကြားမှ လမ်းတစ်ခုလုံးပိတ်သောစင်များ တစ်ဖက်ပိတ်သောစင်များ မကြာခဏ ဆောက်ကြသောအခါ ယာဉ်ရောလူပါ ဒုက္ခရောက် ကြရတော့သည်။

(၃၂)လမ်းနှင့် (၃၃) လမ်းထိပ် တောင်ဘက်ခြမ်းမှနေ၍

လမ်းပေါ်ဆင်းဆောက်ထားသောစင်ကို မြင်သော ဘတ်စ် ကားခရီးသည်တစ်ဦးက ဤသို့ ညည်းညူရှာသည်။

“လမ်းကျဉ်း၊ ပလက်ဖောင်းကျဉ်းရတဲ့အထဲ ဟိုဟာ အကြောင်းပြ၊ ဒီဟာအကြောင်းပြနဲ့ တစ်ဆိတ်ရှိ လမ်းပေါ် ပလက်ဖောင်းပေါ်လာပြီး စင်ဆောက်ကြတာ တောင်တော်မသိ တတ်တာပဲ၊ လမ်းမကြီးတွေသာ အသက်ရှိရင် နဂိုက သေးငယ် ရတဲ့နမ်းစေ့ပေါ်မှာ စတုဂံသားရပ် လာလာမဆောက်ကြနဲ့ဟေ့ လို့ အော်ရှာမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ လမ်းသွားလမ်းလာတွေကို ကိုယ့်ချင်း စာဖို့ ကောင်းပါတယ်”

ညည်းညူသံကို ကြားသူတစ်ယောက်က ဝင်ရောက် ထောက်ခံလေ၏။

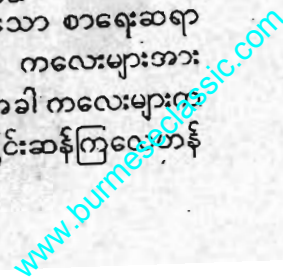
ဖေလှနာဇ

အို . . . ဟုတ်သားပဲ

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မဖြစ်ပွားမီက ရန်ကုန်မြို့တွင် ရဲ သတင်းစာဟူသော သတင်းစာတစ်စောင် ရှိပူး၏။ အမျိုးသား စိတ်ဓာတ်တက်ကြွစေရန်၊ ရဲရင့်စေရန် ရည်ရွယ်၏။

သို့သော် သတင်းစာကို မလိုလားသော စာရေးဆရာ တစ်ဦးက သူ၏ဝတ္ထုတွင် သေခါနီးလူငယ် ကလေးများအား ရဲသတင်းစာကို ဖတ်ကြရန် မှာကြား၏။ ထိုအခါ ကလေးများက “ခုနစ်ပဲသတင်းစာကို မဖတ်ချင်ဘူး” ငိုယို ငြင်းဆန်ကြလေတန် ရေးသားထားလေသည်။

ဖေလှနာဇ

လှတောသား စကားဝိဇ္ဇာ

စကားတန်ဆာ အလင်္ကာအရာတွင် ပြောင်မြောက် ကျပ်လျစ်ခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ စိတ်ဝင်စားစွာ မှတ်သားဖူးသူတိုင်း လေ့လာဖူးသူတိုင်း လှတောသားကို ကြားဖူးမည်ဖြစ်ပေ၏။ လှတောသားကို ဦးစွာပွဲထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ခမ္မကထိက အကျော်ဆရာကြီး ဦးလှသိန်းဖြစ်၏။ ဦးလှသိန်း၏တရားစကား မှာ တစ်နိုင်လုံးပျံ့နှံ့လေရာ၊ လှတောသားကို လူသိများလေ တော့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ပိုပြီးလေ့လာကြ၊ ရေးသားကြပြန် သောအခါ ကျော်ပြီးသား လှတောသားများ ထပ်မံကျော်ကြား တော့သည်။

ဤသို့ ဘုန်းကုက်မ ကာမျှနှင့် လှတောသားသည် ဤမျှ မကျော်ပေ။ လူစွမ်းလူစကလည်း ထက်ပါပေသည်။ လှတော သားသည် ယောက်ျားကြီး မိန်းမကြီးများသာမက ကလေးများ ပါနှုတ်စ အာစကောင်းကြ၏။ လှတောသားသည် ရွှေတိုသွား ကားလမ်းဘေးတွင်ရှိသော ရွာကြီးဖြစ်သည်။ အဆက်အဆံ နဲ့ စပ်သည်။ အနေကောင်းတွင် ဓာတ်ခံကောင်းနှင့် ဝေါင်းသဖြင့် ပို၍ ကျော်ကြားသည်။

ကျော်လည်းကျော်ကြားထိုက်ပါပေသည်။ လှတောသား စကားတွင် ရာဇဝင်ထဲက ရမည်းသင်းသား သီလဝလည်းပါ၏။ မဏိစည်သူမင်း၊ ကျန်စစ်သား၊ ပန်းပဲမောင်တင့်တယ်တို့လည်း ပါ၏။ မဟာဝင်၊ ဗုဒ္ဓဝင်၊ ငါးရာငါးဆယ်မှ ဒုသနသောလည်း မကျန်ရ။ စိဉ္စမာန၊ ဒေဝဒတ်၊ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား၊ ကဏ္ဍကုဗြင်၊ ဆန္ဒအမတ်၊ စေတီပုထိုးတို့လည်း ကျန်မနေခဲ့ပေ။ အကြံအား

၁၁၂ သိမ့်သိမ့်နွေး

ထုတ်မှုလည်း ပါသောကြောင့် ဤမျှတင်ရှားကျော်ကြားသော လှတောသားစကားများကို မြည်းစမ်းကြည့်ကြစေလိုပါသည်။

ဖေဖေအာအာ

ကားဟွန်းကို ဆုံးမသူ

ကလေးအဖေ လူငယ်တစ်ယောက်သည် ကလေးကို တုတ်သေးသေးဖြင့် ရိုက်နေသည်။ “နောက်ကို ပူအုံးမလား” ဟု လည်းမေး၏။ မေးလည်းမေး၊ ရိုက်လည်း ရိုက်၏။

ထိုစဉ် အနီးအနားမှ ဖြတ်သွားသော ရင်းနှီးသော လူတစ်ယောက်က လှမ်းအော်၏။

“ဟကောင် ဘာပြုလို့ကလေးကို ရိုက်နေတာလဲ”
“ဆိုးလွန်းလို့ကွာ၊ တစ်ချိန်လုံး ပူဆာနေတာပဲ”
“ကလေးပဲကွာ”

“ကလေးပေမယ့် ဆိုးကိုဆိုးလွန်းတယ်၊ တကျီကျီနေတာ များ ကားဟွန်းကို ဖနောင်နဲ့ဖိနင်းထားမိတဲ့အတိုင်း နားကို ငြီးနေတာပဲ။”

ဖေဖေအာအာ

ကူးတို့ခပင် မပါ

စိုင်နိုင်သားတစ်စုသည် လှတောရွာသို့ နွားဝယ်ရန်ဆို ကာ ရောက်လာကြပြီး နွားရောင်းလိုသူများ၏ အိမ်စေ့အောင် လျှောက်သွားပြီး နွားတွေကိုကြည့်သည်။ ဈေးမေးသည်။

ဆစ်ကား မဆစ်။

ထိုသို့ တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာ လျှောက်သွားနေသဖြင့် အလွန်ရောင်းချင်နေသော လှတောသားဝှာန်ဦးက ဟီးခေါက် ကြည့်၏။

“တကယ်၊ ချင်ရင်တော့ အဆင်ပြေအောင် ပြောကြ တာပေါ့ဗျာ၊ အခု ခင်ဗျားတို့က ငွေဘယ်လောက် “လိုက်” မယ် စိတ်ကူးပြီး ဘယ်လောက် ယူလာကြလို့လဲ”

“ကောင်းရင် ကောင်းသလောက်လိုက်မယ် စိတ်ကူး ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငွေတော့ ထည့်မလာဘူးဗျာ”

“အလိုလေးကွယ်၊ မေးလိုက် မြန်းလိုက်ပဲတာဖြင့် ထောင်တန်နဲ့သောင်းတန်ချည်းပဲ၊ အိတ်ထဲမှာတော့ ကူးတို့ခ ကလေးတောင် ပါမလာဘူးဆိုပါကလားကွယ်”

နွားရောင်းလိုသောကြောင့် တီးခေါက်မိသူမှာ စိတ်ပျက် စွာဖြင့် လွတ်ခနဲပြောလိုက်၏။

ဖေဖေအာအာ

ကောင်းခြင်း အဖြာဖြာ

လှတောသားသုံးလေးယောက်သည် မန္တလေးသို့ သွားရန် မန်း-ရွှေဘို ဘတ်စ်ကားတစ်စီးကို စီ.လျက် လိုက်ပါလာ ကြ၏။ ကားထိုင်ခုံများသည် ရှေ့သို့လှည့်မထားပေ။ ဘေးတိုက် အနေနှင့် ကားနံရံကို ကျောပေးထိုင်ရသော ခုံရှည်များ ဖြစ်၏။

ကားပေါ်တွင် ခရီးသည် နည်းသဖြင့် ခုန်သည်။ အောင် သည်။ လမ်းကလည်းကြမ်း၊ အမောင်းကလည်း ကြမ်းသည်တွင်

လူများလွင့်မြောက် တက်ကုန်သည်။ အကွေ့တွင် စင်ထွက် ကုန်သည်။

လှတောသားတစ်ယောက်သည် ကားကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွင့်စင်ကျသွားရာက ကုန်းထရင်း . . .

“ဟလိုလေးကွယ်၊ ကားစီးရတာ ပြင်ပတမ်းကစား နေရတဲ့ အတိုင်းပါကလား” အော်ပြောလိုက်ရာ ခရီးသည်များမှ ပြိုင်တူရယ်မောမိကြလေသည်။

အလှအစာစာ

ကတ္တရာပုံး၏ ကံကြမ္မာ

ကားဂိတ်တွင် လူများ စည်ကားနေသည်။ ကားဂိတ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ခရီးသည်များနှင့် လှတောသားများ ရှိနေသည်။ ကားထွက်ကားနီးတွင် လှတောသို့ လာရောက် လည်ပတ်သော ဧည့်သည်တစ်ယောက်နှင့် လိုက်ပို့သူများ ရောက်လာကြသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ လှတောသားတစ်ယောက် ဧည့်သည်ကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ပြီး . . .

“လိုက်ပို့တဲ့လူနဲ့ နောက်ပါအခြွေအရံကတော့ အကွေ့ဘီလီ တစ်တပ်စာရှိပါရဲ့၊ လူရဲ့ဥပဓိရုပ်ကတော့ ကားကြိတ်ခံ ရတဲ့ ကတ္တရာပုံးလောက် မသားနားလိုက်လေ” ဟု ပြောလိုက် လေ၏။

အလှအစာစာ

ကပ်ဆွေး အာမခံ

လှတောသားဘောလုံးသင်းနှင့် စိုင်နိုင်ဘောသင်းတို့ ယှဉ်ပြိုင်ကစားကြရာ လှတောသင်းရှုံးခဲ့ရသည်။

ထိုအကြောင်း လှတောသားများသည် သက်ဖက်ရည် ဆိုင်တွင်း၌ မကျေမချမ်းဘဲ ပြောနေကြရာ ဆိုင်ထဲတွင် ရောက်နေသော ကျီးကန်သားတစ်ယောက်က . . .

“စိုင်နိုင်သင်းက မင်းတို့ လှတောကိုသာ နိုင်တာပါကွာ၊ တို့ရွာအသင်းနဲ့ဆိုရင် အလွန်ဆုံးရှုံးလှ သရေလောက်ပဲကွ” ဟု ပြော၏။

“သရေ ဟုတ်လား”

လှတောသားတစ်ယောက် ဒေါနှင့်မာန်နှင့် ချေပ၏။

“အေး ခင်ဗျားတို့အသင်းနဲ့ သရောကျချင်ရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ ဂိုးပေါက်ကို ကပ်နဲ့ပိတ်ထားပေတော့၊ အဲ . . . ကပ်က ဆွေးနေဦးမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ ရှုံးမှာပဲ”။

အလှအစာစာ

ကျီးကန် အစာဆန်း

ကျီးကန်သားပါဝင်သော လှတောသားများသည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ မထမြစ်ကြသေးဘဲ ရောက်တတ်ရာရာ ပြောဆိုနေကြစဉ် ရွှေဘိုဘက်မှာလာသော ကားတစ်စီးသည် ဆိုင်ရှေ့သို့ ထိုးဆိုက်လာသည်။

စပယ်ယာက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့သို့ ရေကို ခပ်ယူ ကာ ကားတိုင်းကီကို ရေပြည့်နေခိုက်ဝယ် ကားနောက်ပြောင်းကျ

သူများ ဆင်းလာကြသည်။ အချို့က အပြေးအလွှား ရေယောက်သည်။ အချို့က အပေါ်သွားသည်။

နောက်မြီးမှ ဆင်းလာပြီး တောင်ငေးမြောက်ငေးလှုပ်နေသော လူတစ်ယောက်ကို မြင်သောအခါ လှတောသားတစ်ယောက်မှ တအံ့တဩနှင့် . . .

“အလိုလေးကွယ်၊ အသားနှယ် မည်းရွာလိုက်လေ၊ သူ့အမေ ကျီးကန်းမ လကွယ်နေည သန်းခေါင်ယံမှာ မီးသွေးတွေစားပြီး မွေးလား မှတ်ရ” ပြောလိုက်ရာ၊ ဆိုင်တွင်းရှိ လူများ ဝါးခနဲ ရယ်မောကြလေ၏။ ထိုသူမှာ သာမန်မည်းရုံမဟုတ်ဘဲ နက်မှောင်ပြီး ပြောင်လက်နေရာ လှတောသား ပြောလည်း ပြောစရာပင်။

ဖေလှစာစု

ကျီးစောင့်ကြက်နှင့်

အခြားရွာသားတစ်ဦးသည် ဆွေမျိုးသားချင်းများရှိသော လှတောရွာသို့ အလည်အပတ်အနေနှင့် ရောက်လာလေသည်။ ဆွေမျိုးများနှင့် ပတ်သက်ပြီး မျက်နှာသိများ၊ ဆွေမျိုးများလည်း ရှိထားနှင့်သည်။

သို့ကြောင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသူ သူ့လေးယောက်က သူ့အား “ဘယ်တုန်းက ရောက်လဲ၊ လုပ်ခင်းဆောင်တာ ဘယ်လိုနေလဲ” စသည်ဖြင့် မေးမြန်းကြ၏။

‘ရာသီဥတုတော့ဗျာ ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ၊ မကောင်းလှပါဘူး၊ ခေါင်းပါးတဲ့အရပ်မို့ ရာသီဥတုကောင်း၊ မူးမြောင်းက ရေမှန်

တဲ့ ခင်ဗျားတို့အရပ်ကို အတောင်းအရမ်း အချေးအငှား လာခဲ့တာဗျာ ဒီမှာ အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်ပေါ့တယ်၊ မဟုတ်လား”

ထိုစကားကို လှတောသားတစ်ယောက်က လှမ်းပြီး ပြောရှင်း၏။

“ဟလိုလေး အထင်ကြီးလိုက်လေမိတ်ဆွေရယ်၊ ပေါ့တယ်မပေါ့တယ်ဆိုတာ အထူးပြောမနေပါရစေနဲ့တော့၊ ကျုပ်မိန်းမ ကျီးကန်းတွေ ဝိုင်းမှာစိုးလို့ လောက်လေးကိုင်ပြီး နေ့တိုင်း ဆိုင်စောင့်ရတယ်ဗျာ”

ဖေလှစာစု

ကျပ်ကျပ်ထုပ်ထား

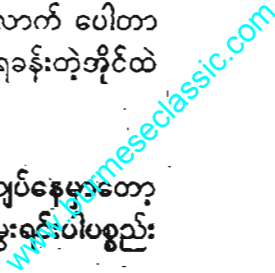
ရန်ကုန်မှ ဘုရားဖူးပြီး ပြန်လာသော ရန်ကုန်ပြန် အသစ်ကျပ်ချွတ်ကြီးများကို အလှူလှူလာသော မျက်နှာသိများက သတင်းပတင်း စုံစမ်းကြသည်။

“မန္တလေးနဲ့ဘယ်က ကားပိုပေါလဲ” တစ်ယောက် မေးလိုက်ရာ . . .

“ရန်ကုန်က ပိုမယ်ထင်တာပဲ၊ အဲဒါလောက် ပေါတာတောင် တစ်စီးမှ ချောင်ချောင်ချိချိ မရှိဘူး၊ ရေခန်းတဲ့အိုင်ထဲမှာ ငါးတွေ တိုးနေတာကျနေတာပဲ”

“ခါးပိုက်နှိုက် ခံခဲ့ရသေးလား”

“ခံတော့ မခံရပါဘူး၊ ဒါလောက် လူကျပ်နေမှာတော့ ပိုက်ဆံနှိုက်ရုံ မဟုတ်ဘူး၊ အမေပေးလိုက်တဲ့ မွေးရင်းပါပစ္စည်း

ကို ဖြတ်လှူသွားတာတောင်မှ ဘာမှတတ်နိုင်မှ မဟုတ်ဘူး။
လှုပ်လို့ လှည့်လို့တောင် မရတာဘဲ”

(ဒုလကောဇ)

ကျဉ်းဆိုသမျှ ထိပ်ခေါင်

မူးရေသည် ထိုအရပ်ဒေသ လယ်သမားများ၏ အသက်
သွေးကြောသဖွယ်ဖြစ်သည်။ မိုးမရွာသည့်တိုင်အောင် မူးရေမှန်
လျှင် လှတောသားများနှင့် မူးသောက် လယ်သမားများ မပုကြ
ပေ။ သို့ရာတွင် မူးမှာလည်း မိုးညှင်းသောကြောင့် မမှန်ချင်။
မကောင်းချင်လှပေ။ သို့ကြောင့် ညည်းကြသည်။

“ရေမမှန်တာလဲ မပြောနဲ့လေ၊ မူးတွေကောနေပုံကိုလဲ
ကြည့်ပါဦး၊ လင်ဗန်းကို မှောက်ထားတာကမှ တော်ဦးမယ်”

“ကောမှာပေါ့၊ မြောင်းလုပ်သားတွေက ဂရုမစိုက်ကြ
တာပဲ၊ ရေလွှတ်ပေါက်တွေများ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ကျဉ်းကျဉ်း
လာလိုက်တာ ငါးမြေ့ထိုးတောင် လမ်းမလျှောက်သာတော့ဘူး”
ဤသို့ဖြင့် တစ်ယောက်က စလိုက်ရာ တစ်ယောက်
တစ်ပေါက်ဖြင့် မဆုံးနိုင်သော စကားရည်လှပွဲကြီး ဖြစ်လာသည်။

(ဒုလကောဇ)

ကျယ်လွန်းပုံ

မူးကောပုံကို အထက်ပါအတိုင်း တစ်ယောက်စလိုက်
သောအခါ လှတောသား၏ ဦးနှောက်သည် တောက်ပကွန်မြူး
လာကာ နောက်တစ်ယောက်က အောက်ပါအတိုင်း ဆင့်လိုက်

ပြန်ပါသည်။

“ဟလိုလေး၊ မင့်ရေဝင်ပေါက်ကျဉ်းတာ မပြောနဲ့၊ မူးကို
က ကောနေတာပဲကွ၊ ငါ့လယ်နားက မူးကောလိုက်ပုံများ
တီကောင်နှစ်ကောင်တောင် ရှောင်ဖို့ မလွတ်တော့ဘူးကွယ်”။

(ဒုလကောဇ)

ကြာချေပို

လှတောရွာသားတစ်ဦး၏ ခံသို့ အခြားအရပ်မှ
ဒည့်သည်များ ရောက်လာကြသည်။ ဒည့်သည်ရောက်လာသည်
ကြားလျှင် ရွာထဲမှ လူများလည်း မိတ်ဖွဲ့ရန် ရပ်ရွာစလေ့ ဝဟု
သူတများ စူးစမ်းရန် ရောက်လာကြ၏။ ထိုစကားဝိုင်းတွင်
ဒည့်သည်ကပင် စတင်၍ စုံစမ်း၏။

“ခင်ဗျားတို့ အရပ်ကတော့ ဆန်ရေစပါး ပေါများပြီး
လူတွေလဲ ချောင်ချောင်လည်လည် ရှိကြမှာပဲနော်”

“မိုးလေဝသ မမှန်တော့ မူးလဲ မမှန်ဘူးပေါ့ဗျား၊
ဒါကြောင့် ဆန်ရေစပါးလဲ ရကြတယ်လို့ မရှိပါဘူး၊ ဆန်ရေစပါး
မှ မရတာ ဘယ်မှာ ချောင်လည်နိုင်ပါ့မလဲ၊ အလှူအတန်းလေး
များလဲ အတော်ပါးနေပြီဗျ”

ထိုအခါ တစ်ယောက် ကြားဖြတ်ပြောလိုက်ပုံမှာ . . .
“အလှူအတန်း ဘယ်လောက် ပြတ်မပြတ် ပြောမနေနဲ့
ဘုန်းတော်ကြီးတွေတောင် သင်္ကန်းရုံပဲ၊ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ပုံကို
မေ့မတတ်ဖြစ်နေပြီ”

လှတောသားများပြောလိုက်လျှင် အလွန်ကလေး အကျွံ

ကလေးပါသောကြောင့် စကားဝေဆာရပုံကို သိထားပြီးဖြစ်သော ဧည့်သည်များမှာ ဟားတိုက်ရယ်မောကြလေ၏။

ဖေဖေအေးအေး

ကြာညောင်းလိုက်ပုံကြီး

ဦးကြီးတစ်ယောက်၏ကွမ်းယာဆိုင်တွင် လှတောသား လူငယ်လေးများ ကွမ်းယာဝယ်စားကာ ကျပ်တန်တစ်ရွက် ပေးထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားကြသည်။

ဦးကြီးမှာ မျက်စိသိဝေဟန်တူပေသည်။ လူငယ်ကလေးတွေ ကားလမ်းကို ဖြတ်ကျော်မိချိန်အထိ သူတို့ပေးခဲ့သော ကျပ်တန်ကို ရှာမတွေ့သည့်အတွက် . . .

“ကလေးတို့ ကလေးတို့၊ ပိုက်ဆံမပေးရသေးဘူးထင်တယ်”

အော်ပြောသည်။

လူငယ်လေးတစ်ယောက်က ပြန်လှည့်လာပြီး . . .

“အလိုလေး အဘိုးရယ်၊ ပိုက်ဆံပေးထားခဲ့တာ ဘုရားလေးဆူတောင် ပွင့်ပြီးသွားပါပကော” ပြောကာ သူ့ချပေးခဲ့သော ကျပ်တန်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်လေ၏။

ဖေဖေအေးအေး

ကြီးလိုက်သည်မီး

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း များစွာကြာခဲ့သည်အချိန်တစ်ချိန်က ဝက်လက်မြို့တွင် မီးကြီးလောင်ခဲ့ဖူးပေသည်။ မီးလောင်

သည့်အချိန်မှာ ညဉ့်အချိန်ဖြစ်သော်လည်း မီးအားကောင်း၍ ဂွ-မိုင်မျှဝေးသော လှတောရွာမှပင် မြင်ရ၏။

နံနက်တွင် လှတောသားတစ်ယောက် ဝက်လက်မြို့မှ ပြန်လာပြီး မီးသတင်းကို ပြောရာ “မီးကြီးပုံနဲ့တော့ မြို့ပေါ်မှာ အိမ်မှကျန်သေးရဲ့လား” ဟု ထိုသူအား မေးမြန်းကြ၏။

“ဒီကတောင် မြင်ရသလား”

“မြင်လဲမြင်ရတယ်၊ မီးကြီးတာလဲ သိတယ်၊ ဘယ်လောက်များသိသလဲဆိုရင် မီးရောင်ကောင်းလွန်းလို့ လှတောသူတွေအားလုံး ကားလမ်းဘေးထွက်တန်းစီပြီး သန်းရှာနေကြတယ်လေ”

ဖေဖေအေးအေး

ကြီးနှစ်ကြီးငိုကာ

လှတောသားကြက်သမားတစ်ယောက်အိမ်သို့ အခြားရွာသားဝါသနာတူ တစ်ယောက်ရောက်လာရာ၊ တိုက်ကြက်တစ်ကောင်လည်းပါလာ၏။ သူသည်ကြက်ကို ပိုက်၍ချည်းထားသဖြင့် “လူပူမိလိမ့်မယ်” ဆိုကာ ချအထားခိုင်း၏။ ကြက်ချည်ရန် သင့်လျော်သောကြီးတစ်ချောင်းလည်း ထုတ်ပေးရာ ဧည့်သည်သည် ပေးသောကြီးကို မယူဘဲ နွားတင်းကုပ်တွင် နွားချည်သောကြီးကို သွားယူ၏။

“ဟလိုလေး ဘုရား၊ မတော်တာမလုပ်ပါနဲ့၊ ဆင်ချည်လဲ

ကြီးနဲ့ ကြက်ချည်ရင် ကျွတ်သလို၊ ကြက်ချည်တဲ့ကြီးနဲ့ ဆင်ချည်ရင်လဲ လွတ်မှာပေါ့၊ သူ့နေရာနဲ့သူ လုပ်ပါ”

“ဒီလိုဆိုတော့လဲ လှတောသားက စကားအကောင်း ပြောတတ်သဗျ”

“ဟလိုလေးကောင်ရာ၊ လှတောသားရဲ့စကားဟာ အမြဲ ကောင်းနေကျပါကွာ၊ ကောင်းလွန်းလို့ စကြာဝဠာတံတိုင်းမှာ ကူးရေးထားတာ အပြည့်ပဲ”

ဖေဖေစာစာ

ကြက်သားဟင်းလား၊ ထင်းစည်းလား

ကထိန်ပွဲမှာ ဧည့်ပရိသတ်များ စည်ကားနေ၏။ လှတောသားများအပြင် အခြားရွာသားများလည်း လာရောက် ကြသည်။

ထမင်းစားပြီးနောက် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပိုင်းတွင် ထိုင် နေသူတစ်စုထံသို့ ကထိန်တာဝန်ခံတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး စကားစမြည်ပြော၏။

“လှတောနှင့်ရတောမျှတတမှ ဖြစ်ပါမလားလို့ ရင်ထဲမှာ တထိတ်ထိတ်နဲ့ ဖြစ်နေလိုက်ရတာဗျာ၊ ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ကူဘိုတာစက်ကြီးတင်ပြီး မောင်းထားသလားမှတ်ရ”

ထိုသို့ ပြောပြီးနောက် သူကပင် ဆက်လက်၍ မေး၏။

“ထမင်းကော စားပြီးပြီလား”

“မြိန်ကော မြိန်ရဲ့လား”

“သင့်ပါတယ်”

“ဟင်းလဲ စုံပါတယ်နော်”

“ဟင်းတော့စုံပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် မကြိုက်ပါဘူးဗျာ၊

ကြက်သားဟင်းဆိုတယ်၊ မုဆိုးမခတ်လာတဲ့ ထင်းစည်းကို ပန်းကန်လဲ ကည့်ထားသလား အောက်မေ့ရတယ်၊ တစ်ပန်ကန် လုံး ဒါရိုးချည်းပဲ”

ဖေဖေစာစာ

ကြောက်နေရပါလား

စကားအရာတွင် လှတောသားသည် လူကြီးသာမက ကလေးကပါ ကျွမ်းကျင်ကြောင်းကို ဖော်ပြခဲ့ပြီးပြီ။

လှတောရွာကျောင်းတွင် ကျောင်းသားများ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးစကြ၏။ တစ်စုနှင့်တစ်စု၊ တစ်ရွာနှင့် တစ်ရွာမခံချင် အောင် ပြောကြ၏။ တစ်နေ့တွင် လှတောကျောင်းသို့ ကျောင်း လာတက်သော ကလေးတစ်ယောက်က လှတောသားကျောင်း သားအား ဤလိုဆို၏။

“မင်းတို့ကောင်တွေ ဘုရားမှန်း တရားမှန် သိတာ မဟုတ်ဘူး၊ သေရင် ငရဲရောက်ပြီး ငရဲပြည်မှာ ရွာတည်နေကြ မယ့်ကောင်တွေ”

လှတောသားကျောင်းသားက ချက်ချင်းပင် လှတော သား၏အစွယ်ကို ဤလို ထုတ်ပြလိုက်ပေ၏။

“ဟလိုလေးကွယ်၊ လှတောသားထက် ဘုရားတရား မြဲတဲ့လူဟာ ဝိသာခါကျောင်းအမဲပရိသက္က၊ မင်းတို့တတွေသာ ဟစ်ရွာလုံး ငါးဖမ်းနေတာ၊ ရေအိုင်မြင်တိုင်း ငါးပက်ကြလွန်း လို့ ငါတို့မှာ ကျောက်လမ်းပေါ်တောင် သေးမပေါက်ရဘူး”

ဖေဖေစာစာ

ကြိုက်လိုက်ပုံကြီး

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်းသို့ လှတောသားတစ်စုဝင်လာကြသည်။ လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် မှာကြသည်။ တစ်ဦးက ကျကျ၊ တစ်ဦးက ရိုးရိုး၊ နောက်တစ်ယောက်က ချိုပေါ့၊ နောက်ဆုံးတစ်ယောက်ကမူ ယူးခြား၏။

“ကျုပ်ကတော့ ချိုချိုလျှို”

ချိုချိုကြိုက်လျှင် ဂနိုင်းကျသည်ထင်ကာ ဟန်လုပ်ပြီး ကျကျ ချိုပေါ့စသည်ဖြင့် လုပ်နေချိန်တွင် ချိုချိုမှာသူတွေ့ရသောကြောင့် ဆိုင်ရင်က ထပ်မေး၏။

“ဘယ်လောက် ချိုရမှာလဲ”

အလွန်ချိုနေပြန်၍ အကျရည်ထပ်စွက်ခိုင်းလျှင် အပိုကုန်မည်စိုး၍ မေးခြင်းဖြစ်၏။ အဖြေမှာ . . .

“ချိုလို့ကတော့ ဘယ်လောက်ချိုချိုလား၊ သောက်ပြီးတော့မှ ရေဟောင်းအပေါက်ဝကို ပုရွတ်ဆိတ်တွေလာပြီး အံ့ဖွဲ့နေချင်နေပါစေ”။

ဖေလဒါနာဗ

ကြောင်နှစ်ကောင်ဂီတ

တေးဂီတဝါသမားအိုး ဂစ်တာသမားသည် နေရာတိုင်း၌ ရှိ၏။ သူတစ်ပါးအား အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မဖြစ် မသိတတ်သော ဂစ်တာသမားလည်း နေရာတကာတွင် ရှိ၏။ လှတောရွာတွင်လည်း ထိုကဲ့သို့သော ဝါသနာအိုးများရှိသည်။ လူသူလေးပါး အိပ်ချိန်တွင် သီတတ်ရန်၊ ဆင်ခြင်ရန်၊ လွတ်ရာသွားရန် ပြောသော်လည်း မလေးမခန့်လုပ်နေသူများလည်း ရှိပေသည်။ ပြော

ခုဖန်များသောကြောင့် ပြောရန် လက်လျှော့ထားသော အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်သည် ဂစ်တာသံ မကြားရသောကြောင့် ဝမ်းသာနေ၏။ သို့သော် သူ့အိပ်ရာထရောက်သည်နှင့် မဲရှေးမနှောင်းပင် သံသေးသံကြောင့်ရော ဂစ်တာသံပါ ပေါ်လာသည့်အတွက် . .

“ဟော . . . ဟီးပါပြီရှင်၊ ခုနှစ်ရက်သားသမီး နားမချမ်း

သားဘောင် ထန်းရွက်ပုံပေါ်မှာ ကြောင်နှစ်ကောင်ကိုက်တဲ့အသံ ညည်းသောကဆင်တော်မူကြပါ” ထအော်လိုက်ရာ အသံများသည် ဘေးပြည်ပြည် ဝေးသွားတော့၏။

ဖေလဒါနာဗ

ကွန်ပျူတာတစ်ရာ

လှတောသားတစ်ယောက်သည် စိုင်းနိုင်ရာသို့ ကိစ္စတစ်ခုနှင့်သွားရင်း သူငယ်ချင်းအိမ်သို့ ဝင်သွားသည်။ တစ်အိမ်လုံးမှာ ကလေးတွေချည်းဖြစ်နေသဖြင့် သူငယ်ချင်းလင်မယားကို ကလေးများကြားတွင် မနည်းရှာယူရလေသည်။

သူငယ်ချင်းက ဝမ်းသာအားရကြိုဆိုကာ နေရာထိုင်ခင်းပေးနေစဉ် လှတောသား ညည်းရှာ၏။

အမှတ်တမဲ့တော့ ငါဝင်လာတာဟာ မူလတန်းကျောင်းကိုလား မှားလား ဝင်လာမိရောသလား ထင်မိတယ်ဟေ့”

“ရတနာတွေ စုထားတာကွ”

“ဟာမို့လေးတွေယ်၊ မင့်ရတနာပွေ့ ဂလဲ ကွန်ပျူတာကွ” နေရာရရင်ကောင် ကစ်လုံးနဲ့နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ ကွန်ပျူတာ အလုံးပေါက်ရအလောက်နဲ့မှ တန်ကာကျမယ်”

ဖေလဒါနာဗ

ကြက်နဲ့ဆင် ကစားပွဲ

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲတွင် လှေတောသားများ၏ မကျေမချမ်းပြောသံများ ဆူညံနေ၏။ ဝက်လက်ဘုရားပွဲတွင် ဘောလုံးပွဲထည့်ပေးရာ လှေတောရွာအသင်းနှင့် ဥနဲအသင်းတို့ ယှဉ်ပြိုင်ကစားကြသည်တွင် လှေတောအသင်းရှုံးခဲ့သည်။ ရှုံးရခြင်းမှာ မြို့နယ်လက်ရွေးစင်များ ရုပ်ဖျက်ကာ ဥနဲဘက်မှ ထည့်သွင်းကစားသောကြောင့်ဆိုကာ ကျွတ်စိကျွတ်စိ ဖြစ်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအခိုက်တွင် ကျွဲကန်းသားတစ်ယောက်က မီးလောင်ရာလေပင့်၏။

“မောင်ရင်တို့ ဘောပွဲရှုံးခဲ့ကြတယ်ဆို”

“ရှုံးလိုက်ပုံများတော့ သူတို့သွင်းတဲ့ဘောလုံးကိုသာ ကောက်ကောက်ပြီး သိမ်းထားရင် အပြန်ခါ ကားတစ်စီး အပြည့်ပေါ့ဗျာ”

“ရှုံးလှချေလား”

“မရှုံးမခံနိုင်နိုးလားလူရာ၊ ကြက်ကို ကြီးနဲ့တုပ်ပြီး ဆင်နဲ့အနင်းခိုင်းတာ ဒီကြွက် ဘယ်ခံနိုင်တော့မလဲဗျ”

အလင်အာဇာ

ကြွက်ဘယ်သွားပါလိမ့်

သူတို့သည် လူစုမိသည်ဆိုလျှင် မူးအကြောင်း၊ မိုးအကြောင်း၊ စပါးအကြောင်း၊ ပိုးအကြောင်း မပါမပြီးပြောမိလေ့ရှိကြသည်။ ယနေ့လည်း စကားစဉ်ကမူ ကားနှစ်စီးတိုက်မိသည့်အကြောင်း ဖြစ်သည်။ တပြည်းပြည်းနှင့် ဟိုရောက်သည်ရောက်

ပြောကြရာက နောက်ဆုံးတွင် မိုးလေဝသဘက် ရောက်သွား၏။ ထိုအခါ တစ်ယောက်က . . .

“မိုးလေဝသကောင်းပြီး မူးမှန်တဲ့ အရင်နှစ်တုန်းက တော့လဲ အလှူတွေပေါလွန်းလို့ ခေါင်းလောင်းသံ တခုနဲ့တခုနဲ့ ကြေးစည်သံတဝေဝေနဲ့ တယ်ကျက်သရေရှိခဲ့တာပဲ”

ဤသို့ စတင်လိုက်သော်လည်း မည်သူမျှ ထောက်ခံမပေးသဖြင့် သူကပင် ဆက်လက်၍ . . .

“အဲ ခုနှစ်မှာတော့ ကြေးစည်နားရွက်ကြွက်တိုးတဲ့ အသံတောင် မကြားရတော့ဘူး” ဟု ဆွေးဆွေးမြည်မြည် ပြောနေ၏။

အလင်အာဇာ

ကြွပ်သမျှကို

ဆန်စက်တွင် ဆန်ကြိတ်ရန်အတွက် ထောက်ခံစာပါပြီး သော်လည်း ထောက်ခံစာမှာ ဝယ်လာသောထောက်ခံစာဖြစ်နေ ဇာတ်သေးသဖြင့် အမျိုးသားမှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားကို တောင်းယူစစ်ဆေးရသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ဆန်ကြိတ်လိုက်သော လယ်သမားကြီးက သူ၏ကတ်ပြားကို ထုတ်ပြရာ စာရေးမှာ မှတ်ပုံတင်ကို မကိုင်ရဲပေ။

“ပြန်ယူပါဗျာ၊ ပြန်ယူပါ။ ခင်ဗျားကတ်ပြားကို ကိုင်လို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ မှတ်ပုံတင်ကြွပ်ဆပ်နေပုံက ကြက်ဥခေါက်မှန်ကျနေတာမို့ ကိုင်မိရင် ကြွေကျကုန်တာနဲ့ တစ်မှုန့်စီ ကောက်ဖို့ရလိမ့်မယ်”

ခေါက်ထားပုံရော၊ နီကြောင်ကြွပ်ဆတ်နေပုံတို့မှာ
ကြက်ဥခေါက်မုန့်နှင့်အလွန်တူသောကြောင့် ပြောလိုက်ခြင်း
ဖြစ်၏။

(အလင်္ကာစု)

ခဲနေရော့မည်

အခြားသူတွေမှာ အေးလွန်းသောကြောင့် မီးဖိုနားက
မခွာဘဲ ရေနွေးပူပူသောက်နေစဉ် ထောက်ရေအိုးမှ ရေကို
အားရပါးရ သောက်နေသော ကလေးအား ဖခင်က လှမ်းပြော
လိုက်ပုံမှာ . . .

“ဟလိုလေး အသည်းခြောက်ကလေး၊ ဒါလောက်
အမေးကြိုက်ရင် ရေခဲသေတ္တာထဲဝင်ပြီး နို့အေးချောင်း စားပါ
တော့လား၊ အဲဒီတော့မှာ အပေါ့သွားမရ ဖြစ်ပြီး အရှည်လိုက်
ခွဲထုတ်ရလိမ့်” ဟူ၍ ဖြစ်ပေ၏။

(အလင်္ကာစု)

ခေါင်တန်းက မောင်ဖမ်း

သမီးချောမိခင် လှတောသူတစ်ဦးမှာ သမီးအတွက်
ရင်မအေးရှာပေ။ သမီးကို အိမ်ပြန်လွှတ်ရလျှင် လည်ပင်းတစ်
ရှည်ရှည် ဖြစ်နေရှာ၏။

တစ်နေ့တွင် သူ့သမီးအဖြစ်ကို ရင်ဖွင့်ပုံမှာ . . .

“မလွဲမကင်းသာတဲ့ကိစ္စရှိမှသာ သမီးကိုအိမ်ပြန်လွှတ်
ရတယ်၊ မတတ်သာလို့ ခိုင်းလိုက်ရင်လဲ သမီးကလေးမှာ လမ်းကို

တန်းတန်းမတ်မတ် မသွားရဲဘူး။ ယောက်ျားလေးတွေက
အလိုက်လိုက်ပေး၊ စကားလိုက်လိုက်ပြောပုံများတော့ ဟိုကကာ
ဒံကဆီးနဲ့ ဟုပ်ဆီးတိုးတမ်း ကစားနေသလား မှတ်ရ” ဟူ၍
ဖြစ်ပါ၏။

(အလင်္ကာစု)

ခေါင်းပေါင်းလေး တွတ်တီးတွတ်တာ

ပဒေသာကပွဲအမည်ခံထားသော အငြိမ့်ပွဲကို ကြည့်ပြီး
ဥှန်လာသော လှတောသားတစ်ယောက်မှာ စိတ်ထဲ၌ မအီ
မလည်ဖြစ်နေ၏။ အငြိမ့်သည် အငြိမ့်မကဘဲ မင်းသမီးက
မင်းသားလုပ်၍ ကသည်အတွက် မျက်စိနောက်၏။ မျက်စိ
နောက်ရုံဖြင့် မပြီးသေး။ မင်းသားလုပ်ကသော မင်းသမီးမှာ
လည်းဝ၊ ပုလည်းပု၊ အသားလဲ ညှိရာ၊ လှတောသားစိတ်ထဲ၌
မအီမလည်ဖြစ်မည်ဆိုလည်း ဖြစ်လောက်ပါပေသည်။

ထိုအချိန်တွင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတွင်းတွင် ရောက်
နှင့်နေသူများက “ပွဲကောင်းလား၊ မင်းသမီးကကော၊ အက
ကောင်းလား” စသည်ဖြင့် ဆီးမေးကြပြန်ရာ . . .

“အလိုလေးကွယ်၊ ပဒေသာကပွဲဆိုလို့ သွားကြည့်တာ
ဘာလုံးကို ခေါင်းပေါင်း ပေါင်းပေပြီး လောက်ခုံပေါ်မှာ တင်ပြီး
ကနေကြတာကိုပဲ ကြည့်ခဲ့ရပါတယ်က” ဟု စိတ်ပျက်စွာ ဖြေ
လိုက်၏။

(အလင်္ကာစု)

ခိုင်မြဲသစ္စာ

မူးတွင် ရေလာနေသည်။

ရေလာပေမယ့် အလိုအလျောက်မဝင်သော လယ်ကွင်းများသို့ ရေစုပ်စက်ဖြင့် စုပ်တင်ကြရသည်။ မရချေ။ စုပ်တင်လိုက်သော ရေအသွားအလာကောင်းနိုင်သောနေရာတွင် ရေစုပ်စက်ကို ချထားရသည်။

ရေစုပ်စက်တစ်လုံးသည် ထိုကဲ့သို့သော နေရာမျိုးတွင် နေရာယူကာ ရေစုပ်တင်နေသည်။ အခြားလယ်များအတွက် ရေစုပ်တင်ရန် အခြားစက်များကလည်း စောင့်နေကြသည်။ ထိုစက်မှာ တစ်ရက်နှင့်လည်း မခွာ၊ နှစ်ရက်နှင့်လည်း မရွေ့၊ နေ့ရောညပါ မောင်းနှင်နေသည်။

သို့အတွက် မအောင်နိုင်သူကပ်ဦးက မေး၏။

“မင်းတို့စက်က ဒီနေရာမှာပဲ တစ်သက်လုံးနေတော့မှာလား”

ထိုအခါ ပြောစရာအကွက်ကို စောင့်နေသော လယ်သမားတစ်ယောက်က . . .

“ဒီစက်တော့ မပြောပါနဲ့တော့ကွာ၊ ရှင်မွန်လှနဲ့ ရွှေစာရုံ စေတီကမှ သစ္စာဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီးရွှေရင် ရွှေဦးမယ်၊ ဒီစက်ကတော့ ပိဋကတ်သုံးပုံကုန်အောင် ဝိုင်းရွတ်တောင်မှ လှုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကောက်ကြီးတက်မှပဲ သူတက်တော့မှာပဲ ထင်ပါရဲ့ကွာ”။

ချိမွမ်းခြေကျောက်

ကလေးငယ်ရှိသော ကလေးအဖေနှစ်ယောက်သည် တွေ့တိုင်းကလေးချင်းပြိုင်ကြသည်။ တစ်ဦး၏ကလေးမှာ အစပိုင်းတွင် ထွားကျွန်းကျွန်းမှာ၍ ပြိုင်ဘက်၏ကလေးမှာ ကျန်းမာ ချည့်နဲ့သည်။

မကြာမီအခြေအနေမှာ ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားရာ၊ ပြိုင်ဘက်၏ အလှည့်ဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် ထိုသူ၏ရှေ့တွင် သူ့ကလေးကိုမြှောက်ပြပြီး “ဘယ့်နှုတ်လဲဗျ၊ ခင်ဗျားကလေးနဲ့ ကျုပ်ကလေး မကွာလား” ဟု မေး၏။

အမေးခံရလူက မငြင်းပါ၊ ဝန်ခံစကားဆို၏။ သို့သော် သူဆိုပုံမှာ . . .

“အေးကွ၊ မင်းကလေး ဝလိုက်တောင့်လိုက်ပုံများ အတော့ ရှစ်ဆုပ်သစ်ကို ပါးပုတ်ထားတဲ့အတိုင်းပဲဟေ့၊ ဒါလောက်တောင့်ရင် နွားခြံတိုင်လုပ်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ” ဟု၍ ဖြစ်ပေ၏။

ဖလအာဇာနည်

ချစ်စရာလောက်စာများ

ရွှေကျင်ရွာကျောင်းသစ်တွင် အလွန်စည်ကားချိန်က ဖြစ်၏။ အချိန်မှာ ဝါကျွတ်ချိန်ဖြစ်ရာ လူဝတ်လဲမည့်သာမဏေတော်များလည်း ခေါင်းရိတ်ပြီးစ ဦးပြည်စိမ်းစိမ်းဖြင့် သိမ်အတွင်း စုရုံးကြသည်။

ကျောက်လမ်းဆက်မှာ လျှောက်လာသော လှတော

သားတစ်ယောက်သည် ဤရှုခင်းကို သိမ်ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမြင်လိုက်ရာ . . .

“ဟလိုလေးကွယ်၊ မရွာကျင်ကျောက်သစ်နယ် စည်ကား လိုက်ပါဘိတော့တယ်၊ သိမ်ထဲမှာ ကိုယ်တော်က ဘွဲ့စုပေးနေလို့ ကြံတာ လောက်စာလုံးဗန်း နေလှန်းထားသော မှားမှတ်ရဲ့”

ဖေဖေ(၂၀)၂

ချစ်လိုက်ကြပါဘိ

ယမန်နေ့ညက လှတောရွာသားအချို့ သူငယ်ချင်း တစ်ဖွဲ့ နောက်ပြောင်ကျီစယ်ရာမှ ရန်ဖြစ်ကြသည်။ တုတ်တပြုတ် ကားတပြုတ် ဖြစ်ကြသည်။ ဤအကြောင်းကို အစသားသိပြီး အဆုံးထိမသိသူများက နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် လက်ဖက်ရည် ဆိုင်၌ စုံစမ်းကြသည်။

ရန်ပွဲအစအဆုံး သိလိုက်သူတစ်ယောက်က အောက်ပါ အတိုင်းပြော၏။

“အလကားပါကွာ၊ ဆွဲတဲ့လူ၊ ပျန်ပြေတဲ့လူ မှီတုန်းသာ သတ်မယ်၊ ခုတ်မယ်ဖြစ်နေတာပါ။ ဆွဲမယ့်လူလဲမရှိရော သူတို့ အချင်းချင်း အလွမ်းသယ်ပြီး ပွေ့ဖက်နေလိုက်ကြတာ မနန်းစီး မနန်းစံကျနေတာပဲ”

မနန်းစီး၊ မနန်းစံမှာ ထင်ရှားကျော်ကြားသော ရင်ချင်း အပ် အမြွှာဖြစ်၏။

ဖေဖေ(၂၀)၂

ချောင်ချောင်ချိုချို ရှိစေရန်

လှတောရွာ ဝက်လက်သို့ သွားမည့်ကားပေါ်တွင် ခရီး သည်များ ပြည့်နှက်နေပါ။ ဘန်တွေကလည်း အမိုးပေါ်မှာရော ကားတွင်းမှာပင် ပြည့်နေသည်။ ခရီးသည်များမှာ မြေထောက်ပင် လှုပ်ချိုမရ။ နေကလဲ အားဘော်ကန်နှင့် အောက်ဆင်းဘုင်သော် လည်း ခန်တက်ရန်မလွယ်သဖြင့် မဆင်းနိုင်။

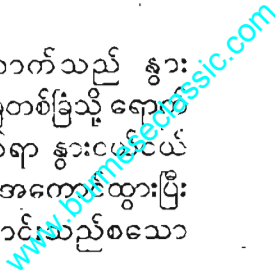
ထိုအချိန်တွင် ကားစီးမည့်ခရီးသည်များ ရောက်လာကြ ပြန်၏။ နေရာမရှိတော့သဖြင့် ရပ်ကြည့်နေကြရာ “တက်သာ တက်၊ တက်သာတက်၊ ဟားက အချောင်ကြီး ရှိသေးတယ်၊ ကားထွက်ရင်လဲ ပိုချောင်ဦးမှာ” ဟု ကားသမားက အော်နေ သည်။

ထိုအခါ လှတောသားပါးစပ်က မနေနိုင်တော့ပါ။ “ဟလိုလေး၊ ချောင်သေးတယ် ဆိုပါကလားဟရီ၊ ဒီလူတွေအားလုံးဆုံအောင် တင်ဖို့နည်းကတော့ လူတွေကို ပြာချ ပြီး တင်ဖို့ကစ်နည်းပဲရှိတော့တယ်”

ဖေဖေ(၂၀)၂

ခြေလေးချောင်းကြက်

လှတောသားလယ်သမားတစ်ယောက်သည် နွား ကောင်းထွက်သည်ဟု နာမည်ကြီးသော နွားခြံတစ်ခြံသို့ ရောက် သွားသည်။ သူလည်း နွားကောင်းမက်သူဖြစ်ရာ နွားငယ်ငယ် တွင် သွားစုံလျှင် မကောင်း၊ ပုပြီးကျစ်သည်။ အကောင်ထွားပြီး သွားအချိုးနောက်ကျမှ အလားအလာကောင်းသည်စသော

နွားသင်ပုန်းကြီးကို နောကျေထားသူဖြစ်၏။ ငွေလည်းတတ်စွိုင်သူဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် အပင်ပန်းခံကာ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ရာ နွားပိုက်ကလေးတစ်ကောင်ကို ပါးစပ်ဖြူကြည့်မိသည်တွင်...

“ဟလိုလေးကွယ်၊ နွားကြည့်တော တိန်ညင်ကြက်လောက်ပဲရှိတယ်၊ ပါးစပ်ထဲမှာတော့ ပုလဲပုတီးငုံထားမှတ်ရ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

အလှအစာ

ခြေသလုံး၏အဖြစ်

လှတောသားတို့၏စကားဝိုင်းတွင် အောက်ပြည်အောက်ရွာမှ ပြန်လာသူတစ်ဦးက ရန်ကုန်ခြင်ဆိုးပုံ၊ မအူပင်ခြင်သောင်းကျန်ပုံများကို ပြောနေ၏။

သူ့စကားအဆုံးတွင် တစ်ဦးကဝင်၍ . . .

“မင့်ခြင်တွေက မန္တလေးခြင်းကို မမီပါဘူး” ဟု ပြော၏။

“ခင်ဗျာခြင်က ဘယ်လောက်ဆိုးလို့လဲ”

“ဟလိုလေး မောင်ရာ၊ မန္တလေးမှာ ငါတစ်ညအိပ်မိတာ နေဝင်သေးဘူး၊ ခြင်တပ်ကြီးချီလာလိုက်တာ ပျားအေးခါနေလား မှတ်ရ ကိုက်လိုက်ပုံကတော့ မပြောနဲ့တော့၊ စကားပြောနေကြတုန်း ခြေထောက်ဆီကနာလို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ သစ်ကိုင်းမှာ ပျားစွဲနေတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ခြေသလုံးတစ်ခုလုံးမည်းနေပါရောလား၊ တစ်ညလုံးလဲ ကောင်းကောင်းအိပ်မရလို့ လင်းလင်းချင်းကိုယ့်ခြေထောက်ကို ကိုယ်သေသေချာချာကြည့်လိုက်တော့

ခြေသလုံးတစ်ခုလုံး “ဝဒိန်” မှတ်ထားသလား အောက်မေ့ရ”။
(Welding ကို “ဝဒိန်” ဟု အသံထွက်တတ်ကြသည်။)

အလှအစာ

ခွေးရွှားရေစိမ် တဂိန်ဂိန်

နိုင်ငံကျော်ခမ္ဘာထိက ရဟန်းတော်တစ်ပါး၏ တရားပွဲသို့ လှူတောရွာသား လူကြီးများသာမက လူရွယ်လူလတ်ပိုင်းက ပါလာသဖြင့် လူကြီးများမှာ ဝမ်းသာနေ၏။ ပရိသတ်ကလည်း မဏ္ဍပ်လှုံနေ၏။

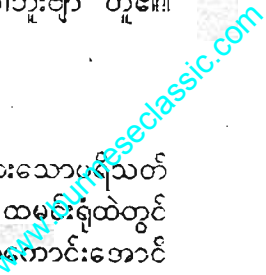
လူကြီးများကလည်း လူရွယ်ပိုင်းတွင် ထင်ရှားသော လူတစ်ယောက်ကို မမြင်သဖြင့် ထိုသူ့သတင်းကို စုံစမ်း၏။ စုံစမ်းခြင်းမှာ တရားပွဲရှိသည်ကို မသိ၍လော၊ နေထိုင်မကောင်းလှလော၊ ခရီးလွန်နေ၍လော သိချင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထိုစူးစမ်းမှုကို လူရွယ်တစ်ယောက် ဖြေလိုက်ပုံမှာ . . .
“ဟလိုလေး ဆရာရယ်၊ ဆရာက ဆရာလူကို တင်စားရန်ကော ခွေးရွှားကမှ ရေထဲဆင်းစိမ်ချင် စိမ်လိမ့်မယ်၊ သူကတော့ ကျောင်းကန်ဘုရား တုရားပွဲနား မသိပါဘူးဗျာ” ဟူ၏။

အလှအစာ

ဂတိလားရာ ယူနေရာ

လှတောရွာ အလှူတစ်ခုတွင် ထူးခြားသောပရိသတ်တစ်ယောက်ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ ထိုသူသည် ထမင်းရုံထဲတွင် နှစ်ပွဲဆက် သုံးပွဲဆက်စားနေ၏။ အံ့ဩစရာကောင်းအောင်

၁၃၆ (၆) သိပ္ပံသိပ္ပံနွေး

လည်း ဘေးနိုင်၏။

ဤအခြေအနေကို လှတောသားတစ်ယောက်က ပုတ်ချက်ချလိုက်ပုံမှာ . . .

“ဟလိုလေးကွယ်၊ ဒီလူထမင်းစားနေပုံက ခေါင်းအုံးထဲ ကို မှိုသိမ်နေသလားအောက်မေ့ရတယ်။ တစ်ဖက်ကူးမှာမှို ရိက္ခာ ယူနေဟန်တူရဲ့” ဟူ၍ ဖြစ်ပါပေ၏။

အလှအစာ

ဂါရဝေါစ

ဆလှပွဲတစ်ခုသို့ သွားရောက်ကာ အလှူထမင်းစားခဲ့ သော လှတောသားတစ်ယောက်သည် ထမင်းပွဲ၌ မနူးမနပ်သော ကြက်အရင့်ကြီးကို ကိုက်မရဆွဲမရစားရ၏။ ကမင်းရုံမှအထွက် တွင် သူမအောင့်နိုင်ဘဲ အော်ပြောလေတော့သည်။

“ဟလိုလေးကွယ်၊ အလှူထမင်းရယ်လို့ စားပါတယ်။ ဟင်းခွက်ထဲက ကြက်သားဟင်းက ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီးနေ တော့ ဟင်းခွက်ကိုထိုင်ပြီး ကန်တော့ခဲ့ရတယ်ကွယ်တို့”

အလှအစာ

ဂိုဒေါင်စောင့် ပြောပုံ

လှတောသားတစ်ယောက် နွားပျောက်သွားသဖြင့် သက်ဆိုင်ရာက လာရောက်စစ်ဆေး၏။

“ပျောက်တဲ့နွား ဘယ်သူနွားလဲ”

“ဂိုဒေါင်ညစောင့်ရဲ့နွားပါ”

ဟာသဝိဒ္ဓာများ နှင့် လှတောသား ၁၃၇

တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ လှည့်လည်စောင့်ရှောက်ရမည့် သူ၏နွား ပျောက်သည်ဆိုသောအခါ စစ်မေးသူများ ခက်သွား၏။

“နွားကို ဘယ်မှာထားတာလဲ”

“ရဲသားရဲ့ခြေထောက်မှာ ချည်ထားပါတယ်”

လာရောက်နားထောင်သူများ ဝါးခနဲ ရယ်မောကြလေ ၏။ ပျောက်ရန်မဖြစ်သူ၏ ပစ္စည်းပျောက်ဆုံးသွားသဖြင့် တင်စားပြောကြောင်း သဘောပေါက်သွားသောအခါ စစ်မေးသူ များလည်း ရယ်မောနေကြလေ၏။

အလှအစာ

ဂျက်နှင့်ဖော်ကာ

လှပသေးငယ်သော မှန်ကားအသစ်ကလေးတစ်စီး သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့သို့လျှောခနဲ ထိုးဆိုက်၏။ လက်ဖက် ရည်သောက်၊ ကွမ်းယာဝယ်စားပြီးလျှင် ကားပေါ်မှ လူများ ပြန်တက်ကာ ထွက်ခွာသွား၏။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ လူများ လှမ်းကြည့်နေဆဲမှာပင် ကားကလေးသည် လှစ်ခနဲပျောက်သွားကာ တစ်ယောက်က “မြန်လိုက်တဲ့ကားနယ်” ဟု စတင်လိုက်၏။ ထိုအပြောကို တစ်ယောက်က အောက်ပါအတိုင်း ဖြေလိုက်၏။

“မြန်ဆို ဂျက်လေယာဉ်နဲ့ဖော်ကာနဲ့ စပ်ကျထားလားမှ မသိတာ”

အလှအစာ

ဂြိုဟ်တုအသုံးချနည်း

လှတောသားတို့၏စကားဝိုင်းတွင် အမေရိကားမှ ကိုလံဘီယာ အာကာသလွန်းယုံယာဉ်အကြောင်း၊ ဂြိုဟ်တုကို စွန့်လွှတ်သလို တရွတ်ရွတ်လွှတ်တင်နေသော ဆိုဗီယက် အကြောင်းသို့ ရောက်သွားရာ . . .

“ငါလဲ ဂြိုဟ်တုတစ်လုံးလောက် လိုချင်လိုက်တာ” ဟု တစ်ယောက်ကစတင်လိုက်သဖြင့် . . .

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ကစားဖို့လား”

“အဖျားနားမှာ သီးနေတဲ့သရက်သီးတွေ ဂြိုဟ်တုပေါ်က လှမ်းခူးရင် လူသက်သာတာပေါ့ကွာ”။

ဖေလှနာဗ

ငတက်ပြား၏ မြွေ

လှတောသားတစ်ယောက်မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲတွင် ထိုင်နေရင်းက ပိုက်ဆံပျောက်သွား၏။ အနားသို့ လာရောက်ဆွဲများ၏ စာရင်းကိုချကြည့်သောအခါ နာမည်ပျက်ရှိသော လက်စလက်နရှိသောလူတစ်ယောက်၏နာမည်ပေါ်လာ၏။

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ အပျောက်တောင် နည်းသေးတယ်၊ အဲဒီကောင်က အင်းဝခေတ်က ငတက်ပြားအနွယ်၊ ငတက်ပြားရဲ့မြွေ၊ ဒါတွင်လားဆိုတော့ မဟုတ်သေးဘူး၊ တစ်ထောင့်တစ်ညပုံပြင်ထဲက အလံဘာဘာနဲ့ ခိုးသားလေးဆယ်မှာ ခိုးသားတစ်ယောက်က ဒီကောင်ယောက္ခမလေ”

တစ်ယောက်က ဝင်ရောက်ပြီး ရာဇဝင်ခင်းပြလိုက်ရာ၊ ရယ်မောသွေများ ဆူညံသွားလေ၏။

ဖေလှနာဗ

ငရဲသားတွေ

ကားဂိတ်တစ်ခုတွင် အရက်မူးသမားတစ်စု ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေကြသည်။ ဆဲဆိုသံများကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ ကြားရ၏။ တွန်းကြ၊ ထိုးကြ၊ လဲကြ၊ ကွဲကြသည်ကိုလည်း လှမ်းမြင်နေရ၏။

“ဒီကောင်တွေမြင်ရတာ ငရဲပြည်က ငရဲသားတွေဟာ ဒီလိုပဲနေမှာပဲ ထင်တယ်ဟေ့”

တစ်ယောက်က စိတ်ပျက်စွာ ညည်းတွားလိုက်ရာ . . .

“မင်းက အရက်ဖိုကို မရောက်ဖူးသေးလို့ ဒါလောက်ပဲ ပြောတာ၊ ငါတစ်ခါရောက်သွားတော့ ဟလိုလေးကွယ် အငွေ့မသေသေးတဲ့အရက်ပူကြီးတွေကို လုယက်ပြီး သောက်နေလိုက်တာ၊ ငရဲသားတွေ ပါးစပ်ထဲကို သံရည်ပူတွေ လောင်းချနေပုံနဲ့ တူလိုက်လေ”

မျက်နှာချင်းဆို ထိုင်နေသူက ဝင်ရောက်ဖြည့်စွက်လိုက်လေ၏။

ဖေလှနာဗ

ငါ့ခြေထောက် ဘယ်မှာပါလိမ့်

ဝက်လက်ဘုရားပွဲတော်ကြီးသို့ အနီးအနားကျေးရွာများမှ လာရောက်ကြသည်။ ပွဲတော်မှ ခြိမ်ခြိမ်သည်း စည်ကားသည်။

၁၄၀ **သိပ်သိပ်နွေး**

လှတောကားဂိတ်မှာ ပွဲတော်သွားပွဲတော်ပြန်များနှင့် စည်ကား
နေရာ ဘုရားပွဲမသွားနိုင်သေးသူများမှာ ပွဲတော်ပြန်များထံ
သတင်းမေးကာ ကျေနပ်နေကြ၏။

“သွားတဲ့လာတဲ့သူတွေကြည့်ရတာ တော်တော်စည်နေ
ပုံရတယ်”

ပွဲတော်မှ ပြန်လာပြီးသူက ဤလိုပြော၏။

“စည်တာတော့ မပြောနဲ့၊ ပုရွက်ဆိတ်ဘုံ ပေါက်ပြား
နဲ့ ပေါက်ပြီး လှန်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ”

“အင်း . . . သွားသမျှကားတိုင်း အပြည့်အသိပ် ဖြစ်
နေမှတော့ စည်ရောပေါ့”

“ဟလိုလေးလေး၊ ကားကျပ်ပုံများတော့ ကားထဲမှာ
ခြေထောက်ထားစရာမရှိ၊ လက်ထားစရာမရှိနဲ့၊ ကားပေါ်က
အဆင်းကျတော့ ကိုယ့်ခြေထောက်ကို အမှားအယွင်းမရှိအောင်
အတော်ပဲ ရွေးထုတ်ယူခဲ့ရတယ်”။

အလှအစာ

ငါးပိတွေ့ မျောက်

ကားကျပ်ပုံပြောသံကြားသောလူတစ်ယောက်က
အခြားစားပွဲမှ လှမ်းပြောပြန်သည်မှာ “ကားတွေ ဒါလောက်ကျပ်
နေတာတောင် တချို့က မသိတတ်ကြပါဘူးဗျာ၊ တိုးမိရင်
တိုးပြန်ပြီ၊ ထိမိရင် ထိပြန်နဲ့ တကျွတ်ကျွတ်ဗျာ” ဟူ၍ **ဖြစ်၏။**

“ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ ငါပဲ ဘုရားပွဲက အပြန်မှာ မိန်းမ
တစ်ယောက်နဲ့ ကြုံခဲ့ရသေးတယ်၊ သူ့ကြည့်တော့ ကြာဆံထုပ်ကြီး

ခေါင်းပေါ်တင်ထားတဲ့ သေခါနီးကြီး၊ ကားလှုပ်လို့ သူ့ထိမိတာ
နဲ့ကွာ၊ ခွံ့တွဲနေလိုက်တဲ့ မျက်နှာကြီးဟာ မျောက်ကို ငါးပိနဲ့
တို့မိသလား မှတ်ရ”။

အလှအစာ

ငါးရှဉ့် ချောချော

စကားဝိုင်းဘေးသို့ ကလေးတစ်ယောက်ရောက်လာ
သည်။ သူ့အစ်ကို၊ အစ်မနှင့် မိဘများအား စကားပြောပုံမှာ
နူးညံ့လွန်း၏။ နွဲ့ဆိုး ဆိုးသံလည်းပါ၏။

ဤအခါ ထိကလေးကို စိုက်ကြည့်နေသော လှတော
သားကြီးတစ်ယောက်က ဤလို မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

“မင်းစကားပြောသံကို နားထောင်နေရတာကလဲကွာ၊
ခေါင်းလျှော်ရည်ထဲမှာ ငါးရှဉ့်ကို ဖမ်းနေရသလိပ်ဟဲ့”။

အလှအစာ

ငါးရှဉ့်စံပျော်ရာ

စက်ဘီးဝယ်ယူလိုသည်ဆိုသော စိုင်နိုင်သားများအား
လှတောသားများက စက်ဘီးအစားများကို တစ်ယောက် တစ်
ပေါက် ပြောကြသည်။ ထိုအခိုက်တွင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့သို့
စက်ဘီးနှင့်လူတစ်ယောက် ရောက်လာ၏။

ထိုစက်ဘီးရှင်ထံ စုံစမ်းသောအခါ ကြိုက်စေ့ရလျှင်
ရောင်းမည်ပြော၏။ ထိုအခါ လှတောသားတို့၏ထုံးစံအတိုင်း
စက်ဘီးကို ဝိုင်းပြီး သရော်ကြရာ . . .

“တာယာအသစ်ဆင်ထားတဲ့ စက်ဘီးကိုများ၊ ခင်ဗျား တို့မို့ ပြောရက်တယ်ဗျာ”

“ဟလိုလေး မောင်ရာ၊ မင့်တာယာလား အသစ်၊ မြေမနင်းသားဆိုတဲ့တာယာလို့ မြင်ရတာကဖြင့် သံခွေပေါ် ငါးရှဉ့်ပတ်နေတဲ့အတိုင်းပါကလား”

အလှအစာ

ငါး၏ အရွယ်အစား

ကားဂိတ်ထမင်းဆိုင်တွင် ထမင်းစားသောလှတောသား နှင့် ထမင်းရောင်းသောလှတောသားတို့ ဆူဆူညည် ပြောနေကြ ၏။

“ဧကန်အီကို ထမင်းတစ်ပွဲ တစ်ရာရတောင် ရောင်းဖို့ မကောင်းဘူး၊ ထမင်းစားဖို့လာတာမဟုတ်ဘဲ၊ အပြစ်ပြောဖို့ လာတာလားမှ မသိတာ”

ဆိုင်ရှင်က စူအောင်ပြီး ပြောလိုက်ရာ ထမင်းစားသူ က...

“ပြောရပါသကော အစီရယ်၊ ကြည့်ပါဦး ငါးတဲ့၊ မုန်းကျည်းရွက်ဖက်လောက်ပဲ ရှိတယ်၊ မျက်လိုက်တဲ့အရိုး၊ အရိန္ဒမာလုံနဲ့ထိုးသလား မှတ်ရ၊ စူးနေလိုက်တဲ့အရိုးဟာ ကျပ်လည်ပင်းမှာဖြင့် တရုပ်အပ်စိုက်ပြီး ကုနေသလား အောက် မေ့ရတယ်” ဟု အေးဆေးစွာ ထပ်ပြောလေ၏။

အလှအစာ

ငှက် နေပုံမှာ

လှတောသားလင်မယား စကားများကြ၊ ရန်ဖြစ်ကြ သည်။ လင်နှင့်မယား လျှာနှင့်သွားမို့ စကားများသည်မှာ မဆန်း ပါ။ ရန်ဖြစ်သည်မှာလည်း ဓမ္မတာသာ။ သို့သော် လင်က စိတ် ကြီးသည်။ ထန်သည်။ သုံးလေရက်ကြသည့်တိုင်အောင် မယား ကို စကားမပြောပေ။

ထို့ကြောင့် သားသမက်ကို ဖျောင်းဖျရန်သွားသော ယောက္ခမသည် သားမက်ဖြစ်နေပုံကိုကြည့်ကာ တပ်ခေါက်ပြန် လာရာမှာ သားမက်ဖြစ်နေပုံကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြ၏။

“ဟလိုလေး၊ ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျပြောဖို့ဝေးလို့၊ ဘနားတောင်မသိရဲဘူး၊ အိမ်ရှေ့က ခုတင်ကြီးပေါ်မှာ ငူတူတူ ကြီးထိုင်နေလိုက်တာ ဘုရားရှေ့က မနုဿိဟလား မှတ်ရ”

အလှအစာ

ငိုချင်းကလေး ငယ်ငယ်

လှတောသားတစ်ယောက်သည် နှုတ်လက်မြို့၊ အရောက်တွင် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်သို့ ဝင်သွားရာ စီးပွားရေးအဆင်မပြေပုံကို ဆီးကြိုညည်းညူသံများနှင့် ရင်ဆိုင်ရ ရာ...

“သူငယ်ချင်းရေ၊ ချမ်းသာချင်ပြီဆိုတော့လဲ လုပ်သမျှ အောင်မြင်တာပဲဟ၊ မွဲပြီဆိုတော့လဲ ငိုချင်းတစ်ပုဒ်ကို လင်မယား နှစ်ယောက်တစ်ယောက်တစ်ဝက်ဆီ ခွဲယူပြီး ငိုရဟတ်သတဲ့ ဟု နှစ်သိမ့်စကား ဆိုလိုက်လေ၏။

ဆင်းရဲမွဲတေကြောင်း ထုတ်ဖော်ငိုကြွေးရမည့် ငိုချင်းပင် လျှင် ရှာပါးမွဲတေနေကြောင်း ပြောပုံမှာ ကောင်းမွန်ဆီမီလှပေသည်။

ဖလအာဇာနည်

ငြင်းရာတွင် ဝိဇ္ဇာ

လှတောသားလယ်သမားများ မနှစ်မြို့သော လူတစ်ယောက်ရှိ၏။ တစ်နေ့တွင် သူ့အကြောင်း ပြောကြရာ အကောင်းတစ်ခုမှ မပါချေ။ စိတ်ထားညံ့ပုံ၊ ဆက်ဆံရေးမကောင်းပုံများ ပြောအပြီးတွင် ထိုသူ၏အရည်အချင်းကို တစ်ယောက်က ဤသို့ ဖော်ပြလိုက်၏။

“ကြီးကျယ်မလှသာ ကြီးကျယ်နေတာ၊ စာတစ်လုံးမှ တတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ထ၊ဆင်ထူး ရေးပြုရင်တောင် ကိုင်းကိုးနေတဲ့ မျက်မှန်ပါလို့ လျှာထွက်အောင် ငြင်းဦးမှာဗျ”။

ဖလအာဇာနည်

ငယ်ယဉ်အမှုကို ကြီးအောင်

ဝမ်းချုပ်နေသည်ဆိုသော လူငယ်တစ်ယောက်အား မိမိလက်စွဲဆေးတစ်ခွက် ပေးလိုက်ပြီးနောက်၊ နောက်တစ်နေ့တွင် ဆေးပေးလိုက်သူက ဆေးစားမစားနှင့် အခြေအနေကို မေးရာ ဤသို့ ဖြေလိုက်ပေသည်။

“ဟလိုလေး၊ ဝမ်းသာသွားပုံတော့ ပြောတောင် မပြောနိုင်တော့ပါဘူးဗျာ၊ ဖယောင်းတားမပါတဲ့ပလွေလို ပျက်နေမိတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ဟောခနဲ၊ ဟောခနဲ နေတာ”

စကားနယ် များလိုက်တာ

ရထားပေါ်တွင် လူလည်းကျပ်သည်။ အိုက်လှောင်မွန်းပိတ်သည်။ အတင်းတိုးဝှေ့ဝင်လာသောရထားပေါ်ဈေးသည်များကလည်း ခြင်းနှင့်တိုက်သွားကြ၏။ ပုံးဖြင့်ဆောင့်သွားကြ၏။ တောင်းပန်ရန် နားမလည်။

ခရီးသည်လှတောသားမှာ စိတ်ညစ်စိတ်တိုနေသည်။ ဤတွင်ခရီးသည်မိန်းမတစ်စုမှာလည်း ကန့်ဘလူမှ တက်ကတည်းက စကားပြောလာကြရာ၊ ရွှေဘိုဘူတာနီးသည့်တိုင် အောင် မပြတ်သေး။ ကျယ်လောင်စွာ ပြောဆိုနေဆဲရှိသေးရာ၊ လှတောသား၏ပါးစပ်သည် မနေတော့ပါ။

“ဟလိုလေး၊ ပြောလိုက်ရှာလေ၊ အသက်ရှုသေးရဲ့လား မသိဘူး၊ စကားများလိုက်ပုံများကလဲ မြင်းအီးပေါက်တဲ့အတိုင်း တငှစ်ငှစ်နဲ့ဟေ့”

ဖလအာဇာနည်

စကားပြောသော ပုခက်ချိတ်

ထမင်းဆိုင်တွင် ချိန်းထားသောလှတောသားကြီးမှာ ချိန်းထားသည့် အချိန်လွန်သည်အထိ ရောက်မလာပေ။ ဧည့်သည်မှာတမျှော်မျှော်နှင့် ဆာလှပြီ။ တစ်နာရီခန့် နောက်ကျမှ ရောက်လာရာ ဧည့်သည်က အပြစ်တင်၏။

“မင်းကွာ လူစင်စစ်က သစ်ကုလားအုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်တဲ့ပညာကို ဘယ်တုန်းက တတ်ထားသလဲ၊ ငါ့အသံပါလား”
“အပြစ်တင်ရင်လဲ ခံရတော့မှာပဲသူ့ငယ်ချင်းရယ်၊

အထိုင်ကြာတော့ ခြေထောက်တွေ ကွေးကောက်နေလိုက်တာ ပုခတ်ချိတ်ဖြစ်နေလို့ မနည်းဆွဲဆန့်နေရတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကြာသွားတာပါကွာ။

ဖေလှနာဗ
စပါးဝိဇ္ဇာ

လှတောရွာသို့ ရောက်လာသော အခြားရွာသားများက ဤနှစ်တွင် သူတို့ဘက်၌ စပါးပင်များ တအားကောင်းကြောင်းကို အမျိုးမျိုးအပုံပုံပြောကြလေသည်။

ကြားရဖန်များသောအခါ လှတောသားလယ်သမားမှာ ငြိမ်မနေနိုင်ဘဲ...

“အခု ကိုရင်တို့ ပြောနေတာတွေက အထွက်တိုးတိုး အထူးအထွက်တိုးတို့နဲ့ အထွက်ကောင်းတွေ မဟုတ်လား ဆင်ဝင်သွားရင် ပျောက်တာ ဘာဆန်းလဲ၊ ငါတို့လှတော လယ်သမားတွေရဲ့ရိုးရိုးစပါးကတောင် သိကြားဖင်ထောက်နေလေရဲ့” ဟု ဝင်ပြောလိုက်လေ၏။

ဖေလှနာဗ

စကျင်တောင်ဖွား

လှတောသားရွာသား ဘုရားဖူးလူအုပ်ကြီး တစ်အုပ်သည် မန္တလေးမြို့ မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီးကို ဖူးမြော်ကြည်ညိုပြီးနောက် အနောက်ဘက်မုဒ်အတိုင်း ကားလမ်းသို့ ထွက်လာကြရာ၊ များပြားလွန်းသော ထုလုပ်ဆဲ ထုလုပ်ပြီး ကျောက်ဆင်းတုများကို မြင်ကြရာ၊ အဒေါ်ကြီးဟစ်ဦးမှာ...

“ဟလိုလေး ငါတို့သိအာက သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားဟာ ကပ္ပိလဝတ်ပြည်မှာ ဖွားတော်မူတယ်လို့ ကြားဖူးတာ၊ အခုတော့ စကျင်တောင်မှာ ဖွားတာပါကလား” ဟု အော်ပြောနေလေ၏။

ဖေလှနာဗ

စာအုပ်ကြီးက ထူ

ထိုဘုရားဖူးလူစုသည် ဈေးချိုဘက်သို့ လှည့်လည်ကြည့်ရှုကြရင်း ပြက္ခဒိန်များ၊ ဝိစကတ်များနှင့် ရုပ်ပြကြော်ငြာများ ဝေဆာနေသောစာအုပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားကြရာ အထူးအပါး အစားစားရှိသောစာတုပ်က ဆီးကြိုနေလေသည်။

လှတောသားတစ်ဦးသည် အလွန်ထူသော ဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ်ကိုမြင်လျှင် ဤသို့ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟလိုလေးကွယ်၊ စာအုပ်ကြီးနယ်၊ ထူလိုက်ရှာဝေ” ဖင်မပါတဲ့ရေစည်ကို ဆေးသုတ်ထားလား မှတ်ရ”

ဖေလှနာဗ

စူပါဖြုတ်

“အမယ်၊ မင်းတို့ကသာ ရဟန်ခံပေးနိုင်ရင် ငါက သျှောင်တစ်လုံးအဆုံးခံပြီး ဘုန်းကြီးဝတ်နိုင်ပါတယ်ကွာ”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် လူစည်ကားနေရာ ထိုသူသည် ထိုစကားကိုချည်း ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောနေရာ ခပ်လှမ်းလှမ်းစားပွဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ...

"ဟလိုလေဗျာ၊ ခင်ဗျားက သျှောင်တစ်လုံး သျှောင်တစ်လုံးနှင့် ဧရာမပရိစ္စာဂကြီးကျနေတာပဲ၊ ခင်ဗျာ သျှောင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ဖြင့် နတ်အုန်းသီးပေါ်မှာ နားနေတဲ့ ဖြူတ်လောက်ပဲ ရှိတာများ" ဟု အော်ပြောလိုက်မှ အပြောရပ်သွား၏။

အလှအစာ

စေတနာဝေဖြာ

ပျိုးနတ်သမားတစ်ယောက်သည် အရိပ်ကောင်းရာတွင် ထမင်းထုပ်ကလေးဖြေ၍ စားရင်းက လူမြင်သမျှကို စားပါဦးလား ခေါ်ခေါ်နေရာ လယ်ထွန်နေသော လှတောသားက...

"ဟလိုလေးလေး၊ ပါလာတဲ့ထမင်းကတော့ ခွေးခေါင်းလောက်နဲ့ စတုဒိသာကျွေးဖို့ စိတ်ကူးနေပါကလားကွယ်ရဲ့" ဟု ဝင်ပြောလိုက်လေ၏။

အလှအစာ

စေတီယမင်းအသစ်

ကလေးချစ်တတ်သူလည်းဖြစ်၊ ကလေးများကလည်း ခင်မင်သောလူတစ်ယောက်သည် အိမ်တစ်အိမ်ကို ခဏတစ်ဖြုတ် ဝင်လာ၏။ လက်ထဲတွင်လည်း ဖောင်းနေသော ပလပ်စတစ်အိတ်ကြီးတစ်လုံး ပါလာရာ မြင်သမျှ ကလေးတွေကို ခေါ်ပြီးနှိုက်ပေးနေ၏။

သူပေးသောပစ္စည်းမှာ သကြားလုံးတွေဖြစ်ရာ သတင်း

ကြားသောကလေးတွေ နှစ်ယောက်တစ်တွဲ သုံးယောက်တစ်တွဲ လာတောင်းကြရာ၊ အိတ်ကြီးမှာ တဖြည်းဖြည်းပိန်လာ၏။ ဤသည်ဟု မြင်သော အိမ်ရှင်က...

"ခင်ဗျားအိတ်ကြီးလဲ ပိန်ချုပ်လာလိုက်တာ တစ်ဖက်တစ်တိနဲ့ စေတီယမင်းမြေမျိုးသလိုပါပဲလားဗျ" ဟု မြည်တမ်းလေ၏။

စေတီယမင်းမှာ မှုသားတစ်ကြိမ်ပြောတိုင်း တစ်ပါးမြေမျိုးခံရသောမင်း ဖြစ်သည်။

အလှအစာ

စေးပါပေသည်

လှတောသားလယ်သမားကောက်ညှင်းမျိုးကောင်းအကြောင်း စကားစပ်မိကြရာ၊ အထွက်ကောင်းပုံ၊ အနံ့ကောင်းပုံများ ပြောရာမှ စေးပုံသို့ရောက်သွားလျှင် တစ်ယောက်က ဤလိုပြောလိုက်၏။

"ဘယ်သူတွေ့တာပဲပြောပြော စေးရာမှတော့ ငါ့ကောက်ညှင်းကို ဘယ်သူမှ မမိဘူးကွ၊ ငါက ငါ့နွားအလွန်ကြိုးလိုရင် အပင်ပန်းခံပြီး ရှာနေတာမဟုတ်ဘူး၊ အိမ်က ကောက်ညှင်းကိုထောင်း၊ အမှုန့်လုပ်ပြီး ကြိုးကျစ်လိုက်တာပဲ၊ အဘိုးလက်ထက်ကကြိုးတွေ ခုထိကောင်းသေးတယ်"

အလှအစာ

စက်တပ်ထားသော လက်ဖွဲ့

လှတော-ဝက်လက်ကားလမ်းကို ကျောက်ချ ကျောက်
ခင်းသောအခါ လူအများ ဝမ်းပန်းတသာရှိကြ၏။ ထိုခင်းထား
သောကျောက်များကို ကြိတ်ရန်လမ်းကြိတ်စက်ကြီးတွေ လမ်းညီ
စက်ကြီးတွေ လာလိမ့်မည်ဆိုသောအခါ မျှော်ကြပြန်သည်။
သို့ရာတွင် တကယ်ရောက်လာသည့်အချိန်တွင် လမ်းကြိတ်
တလိမ့်တုံးသာ ဖြစ်နေရာ . . .

“ဟလိုလေးဟဲ့၊ လမ်းကြိတ်စက် လမ်းကြိတ်စက်နဲ့
ရောက်လာတော့လဲ လက်ဖွဲ့လုံးလိမ့်ချထားသလောက်ပဲ ရှိပါက
လား၊ ဒီအတုံးကလေးနဲ့တော့ ကလေးတွေပစ်ချထားတဲ့ဆီးစေ့
တောင် ကျော်နိုင်ပါ့မလားကွယ်ရဲ့” ဟု လှတောသားက
ပြောစရာတစ်ခု တိုးလာ၏။

ဖေဖေအေးအေး

စက်ရုံနှင့်မှား

လူတစ်ယောက်သည် လှတောသား၏ ကွမ်းယာဆိုင်
တွင် ကွမ်းယာတစ်ယာဝယ်ဝါးပြီး ဆယ်တန်ထုတ်ပေးရာ၊
ဆိုင်ရင်က ဤလို မြည်တွန်လေ၏။

“ဟလိုလေးလူရယ်၊ ကွမ်းယာတစ်ယာသုံးဆယ့်ငါးပြား
ကို ဆယ်တန်ကြီး ပေးရတယ်လို့ ငါ့ဆိုင်ကိုများ အနပ်(အကြွေ)
လုပ်တဲ့စက်ရုံများ ထင်နေသလားကွယ်”။

ဖေဖေအေးအေး

ဆားတို့သည် တိ

ကလေးများ ဆိုးရာတွင် အပျိုးမျိုးရှိ၏။ အချို့တွင်
တအားတစ်ခုရှိသည်။ အချို့သည် တအားအိဇိုသည်။ အချို့
လူးလို့မရှိ။ အချို့ကန်ကျောက်ဖျက်ဆီး၍ စသည်ဖြင့် ရှိ၏။

မန္တလေးတွင် လှတောသားများ တည်းခိုလေ့ရှိသော
ဝင်းအတွင်းမှ ကလေးကား ဘူဝိတ်ဆိုးပြီဆိုလျှင် မည်သူ၏
အခေါ်မျှမခံ၊ အထိမခံသော ကလေးဖြစ်၏။ တစ်နေ့တွင်
ထိုကလေး စိတ်ဆိုးနေပုံကိုကြည့်ကာ လှတောသားက . . .

“ဒီကလေး တွန့်တွန့်သွားပုံက တိဆားနဲ့ တို့လိုက်လို့
တွန့်သွားပုံနဲ့ တူလိုက်လေကွယ်ရဲ့” ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

ဖေဖေအေးအေး

ဆေးဆိုမှ ဆေး

ဆိုင်ရှေ့တွင် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင် ဖွင့်ထားသောကုန်စုံဆိုင်
သို့ လှတောသူတစ်ယောက် သန်းချဆေးလာမေးရာ၊ သူမေး
သော တံဆိပ်နှင့် သန်းချဆေး မရှိအေး။ ထို့ကြောင့် “တခြားဟာ
တွေ ကုန်နေတယ်၊ မျက်မှန်တံဆိပ်ပဲ ရှိတယ်” ဟု ဆိုင်ရှင်က
ပြော၏။

“မျက်မှန်တံဆိပ်က ကောင်းကော ကောင်းရဲ့လား”

“ဟလိုလေးကွယ်၊ ကောင်းမကောင်းတော့ မေးမနေနဲ့၊
တစ်ခါတိုက်ထားလိုက်ရင် မုန့်တီ (မုန့်ဟင်းခါး) ညစ်နေသလို
သန်းလန်းတန်းလန်းနဲ့ တစ်တွဲတွဲဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

ဖေဖေအေးအေး

ဆော်ဒါများသွားခြင်း

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲတွင် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း အမောင်းကြမ်းသော ကားသမားများအကြောင်းကို စကားဦး လှည့်သွားရာ၊ မျက်နှာသိ ကားသမားတစ်ဦးအကြောင်းလည်း ပါလာ၏။

“အမောင်းလဲကြမ်း၊ မူးလဲမူးဆို့တော့ ပိုဆိုးတာပေါ့”

“ဟင်... ဒီလူ သောက်တတ်နေပြီလား”

ထိုအခါ ပထမသူကပင် ဖြေလိုက်ပုံမှာ . . .

“ဟလိုလေး၊ နာဠာဂီရိဆင်ကို ဒီစကားကို သွားမေးပါ လူရာ၊ ဒီကောင်ကတော့ သောက်တတ်ရုံ ဘယ်ကမလဲ၊ သောက်လွန်းအားကြီးလို့ မျက်နှာကြီး ပွနေလိုက်တာများ ဆော်ဒါများသွားတဲ့ပေါင်မုန့်ကျွမ်းကြီးနဲ့ တူလိုက်လေ” ဟု ဖြစ် လေသည်။

ဖေဖေအောင်

ဆိုလိုက်ပုံကြီးက

လှတောသားလူကြီးများသည် ကိုယ့်ရွာသား လူငယ် များ ကြီးပွားကြစေချင်သည်။ တိုးတက်ကြစေချင်ကြသည်။ ပညာရေးအနေနှင့် လူချွန်လူမွန်များ ပေါ်ထွက်စေချင်ကြသည်။ သို့ရာတွင် မျှော်လင့်သလို အားရဖွယ်ဖြစ်မလာသည့်အတွက် အောက်ပါအတိုင်း ညည်းညူကြသည်။

“ပညာအရာနဲ့သာ ယှဉ်ရမယ်ဆိုရင်တော့ ကီးကန်သား ဘုရားဖြစ်တောင် လှတောသားက ဒေဝဒတ်အဆင့်မီအောင်

နည်း ကြိုးစားပြီးမှာပါ”

သူတစ်ပါးကို ပြောရာတွင် မညာသလိုလို ကိုယ့်ကို သည်း မညာတတ်ကြပေ။

ဖေဖေအောင်

ဆင်နားရွက်၏ နေရာ

ထိုသို့ ညည်းညူနေစဉ် မူလတန်းကျောင်းသားကလေး တစ်ယောက်သည် အဝကျယ်ပြီး အနားပြန်သော ထန်းရွက် ဦးထုပ်ကြီးကို မျက်နှာပျောက်အောင် ဆောင်းပြီး ဆိုင်ထဲဝင် လာရာ . . .

“ဟလိုလေးကွယ် . . . ကလေးရဲ့ ဆင်နားရွက်ကို ညွှန်မှာ တပ်ပလေ” ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

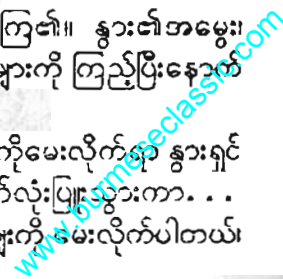
ဖေဖေအောင်

ဆင်ဖြူတော်၏တန်ကြေး

နွားကောင်းကိုင်သော ဥနဲ့တုတ်ရွာသား လယ်သမား တစ်ဦး နွားရောင်းမည့်သတင်းကြား၍ လှတောသားလယ်သမား တစ်စုသည် နွားဝယ်ရန် ရောက်သွားကြ၏။ နွား၏အမေး၊ အသွေး၊ ဒေါက်၊ အလျား ခြစ်ခုံ စသည်များကို ကြည့်ပြီးနောက် သွားကို ဖြုကြည့်ကြ၏။

နွားကို ကြိုက်ပြီဖြစ်သဖြင့် ဈေးကိုမေးလိုက်ရာ နွားရှင် ၏ အဆိုကြောင့် လှတောသားများ မျက်လုံးပြူးသွားကာ . . .

“ဟလိုလေးကွယ်၊ နွားရောင်းဈေးကို မေးလိုက်ပါတယ်။

ဝေသန္တရာမင်းကြီးရဲ့ ပစ္စယဆင်ဖြူတော်ကို အဆင်တန်ဆာ အလုပ်အကျွေးတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး တန်ကြေး ပြနေပါကလားကွယ်နဲ့" ဟု တစ်ယောက် ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

ဖေလှနာဗ

ဆောင်စရာ အရာကား

လှတောရွာတောင်ပိုင်းတွင် ကျင်းပသော အလှူမှ ထမင်းစားပြီး ပြန်လာသော မြောက်ပိုင်းသားတစ်ယောက်သည် အလှူလာသောလူများကို လမ်းတွင်တွေ့ရာ "ဘာကျွေးလဲ၊ စားလို့ကောင်းလား" စသည်ဖြင့် မေးကြ၏။ အလှူပြန်၏ အဖြေမှာ . . .

"အလှူမှာ ထမင်းစားမယ်ဆိုရင် ဒီအတိုင်း မသွားကြနဲ့၊ ဆန်ခါတစ်ချပ် ထမ်းသွားကြမှ ဖြစ်မယ်၊ တစ်ယောက်က ပါးစပ် ဝိုးပြီးခဲ၊ အဲဒါမှ ဖြစ်မယ်" ဟူ၍ ဖြစ်ပေ၏။

ထမင်းဟွင် စပါးလုံးများသည်ကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဖေလှနာဗ

ဆန်နှင့် ကင်းရှင်းပုံ

ကားတစ်စီးသည် ရွှေဘို-ဝက်လက်နယ်စပ်အရောက် တွင် ရှာဖွေရေးက တားသောကြောင့် ရပ်ပေးလိုက်ရ၏။ ရှာဖွေရေးအဖွဲ့ဝင်များက "ဆန်ပါသလား" ဟု မေးလည်း မေး၏။ တက်ပြီးလည်း ကြည့်၏။

ကားပေါ်တွင်ပါလာသော လှတောသားကစ်ယောက်၏ အဖြေမှာ ဤသို့ဖြစ်၏။

"ဟလိုလေး၊ မြေပွေးနဲ့နှုတ်ခမ်းချင်းစုပ်ရဲပါတယ်ဗျာ၊ ဆန်နဲ့တော့ ပလူးပလဲ မလုပ်ရဲပါဘူး"။

ဖေလှနာဗ

ဆန်းဆိုသမျှ ထိပ်ခေါင်

လှတောသားတစ်ယောက်သည် မန္တလေးမှ အပြန်တွင် အင်္ဂလိပ်ရပ်ရှင်ကား ကြည့်ခဲ့ရကြောင်း၊ ဇာတ်ကွက်ဇာတ်လမ်း လှုပ်ရှားမှုများ အံ့ဩစရာကောင်းကြောင်းကို ထပ်ကာထပ်ကာ ပြောနေရာ . . .

"မင်းတလဲကွာ၊ ဒါပဲပြောနေတာပဲ၊ ဘာက ဘယ်လို အံ့ဩဖို့ကောင်းတယ်ဆိုတာလဲ ပြောဦးမှပေါ့"

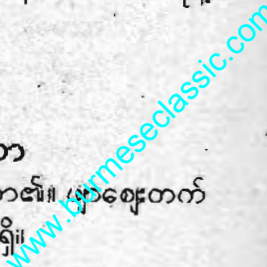
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က မေးလျှင် . . .

"ဟလိုလေး၊ အံ့ဩဖို့ကောင်းပုံများတော့ကွာ၊ ရုပ်ရှင်ထဲ မှာပါတဲ့ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ကြီးရဲ့ အဝတ်အစားအဆောင် အယောင်တွေက ကဏ္ဍကမြင်းကို ကကြိုးတန်ဆာဆင်ထားပုံနဲ့ တူလိုက် လေကွယ်ရို့"

ဖေလှနာဗ

ဆယ်ပြားစေ၏ ဇရိယာ

ဇာတ်ပွဲများသည် ရုံဝင်ခကြီးမြင့်လာ၏။ ဖျာစေ့တက်လာ၏။ ဖျာအရွယ်အစားမှာမူ ပြောစရာမရှိ။

၁၅၆ ၂ သိပ်သိပ်နွေး

နာမည်ကြီးလတ်ပွဲကြည့်ပြီးခဲ့သော လှတောသားတစ်ဦး အား မကြည့်ရသေးသူများက ပွဲကောင်းလား၊ မင်းသားကောင်းလား၊ မင်းသမီးကောင်းလား စသည်ဖြင့် မေးမြန်းကြရာတွင် “ဖျာကောရရဲ့လား” ဆိုသော အမေးလည်းပါ၏။

“ဖျာလား ရတော့ရပါရဲ့အေ၊ ရုံထဲရောက်လို့ ကိုယ့်ဖျာကိုယ်လိုက်ရှာလိုက်တော့ ဟလိုလေး ဖျာတဲ့၊ ဆယ်ပြားစေနဲ့ မှားနေတော့တာပဲအေ”

ဖေလှနာဇ

ဇလီဖားတုံးပိဇ္ဇာ

ထင်းကုန်သည်တစ်ယောက်သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အဝင်ဝတွင် စုပုံထားသော ထင်းများကို စောင်းငဲ့ကြည့်ရင်း ဆိုင်ထဲဝင်လာ၏။

“ငါ့ထင်းကို မဝယ်ဘဲ ဘယ်ကထင်းတွေ ဝယ်ထားတာလဲကွ”

“ခင်ဗျားထင်းသုံးမယ့်အစား ကောက်ရိုးကို ခွဲခြမ်းလုပ်ပြီး သုံးပါရစေဗျာ”

“မတရားမပြောနဲ့ကွာ၊ ငါ့ထင်းတွေဟာ မီးရထားဘက်ကို ဇလီဖားတုံးအဖြစ်သွင်းပို့ထားတာကွ၊ ခင်မင်တဲ့လူတွေမို့ ထင်းအဖြစ်နဲ့ မင့်ဆိုင်ပို့တာကွ”

“ဟလိုလေး၊ ဇလီဖားတုံးတဲ့၊ ခင်ဗျား ဇလီဖားတုံးဆိုတာတွေဟာ သုံးပုံဖဲ ဖဲချပ်လောက်မှ မကြီးပါကလားဗျာ”

ဖေလှနာဇ

ဝိဝက လက်မြောက်ရသူ

လှတောသားတစ်စုရပ်ပြီး စကားပြောနေသော အိမ်ရှေ့မှ လူတစ်ယောက်ဖြတ်လျှောက်သွားရာ စကားပြောနေသူများထဲမှ တစ်ယောက်က အော်မေး၏။

“ဗျို၊ ဦးလေး၊ မာရဲ့လားဗျ”

“မာပါလကွယ်၊ စကျင်ကျောက်နဲ့ ထုထားတာ ဝိဝကထက်တောင် မာလိုက်ချင်သေးသကွယ်”

အတုမရှိသော ဆေးဆရာကလည်းမာ၊ စကျင်ကျောက်ကလည်းမာရာ အလွန်ကောင်းသော သုံးနှုန်းပုံ ဖြစ်ပေ၏။

ဖေလှနာဇ

ဇောတိက လက်ဖွာပုံ

လုပ်ခရှင်းလာသော အလုပ်သမားများသည် တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောရင်း အကြော်ဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ကြသည်။ တစ်ယောက်က အကြော်မှာပြီး ရေနွေးပန်းကန်ငဲ့သောက်လိုက်ရာက . . .

“ဒီလိုမတရားလို့လဲ သူတို့မှာ ဒီလောက်ချမ်းသာနေတာထင်ပါရဲ့”

“တို့သူဌေးအကြောင်းတော့ ပြောမနေနဲ့ဟေ့၊ လာဘ်ပေးရာမှာဖြင့် ဇောတိကကွ၊ အလုပ်သမားကို လုပ်ခရှင်းပေးတဲ့ အခါကျမှ ကုက္ကုစွ” ဟု တစ်ယောက်က ဖြတ်ပြောလိုက်ရလေ၏။

ဖေလှနာဇ

ဇောတုန်ရ ပေါပုံက

ကောက်ရိတ်နေသော လယ်ကွက်တစ်ကွက်ကို လှတောသားတွေ ရောက်သွားကြသည်။ စပါးအခြေအနေ အက်ခတ်ရင်း လယ်ရှင်ထံတွင်မေးမြန်းနေစဉ် ကောက်ရိတ်သူများမှာ မြွေတွေ့သဖြင့် အော်ကာဟစ်ကာဖြင့် ရိုက်နှက်နေကြသည်။

ထိုအခါ လယ်ရှင်က စောင်းငဲ့ကြည့်ရင်း . . .

“မြွေကိုတော့ ဂရုစိုက်ကြဗျို့၊ ဟိုဘက်ကွင်းက လယ်တွေမှာ မြွေပေါလိုက်တာ၊ ဝါးဖောင်တွေ မျောလာသလား မှတ်ရသတဲ့”

ထိုအခါ လှတောသားက ဝင်ပြော၏။

“မြွေကတော့ ကျုပ်တို့ရွာနားမှာလဲ ပေါတာပဲ၊ လယ်ပြင်ထဲ လှမ်းကြည့်လိုက်ရင် ဟလိုလေး ပေါလိုက်တဲ့မြွေတွေ မုန့်တီတောင်ကို စောင်းသွန်းထားသလား မှတ်ရ”

အလှအစာစာ

ဇာတ်ကန်ထရိုက်၏ ညည်းခြင်း

လှတောသားကန်သည်တစ်ယောက်သည် ပွဲကန်ထရိုက်အချို့နှင့် အပေါင်အသင်းဖြစ်ရာမှ နောက်တစ်နှစ်တွင် သူ့လည်း ဇာတ်ကန်ထရိုက်ဖြစ်သွားလေ၏။ တစ်နေ့တွင် ကားဂိတ်၌ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများနှင့်တွေ့ရာ “ဟေ့ သူဌေး” ဟု ခေါ်ကြ၏။

“ဟလိုလေးကွယ် သူဌေးတဲ့၊ အထင်ကြီးလိုက်လေ”

“ငွေတွေ ပွေးခနဲပွေးခနဲဝင်လိုက်တာ သူဌေးပေါ့”

“အမယ်လေး၊ စားရမလားလို့ ဇာတ်ကန်ထရိုက်လုပ်တယ်၊ စာကလေး အမွေးနုတ်ခေါင်းနုတ် ဟိုဒင်းပဲ ကျွန်ဆိုတာ လို့ဖြစ်နေတာပါ။ သူဌေးမဟုတ်ပါဘူး”

အလှအစာစာ

ဇာတ်သွေး ကြမ်းပါဘိ

ရွှေဘိုမြို့ထောင့်စေတီဘုရားပွဲတော်သို့ လှတောသားများသည် ပွဲခင်းအတွင်း၌ မြို့ခံမိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ရာ ထမင်းကျွေးပါရစေဆိုပြီး မြန်မာထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ခေါ်သွားပြီး “ကြက်၊ ဝက်၊ ငါး၊ အမဲ၊ ဆိတ်၊ ဘဲ ရှိသမျှ ဟင်းတစ်မျိုး နှစ်မျိုးစီ ထည့်ပေးပါ” ပြောသည်။

တစ်ခဏအတွင်း စားပွဲပေါ်တွင် ဟင်းပန်ကန်များနှင့် ပြည့်သွားရာ အရင်းနှီးဆုံး လှတောသားက . . .

“ဟလိုလေးလူရယ်၊ ထမင်းကျွေးဖို့ ခေါ်လာတယ်မှတ်ပါ။ ဘီလူးဇာတ်သွင်းနေပါကလားကွယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ တခြားစားပွဲမှ လူများပါ ဝိုင်းရယ်မောကြလေ၏။

အလှအစာစာ

ဈေးကိုသာ ရပါစေ

အခြားရွာတစ်ရွာမှ လူတစ်စုသည် လှတောရွာကားဂိတ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် လက်ဖက်ရည်ဝင်သောက်ရင်း စကားတိုင်း ရောင်းလိုသူ ဤရွာတွင် ရှိမရှိစုံမမ်းရာ၊ အလျင်ရောက်နေသူများ

က သူတို့ထဲမှ တစ်ဦးအား “ခင်ဗျားစက်ဘီး ရောင်းမလား” ဟု မေးကြ၏။

ထိုအခါ အမေးခံရသူက . . .

“ကြိုက်ဈေးရရင် ရောင်းမှာပေါ့ကွာ၊ ဝမ်းနဲ့လွယ်မွေးတဲ့ သားသမီးတောင် သဘောကျတဲ့သူနဲ့တွေ့ရင် ပေးစားရသေးတာ၊ ငွေနဲ့ပေးဝယ်ထားတဲ့စက်ဘီးလဲ ကြိုက်ဈေးရရင်တော့ ထမ်းပိပို့ရပို့ရ” ဟု အဖြေပေးသည်။

အလင်္ကာစု

ဈေးဗန်းမှား၍ ယူပီ

လှတောသားညှော်သည်အား ထမင်းကျွေးအပြီးတွင် အိမ်ရှင်က စားလို့မြိန်ရဲ့လားမေးရာ၊ လှတောသားက ဤသို့ ဖြေ၏။

“ငါးခြောက်ကြော်ကလွဲရင် အားလုံးကောင်းပါတယ်၊ ငါးခြောက်ကတော့ ခင်ဗျားဈေးဝယ်တုန်းက ပစ္စည်းချင်းမှားပြီး ယူလာမိခဲ့ဟန်တူပါရဲ့၊ အလိုလေး များလိုက်တဲ့အရိုးတွေ အပ်ထုပ်ဝါးနေမိသလား မှတ်ရ”။

အလင်္ကာစု

ဈေးအိမ်သာ မျောလာခြင်း

လှတောသားတစ်စုသည် သဘောဖြင့် ခရီးထွက်လာကြသည်။ တစ်ယောက်သော လှတောသားသည် အိမ်သာဝင်သွား၏။ အိမ်သာမှ အထွက်တွင် ရှုံ့မဲ့ပြီးထွက်လာသဖြင့် ဘယ်လို

ဖြစ်လာတာလဲ” ဟု ဝိုင်းမေးကြရ၏။

အမေးခံရသူ၏အဖြေမှာ . . .

“ညစ်ပတ်လိုက်တဲ့အိမ်သာကွာ၊ ဈေးအိမ်သာရေထဲ မျောပါလာသလား အောက်နေရတယ်” ဟု ဖြစ်ပေ၏။

အလင်္ကာစု

တစ်နေ့တစ်ခြား

လယ်ထဲသို့ ရေသွင်းရန် ထွက်လာကြသော လယ်သမားကလေးများသည် သူတို့အဖွဲ့ထဲတွင် ပါမလာသော အဝေးရောက် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အား တမ်းတမိကြ၏။

“ဒီကောင် အခုတော့ တော်တော်လည်နေပြီကွ”

တစ်ယောက်က ထင်မြင်ချက် ပေးလိုက်ရာ နောက်တစ်ယောက်က ဝင်ရောက်ပြောလိုက်ပုံမှာ ဤသို့ဖြစ်၏။

“ဟလိုလေးကွယ်၊ အခုများတော့ လည်လိုက်ပုံမှာ ဂျင်ကတောင် အရှုံးပေးရကွ၊ ဟိုတုန်းကတော့ နုလပိန်းတုံးများ ချိုချင် (သကြားလုံး) ကိုတောင် မျိုးကောင်းတယ်ဆိုပြီး မြေပေါ်ချစိုက်ခဲ့တဲ့ ကောင်ပေါ့”

အလင်္ကာစု

တလိမ်တုံးနှင့် ဖိသလို

အိမ်ရှေ့သို့ ပစ္စည်းပစ္စယ တိုးလိုးတွဲလောင်းဖြင့် ရောက်လာသော မိခင်အား သမီးက အိမ်ပေါ်မှ အပြေးခင်းလာကာ ကြိုဆိုရင်း “အမေ ဘယ်ကားနဲ့ ပါလာတာလဲ အမေ” ဟု မေး၏။

“ရတနာပုံကားနဲ့ပါ သမီးရယ်”

“တော်သေးတာပေါ့၊ ကြားကားနဲ့ဆိုရင် တလိမ့်တုံးနဲ့
ကြိတ်သလို ကျပ်ညပ်ပြီး ပြားချပ်သွားမယ်”
(အလှအစာစာ)

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်

လှတောရွာကို ကက်ဆက်တစ်လုံးရောက်လာသည်။
တိပ်ရီကော်ခါတသေးစားပါဟု ပြောသူကပြောနှင့် လာရောက်
ကြည့်ရှုကြ၏။ ဖူးထားသည်ကို လှုပ်သူကလှုပ်၊ ဟိုကလီ သည်
ကလီ လှုပ်သူကလှုပ်နှင့် လှုပ်ကြရာ တစ်ယောက်သော သူက
ဤလို မှတ်ချက်ချ၏။

“ဟလိုလေးကွယ် ကက်ဆက်ရဲ့၊ မျက်နှာကြီးရဲ့မယား
ကလေးမွေးသလား မှတ်ရ၊ တစ်ယောက်လာ တစ်ခါလုပ်ကြည့်
နဲ့ ကြာရင်အအေးမိပြီး အသံမထွက်ဘဲ နေတော့မှာပဲကွယ်”
(အလှအစာစာ)

တိတ္ထိအတွက် စိုးရိမ်ခြင်း

“စပယ်ယာက အထဲဝင်စီးပါ။ အထဲမှာနေရာ ရှိပါတယ်”
ပြောနေသော်လည်း ဘတ်စ်ကားနောက်မြီးတွင် ခိုစီးသူများ
သည် နေရာမှ မရွေ့ကြပေ။ လမ်းက ကြမ်းသဖြင့် ကားသည်
ခုန်၏။ ဆောင့်၏။ နောက်မြီးက ပိုဆိုး၏။

ထိုအခါ ကားထဲတွင် ပါလာသောလှတောသားခရီး
သည်တစ်ယောက်က နောက်မြီးပုဂ္ဂိုလ်တို့အတွက် စိုးရိမ်မကင်း

စွာ ဤလိုပြောလိုက်ရှာ၏။

“ဟ... ကလေးတွေ မြမြကိုင်စီးကြနော်၊ တော်ကြာ
တံခွန်တိုင်က တိတ္ထိရုပ် သံတူရှင်းနဲ့ ထိုးခွာချသလို ပက်လက်လန်
ကားယားကျပြီး အဝီစိကို ရောက်ကုန်ပါကွယ်”
(အလှအစာစာ)

ထူးပေစွ စက်ဘီး

စက်ဘီးဝယ်လိုသူများသည် လှတောရွာအတွင်း
စက်ဘီးရောင်းလိုသည့်သတင်းကြားသော အိမ်များသို့ ရောက်
လာကြသည်။ ရောက်လာသော်လည်း အချို့အိမ်နှင့် ဈေး
မတည့်၊ အချို့အိမ်က မရောင်းလို။ သို့သော် ရောင်းလိုသော
စက်ဘီးရှင်၏အိမ်သို့ သူထက်ငါ စေတနာထက်သန်စွာဖြင့် ညွှန်
ကြရာ တစ်ယောက်သောသူ၏ စက်ဘီးအကြောင်းသို့ ရောက်
သောအခါ . . .

“ဒီကောင်စက်ဘီးကိုတော့ မညွှန်းပါနဲ့ကွာ၊ တာယာ
တွေ စုတ်ပြတ်နေလို့ ချုပ်ထားလိုက်တဲ့ ချုပ်ရာတွေများ မြင်ရ
မကောင်းဘူး၊ ကင်းခြေများ မိသားစု စည်းဝေးပွဲ ထိုင်နေသလား
မှတ်ရ”။

(အလှအစာစာ)

ထိုးမည်အရေး

လှတောသားလယ်သမားများကို သက်ဆိုင်ရာမှ ခိုခင်းပိုး
စရိတ် ထုတ်ပေးနေသည်။ ငွေယူမည်သူသည် လက်မှတ်ထိုးရ

၁၆၄ ၂၂ သိပ်သိပ်နွေး

ရာ အချို့ ချောမော၏။ အချို့ မချောမော။

မချောမောသူတစ်ယောက်အား ဘေးမှလူများက . .

“အဲဒီမှာ ထိုးပါကွ၊ ဟလိုလေး မောင်ရာ၊ လက်မှတ် ကလေး တစ်ချက်ထိုးမှာများ စစ်ကိုင်းတံတားကြီး ပန္နက်ရိုက်တာ ကျနေတာပဲ” ဟု ပြောကြလေသည်။

ဖေဖေအေးအေး

ထန်ပုံ ပြင်းပုံများ

လှတောသားသည် အပေါင်းအသင်းများပါသော ကြောင့် သောက်စားနေရသော်လည်း ဟိုတယ်မှအရက်ကို ခဲတွင်းမတွေ့ပေ။ ထို့ကြောင့် သုံးလေးခွက်သောက်မိချိန်တွင် ဤသို့ ပြောချလိုက်လေသည်။

“ငါတို့ရွာက အရက်နဲ့များတော့ကွာ၊ အရက်ပြန်နဲ့ ရေနဲ့ ကွာသလို ကွာပါရဲ့၊ ငါတို့ရွာက အရက်များ ဦးရည်မဆီထားနဲ့၊ နောက်ရည် သောက်မိရင်တောင် လည်ချောင်းထဲ ရှားမီးခဲကြီး လျှောကျသွားသလား မှတ်ရ၊ အဲဒီအရက်ကို မိတဲ့လူရဲ့ ကျင်ငယ်ရေနဲ့တောင် မတော်တဆ သွားနမ်းမိတဲ့နွားတွေ တစ်ခါ တည်း ရှောင်လင်သိုင်းသမားဖြစ်သွားတယ်”

ဖေဖေအေးအေး

ထန်းသီးဖြစ်ပါမူ

မဲစာရင်းများ စနစ်ထကျ ပြုစုထားခြင်း မရှိသော တစ်ချိန်က လှတောရွာသို့ မဲစာရင်းကောက်ယူသော အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့

ရောက်လာ၏။ ထိုအဖွဲ့သည် သူကြီးအိမ်တွင် ရုံးဆိုင်ကာ စာရင်း ပြုစုနေစဉ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် မိခင်ရောက်လာ၏။ သမီးအမည် မဲစာရင်းထဲ မပါသေး၍ ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားသမီး အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ် ရှိပါ့မလား”

ရုပ်နုလွန်းသဖြင့် စာရေးကမေးရာ ကလေးမမိခင်က.

“ဟလိုလေး စာရေးကြီးရယ်၊ ကျုပ်သမီး ဆယ်ရှစ်နှစ် ပြည့်ရဲ့လားမေးနေရတယ်လို့တော်၊ လူပေမို့တော်ရေ၊ ထန်းသီး သာဆိုရင် ကိုက်လို့တောင်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ပြောလိုက် ၏။

ဖေဖေအေးအေး

ထုံးတစ်ဖိုလုံး အသုံးချနည်း

တွေ့ဆုံလိုသောကြောင့် တစ်မှာတည်းမှာနေသော် လည်း လှတောသားသည် ယခုမှရောက်လာရာ စာရေးကြီးက ဆီး၍ အပြစ်တစ်သည်။

“မင့်မှာ ဘာတွေအလုပ်များနေလို့ အခုမှ လာရတာလဲ၊ အခုတော့ ကိစ္စတွေက လွန်ကုန်ပြီကွ”

“ဟလိုလေး၊ အလုပ်ရုပ်လိုက်ပျံ့ပျံ့တော့ အားတယ်လို့ ကို မရှိတော့ပါဘူး စာရေးကြီးရယ်၊ ယားတာကို ထုံးတိုပြီး မှတ်တာ ထုံးတစ်ဖိုလဲ ကုန်ပါပြီ၊ ယားတာကို အိပ်မက်ထဲကျမှ ကုတ်ရတယ်၊ အရုပ်သာဆိုရင် စရွေးချောင်ပြီး ခြေဆစ်လက်ဆစ် တွေ ပြုတ်ကျကုန်လောက်ပြီ၊ လူမို့သာ ခံနိုင်တာ” ဟု ပြည်ညှိ သံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

ဖေဖေအေးအေး

ထွားပုံက ထွားပုံက

ရွှေဘိုမြို့သို့ ရောက်လာကြသော လှတောသားများသည် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်အချို့ကို ဈေးအနီးတွင် မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟလိုလေး ဘုရားဘုရား၊ လူကောင်ကြီးတွေကဖြင့် လကွယ်၊ ဒီဈေးထဲမှာ လှည်းက ဖြုတ်လွှတ်လိုက်တဲ့ စပ်နွားကြီးတွေ ယောင်ပေယောင်ပေနဲ့ လမ်းသလားနေသလား မှတ်ရ”

ချိုကားကား သို့ဖားဖား ကိုင်းထွားထွားနှင့် တိုင်းခြား မျိုးစပ်နွားကြီးတွေကို မြင်ယောင်ပြီး ထွားကျောင်းပုံယှဉ်ဟပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ဖေလှနာဇ

ထွားလွန်း ရှည်လွန်း

ထမင်း စားသောက်ပြီးနောက် လှတောသားများသည် ကုန်စိမ်းတန်းသို့ လျှောက်လာကြရာ၊ အမျိုးကောင်းသောမိုးမျှော်ငရုတ်သီးများကို မြင်ကြရ၏။

“ငရုတ်သီးကွဲက ထွားပေါ့ကွာ” ဟု တစ်ယောက်က စလိုက်ရာ၊ ဈေးသည်က “ယာထဲမှာ ကျန်နေခဲ့တာတွေက ဒါထက် ရှည်လဲရှည်၊ တုတ်လဲ တုတ်ထယ်၊ မရွက်နိုင်လို့ ထားခဲ့ရတာ” ဟု ပြောသည်။

အိုအခါ လှတောသား တစ်ယောက်က ...

“ဟလိုလေးကွယ်၊ တို့တိမ်ဘေးမှာ အလေ့ကျပေါက်နေတဲ့မိုးမျှော်ငရုတ်သီးများ ရှည်လွန်းလို့၊ တာဝတိံသာသွား

ထောက်နေတာနဲ့ သိကြားမင်းကြောက်အားလွန်ပြီး၊ နက်သက်ကြွေပါရောလား” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဖေလှနာဇ

ဒုတိယ သတို့သား

ဇနီးသည် ချစ်ချစ်သောကြောင့် ဆေးခန်းသို့ မကြာခဏ လိုက်ပို့နေရသော လှတောသားသူငယ်ချင်းက မေးကြ၏။

“မင့်ပိန်းမ ဘယ်နှယ်နေသလဲ”

“ဒီလိုပါပဲကွာ”

“ဆေးထိုးနေရတုန်းပဲလားဟေ့”

“မေးမနေပါနဲ့တော့ကွာ၊ ငါနဲ့ကွာပြီး ဆေးထိုးအပ်နဲ့ လက်ထပ်ပေးလိုက်ရကောင်းမလား စဉ်းစားမိတယ်”

ဖေလှနာဇ

ဒေဝဒတ်၏ ချေပချက်

လှတောသားတစ်ယောက်သည် ကားဂိတ်တွင် ရင်းနှီးသော ထမင်းဆိုင်သို့ဝင်ပြီး ထမင်းစားရာ၊ ငါးဟင်းကို အရိုးများသည်၊ ကြက်သားဟင်းကို ရင့်သည်။ ဝါးမရ၊ ထမင်းကို အကျန်တွေလား စသည်ဖြင့် အပြစ်တွေချည်း လျှောက်ပြောနေသဖြင့် ဆိုင်ရှင် သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။

“သူငယ်ချင်း မင်းကို ထမင်းရောင်းရတာ ကြာရင် ငါ့သည်းချေပျက်ပြီး ဂွေလိမ့်မယ်၊ စွဲချက်တွေတင် အပြစ်တွေဖို့ လိုက်တာက ငါ့မှာ အလိုလိုနေရင်း ဒေဝဒတ် ဖြစ်နေပါကလား

ဒေါသဝိဇ္ဇာ

ထိုအချိန်က အခိုက်အတန့်ဆန်ရှားပါးနေချိန်လည်း ဖြစ်၏။ မိုးကလည်းမရွာနှင့်၊ လှတောသားများမှာ မိုးနှင့်မူးကို မျှော်ရင်း တစ်ယောက်ကစပြီး ရယ်စရာပြော၏။

“မိုးရွာမလား မရွာဘူးလားဆိုတာ သိရအောင် ခင်ဗျား တို့ရွာသူကြီးတွေက သိကြားမင်းဆီ ဖုန်းဆက်ပြီးမေးဖို့ ကောင်း တယ်”

“ဟလိုလေးလေ၊ သိကြားမင်း ဒီအချိန်မှာ အကြီး အကျယ်ဒေါသဖြစ်နေတာ၊ ဖုန်းဆက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“ဟလိုလေး၊ ရှိတဲ့ဆန်ကလေး ချွေချွေတာတာ ခြိုးခြိုး ခြံခြံ သိမ်းဆည်းမထားကောင်းလားဆိုပြီး သူ့ဖိတာကို လှိုင့်ပြီး ရိုက်နေလေရဲ့ကွယ်”

ခြောက်သွေ့နေသော စကားဝိုင်းမှာ ရယ်မောသံများနှင့် စိုပြေသွားလေ၏။

အလအနာဗ

ညံ့လိုက်သည်သွား

လှတောသူ ကောက်စိုက်သမေများနှင့် အခြားရွာသူ ကောက်စိုက်သမေများသည် အရိပ်ကောင်းကောင်းတွင် ထမင်း စားရင်း ဆုံမိကြရာ အခြားရွာသူတစ်ဦးက စတင်လိုက်၏။

“ဟင်းကတော့ အဖေစားနိုင်အောင် ထစ်ခါတည်းရော ချက်ခဲ့ရတာ၊ အဖေက သွားမကောင်းတော့ဘူး၊ မကောင်းဆို

လိမ့်ထားတဲ့ ငှက်ပျောသီးမှည့်တောင် ကောင်းကောင်း မဝါးနိုင် ရှာဘူး”

ထိုအခါလှတောသားတစ်ဦးက ဝင်ပြောလိုက်ပုံမှာ... “မယ်မင်းကြီးမ အဖေကတော်သေးတာပေါ့၊ တို့အိမ်က အဖေဖြင့် ရေကိုတောင် သံဆုံနဲ့ထောင်းပြီး တိုက်နေရတယ်” ဟူ၍ ဖြစ်၏။

အလအနာဗ

ညောင်နီခေါက်မျက်နှာ

ဝက်လက်ဘုရားပွဲတော်ဇာတ်ပွဲတွင် ရန်ဖြစ်သဖြင့် ထွက်ပြေးလာရသော လှတောသားအား ရွာတွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သူ များက မေး၏။

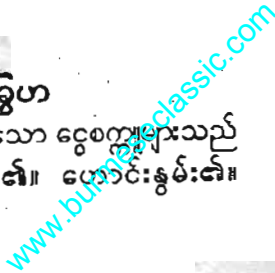
“ရန်ပွဲမှာ ရဲမရှိဘူးတဲ့ကွာ၊ မြို့ကြီးပြကြီး ဖြစ်နေပြီ တော့”

ရဲတော့မရှိဘူး၊ မြို့အုပ်ဆိုတာတော့ မြင်ခဲ့ရ၊ ဟလိုလေး မြို့အုပ်မင်း စိတ်ဆိုးနေလိက်ပုံနယ်၊ သူ့မျက်နှာကြီးက ညောင်နီ ခေါက်ကို ပုဆိုးနဲ့လွှာထားသလားမှတ်ရ” ဟု ပွဲပြန် လှတောသား က အားရပါးရပြောလေ၏။

အလအနာဗ

ညစ်ပလေ လှစ်ခြွေဟ

တောသူတောင်သားများထံမှရသော ငွေစက္ကူများသည် များသောအားဖြင့် ညစ်ပနေလေ့ရှိ၏။ ဟောင်းနွမ်း၏။

ကျီးကြေနေလေ့လည်းရှိ၏။ သို့ရာတွင် ဤဈေးသည်ကြီးထံမှ ရသော ကျပ်တန်များမှာ အလွန်ရှုပ်ပျက်နေသည့်အတွက် လှတောသားစပယ်ယာသည် ဤသို့ ညည်းတွား၏။

“ဟလိုလေး ကျပ်တန်တဲ့ အဒေါ်ရယ်၊ ထုရိုက်ထားတဲ့ ထပ်တစ်ရာ (ပလာတာ) ကို ကြက်ယက်ထားတာမှ တော်လိမ့် မယ်”

အလှအစာ

ညည်းတို့ ကိုကို

သားယောကျ်ားကလေးတွေ မွေးထားရသော်လည်း ကျားကျားလျားလျားခရီး၊ ကုပ်ချောင်းချောင်းနှင့် စိတ်ပျက်ဖွယ် ကောင်းသည်တွင် လုံချည်ခွေးချေးသိမ်းဝတ်ကာ ဆံရှည်ကျောဝဲ နေသော သားအား ဖခင်သည် ကြည့်မရပေ။ ယခု သနပ်ခါး အဖွေးသားဖြင့် အပြင်ထွက်ရန် ပြင်နေသောအခါ . . .

“ဟဲ့ သမီးတို့ ခါးတောင်းကျိက်၊ တုတ်ကိုယ်စီဆွဲပြီး ညည်းတို့အစ်ကိုကို လိုက်ပြီး စောင့်ရှောက်ကြစမ်း၊ လမ်းမှာ ဖက်အနမ်းခံရမှာ စိုးရတယ်ဟဲ့” ဟု အော်ပြောနေလေ၏။

အလှအစာ

ညည်းလိုက်ပုံနယ်

တပည့်ကျောင်းသားများအပေါ်တွင် တတ်စေချင်တော် စေချင်သောဆရာက စေတနာဖြင့် အချိန်ပိုသင်ပေးသော်လည်း တပည့်များမှာ ရှုံ့မဲ့ပြီး လိမ်ပိန်နေကြ၏။ အတန်းလွတ်လိုက်

သောအခါ အပြင်မှစောင့်နေသော အခြားအတန်းမှ ကျောင်းသား က “နောက်ကျလှချည်လား” ဟု ဆီးမေး၏။

ယခုမှ ထွက်လာသောကျောင်းသား၏အပြေမှာ . . .

“ဟလိုလေးလေး၊ တို့ဆရာသင်လိုက်ပုံကတော့ လိင်ရ လွန်းလို့ ဖင်အခွက်က မီးထွက်နေပါပြီကွာ၊ ဆေးလိပ်မီးတို့ချင်ရင် ငါ့ဖင်မှာသာ လာပြီး တို့ပါတော့” ဟူ၏။

အလှအစာ

တချင်ချင်မင်းသား

လှတောသား လယ်သမားများနွားဝယ်ရန် ရောက်လာ ကြသည်။ နွားကြည့်ကျွမ်းကျင်သူကလည်းပါသဖြင့် နွားစောင်း ဖြစ်သည်မှာ သေချာပြီ။

“နွားအလှကတော့ ဒီနယ်မှာ စံတင်ထားရတဲ့ နွားပါ ဟဲ့” ဟု နွားရှင်က ဆိုရာ၊ နွားကြည့်သော လှတောသားက ဤလိုပြောလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ပါခင်ဗျား၊ ဟိုရှင်ရှင်မင်းသားကို ချဆွဲပြီး ဆင်ပေးတောင်မှ ဒီနွားရဲ့အလှကို မမီပါဘူးဗျာ”

အလှအစာ

တညည်းသီးခွံ၏သရုပ်

ဘုရားပွဲတော်တွင် မျက်လှည့်ရုံတွင်းမှ တစ်ပွဲပြီးသော ကြောင့် လူများတိုးဝေ့ထွက်လာကြ၏။ သားနားစွာ ဝတ်ဆင် လာသော ပြူဖြူဖွေးဖွေးမိန်းမတစ်ယောက်သည် ထိုလူအုပ်၏

အတိုးခံရသောကြောင့် မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွား၏။

ဤသည်တို့ မျက်လှည့်ရုံမှ လှတောသားတစ်ယောက် က မြင်လိုက်ရာ . . .

“ဟလိုလေးကွယ်၊ ရှုံ့မဲ့နေလိုက်တဲ့မျက်မှား၊ ရှုံ့ပွက်ထဲမှာ လူနင်းခံရတဲ့ တည်းသီးအခွံနဲ့တူလိုက်တာ” ဟု အားရပါးရ ပြော

အလောဇာနည်

တတို့တို့နှင့်

...တွင်ရေလာနေသည်။ လှတောသားလယ်သမားများ သည် ...ကိုအလှည့်ကျ လယ်ထဲသို့ ရေသွင်းနေကြရသည်။ ထိုအခါညိုင်းတွင် ရေသွင်းခွင့်ရသည့်လယ်သမားလူငယ်များ သည် လယ်ထဲသို့သွားရန် တပျော်တပါးပြင်ဆင်ကြရာ မိခင်က မြွေစိုးရိမ်သဖြင့် ဓာတ်မီးယူသွားရန် သတိပေး၏။ သားက မယူချင်။ ထို့ကြောင့် မိခင်က ပြောလိုက်ပုံမှာ . . .

“ယူသွားမှ ဖြစ်မယ်ဟဲ့၊ ဒီအချိန်မှာ မြွေပေါလိုက်ပုံက တော့ မြွေတွန်သံတွေဟာ ကာလသားတွေ တန်းစီပြီး ပလွေ မှုတ်နေသလား မှတ်ရ” ဟု ဖြစ်၏။

အလောဇာနည်

ဒေါင်းဥကို ဘယ်သူဝပ်

မိုးသားတိမ်လိပ်တွေ တက်လာသော်လည်း မိုးမရွာချေ။ တဖြည်းဖြည်း ဝေးပြီးပြယ်သွားသည့်အတွက် လူငယ် တစ်ယောက်က . . .

“အချို့တိုင်းပြည်တွေမှာတော့ အခုလို မိုးသားရှိပြီး မရွာရင် မိုးသားပေါ်ကနေ ရေခဲမှုန့်တွေ ဖျန်းချသတဲ့။ ကျုပ် တို့လဲ ဒီလိုလုပ်ရင် ကောင်းမယ်ဗျ”

ထိုအခါ လူကြီးတစ်ယောက်က . . . “ကိုယ့်အထွာနဲ့ကိုယ်ပေါက်လေးရယ်၊ ဒေါင်းဥကို စာသွယ်ဝပ်ရင် ရင်ကွဲသလို စာဥကိုဒေါင်းဝပ်ရင်လဲ ဥကွဲသတဲ့ တို့လဲ တစ်နေ့တော့ ဖြစ်ရမှာပေါ့” ဟု ပြောလေ၏။

အလောဇာနည်

ဒဏ်ရာကို လှန်ကာပြ

မိုးရာသီတွင် မိုးများသော ရန်ကုန်ဒေသသို့ ရောက်ခဲ့ သော လှတောသားတစ်ယောက်သည် ရွာသို့ပြန်အရောက်တွင် ဤလိုပြော၏။

“ဟလိုလေး၊ ရန်ကုန်ခြင် ကိုက်ချက်ကတော့ ရှားစောင်း လက်ပတ်ချုံထဲ ကျွမ်းပစ်လဲတဲ့လူ ဆူးခြစ်ရာတွေ ပုံးနေသလို တစ်ကိုယ်လုံး ခြင်ဖုနဲ့ ကုတ်ရာချည်းပါပဲဗျာ”

အလောဇာနည်

ဒန်အိုးဝုံးဂီတ

အလှူတွင် အသံချဲ့စက်နှင့်ပါလာသော ကက်ဆက် ပျက်သွားသည်။ နားညည်းသည့်အရသာ အပျက်မခံလိုသော ကာလသားများသည် ရွာထဲမှကက်ဆက်တစ်လုံးကို ယာယီပြေး ဆွဲရန် စီစဉ်ကြရာ မည်သူကက်ဆက်ကောင်းကြောင်း၊ မည်သူ ကက်ဆက်သံကြောင်းသိ ရောက်သွားရာ . . .

“ဟလိုလေးကွယ်၊ အဲဒီလူကက်ဆက် ညံ့ချက်များတော့ ညအချိန်များဖွင့်ထားရင် ဒန်တိုးဖုံးကို ခွေးသူခိုးလုန်ချတဲ့အသံ၊ အတိုင်းပါပဲကွာ၊ သူကက်ဆက်တော့ မယူကြပါနဲ့” ဟု တစ်ယောက်က ကန့်ကွက်လေသည်။

အလှအစာစု

ဝနုဖြုန်းကောင်များ

အိမ်ရှေ့တွင် ကလေးတွေ စီနေသည်။ ထမင်းဆာသည် ပူသူပူ၊ မုန့်ဖိုးတောင်းသူတောင်းဖြင့် ညံ့နေစဉ် ဧည့်သည်များ ရောက်လာရာ ထိုကလေးများကို ကြည့်ပြီး ထိတ်လန့်သွားကြ၏။

“ဟလိုလေး များလိုက်တဲ့ကလေးတွေရယ်၊ မိုးဦးကျ မှီတွေပေါက်နေသလားမှတ်ရ၊ ဒီအင်အားစုကြီးကို မင်းရတဲ့ လခလေးနဲ့ဆိုရင် ရေဝယ်တိုက်လို့တောင် ဝပါမလား သူငယ်ချင်းရယ်”

အလှအစာစု

ဝနုဝိဇ္ဇာ

ကားဂိတ်တွင် သားရွေ့ကိုင်ကလေးများ ရောက်နေကြသည်။ သူတို့သည် တွေ့မရှောင် အကုန်ပစ်သော် လည်း မမိချေ။ စိုင်းနိုင်သားတစ်ယောက်သည် ကွမ်းယာဝယ်စားနေရာက...

“ညံ့ပါကွာ၊ ဒါနဲ့များ ဗတ်ခွဲကိုင်ရသေးလား” ဟု အပြစ်တင်၏။

ထိုအခါ အပြောမခံနိုင်သော လူတစ်ယောက်က...

“အမယ် ကလေးတွေက တကယ်မပစ်လို့ပါ မောင်ရာ၊ လှတောသားများ ဗတ်ခွဲဘယ်လောက်တည့်တယ်၊ တော်တယ် ဆိုတာ မောင်ရင်မကြားဖူးသေးလို့ ဒီလိုပြောတာ၊ သိပ္ပံထွဲမင်း သားတောင် လေးအတတ်ကို လှတောသားဆီကသင်သွားရတာ ငါ့လူရ” ဟု ဝင်ပြောလိုက်လေ၏။

အလှအစာစု

ဓားခုတ်ကောင်၏ ရူပ

ထိုအမျိုးသမီးမှာ မန္တလေးမှ လှတောသို့ပြန်လာသော လှတောသားများနှင့်မှ တွေ့တတ်ပေသည်။ လှတောသားများနှင့် ကပ်လျက်နေရာရပြီးနောက် မကြာမီ ဓားထွက်လာရာ၊ ကားဆောင်၍ ထိမိတိုင်း တွန့်တွန့်သွားသည်။ စစ်ကိုင်းအဝင်တွင် “ဘယ်နှယ်ကြောင့် တိုးတိုးနေရတာလဲ” ဟုရန်တွေ့တော့သည်။ “မတိုးပါဘူးဗျာ၊ ကားကရုတ်တရက် ရပ်လို့ပါ”

“ဘာမှတ် နေသလဲ”

လှတောသား၏စိတ်က သည်းခံနေသော်လည်း ဝသီက မနေတော့ပါ။

‘ဘာမှတ်ရမှာလဲ၊ ဓားခုတ်ကောင်မှတ်တာပေါ့၊ ခင်ဗျာကို ပစ်မှားပေးလို့ ခင်ဗျားယူမိတဲ့လူဟာ မသာအလောင်းပိုက်သလိုဖြစ်မယ်သိလား၊ ဒါနဲ့များ တွန့်တွန့်သွားလိုက်တာ ဓားခုတ်ကောင်မီးနဲ့တို့သလားမှတ်ရ’

အလှအစာစု

ဓာတ်ဆီတုံး

မီးရထားပေါ်တွင်ဖြစ်သည်။ လှတောသားဘေးမှ လူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လူများသည် သူ့မီးခြစ်ကောင်းကြောင်း၊ သူ့မီးခြစ်မှာ မည်သည့်နိုင်ငံလုပ်၊ မည်သူက လက်ဆောင်ပေးသည် စသည်ဖြင့်ပြိုင်လာကြရာ၊ လှတောသား နားကြားပြင်းကတ်လာကာ သူ့မီးခြစ်ကို ထုတ်လိုက်ရင်း...

'ကျုပ်မီးခြစ်ကတော့ ပြည်တွင်းဖြစ်ဗျာ၊ နှစ်ကျပ်ပဲ ပေးရတယ်။ ဒါပေမယ့် ဓါတ်ဆီမပါဘဲ ခြစ်တာတောင် မီးတောက်တယ်။ ဓာတ်ဆီများပါရင်တော့ လှတောသားခြစ်တဲ့ မီးတောက်ကို စစ်ကိုင်းက လှမ်းမြင်ရပြီး ရွာကိုမီးလောင်နေတယ် ထင်ရသဗျ'

လှတောသားက ပညာပြလိုက်ရာ မီးခြစ်အကောင်းပြိုင်နေသူများ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားကြလေ၏။

ဖေလှနာဇ

နာရီဆိုမှနာရီ

လှတောသားတစ်ယောက်သည် မန္တလေးမှ လက်ပတ်နာရီများဝယ်ယူခဲ့ပြီး ဘုရားပွဲတွင် ချရောင်းနေ၏။ ရွှေပွဲလာသူများ သူထံသို့ဝိုင်းအုံလာအောင် သူဘယ်လိုအော်ပါသနည်း။ နားထောင်ပါ။

"နာရီတွေ နာရီတွေ၊ အချိန်မှန်နာရီတွေနော်၊ မနက်ကိုးနာရီမှာကြည့်လဲ ဒီအချိန်ပဲ၊ ညကိုးနာရီမှာကြည့်လဲ ဒီအချိန်ပဲ၊ အချိန်မှန်နာရီတွေ၊ လူကြီးကိုမရောင်းဘူး၊ ကလေးပဲ ရောင်းတယ်၊ တစ်လုံး သုံးကျပ်"

နာဠာဂီရိ၏ ဝေလွှားလား

စကားဝိုင်းနှင့်မနီးမဝေးမှာ အမူးသမားများ ဆဲရေးတိုင်း ထွာနေကြသည်။ စကားဝိုင်းထဲမှ လူတစ်ယောက်မှာ အကြားမလျော်သောကြောင့် 'ဒီသူဝယ်တွေသွားပြောဦးမှပါ' ဆိုကာ စကားပိုင်းထဲမှ လူတစ်ယောက်က ထရန်ဟန်ပြင်ရာ တစ်ယောက်က...

"ဦးလေး မသွားနဲ့ မသွားနဲ့၊ အခုမြင်နေရတဲ့ကောင်ဟာ အင်မတန်ရိုင်းတာ၊ ရိုင်းစိုင်းပုံများကတော့ အရက်မူးနေတဲ့ နာဠာဂီရိဆင်နဲ့ ဖဲရုံးပြီး ပြန်လာတဲ့ အာဠာဝကဘီလူးနဲ့ စပ်ကျသလားမှတ်ရ"

ဖေလှနာဇ

နီးကပ်ပုံမှာ

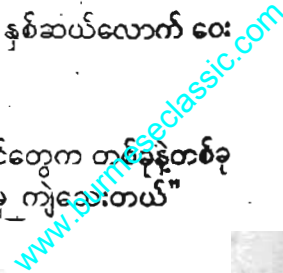
မန္တလေးသို့ မရောက်ဖူးသူတစ်စုနှင့် ရောက်ဖူးသော လှတောသားတစ်ယောက်တို့ တည်းခိုသောဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ထွက်လာကြသည်။ မန္တလေးတောင်သို့ သွားကြမည်ဖြစ်သဖြင့် ဘတ်စ်ကားစီးရန်ပြောသည်။

"ဘယ်လောက်လောက်ဝေးလဲ" ဟု မရောက်ဖူးသူက မေး၏။

"သိပ်မဝေးပါဘူး၊ ကားမှတ်တိုင် နှစ်ဆယ်လောက် ဝေးမယ်ထင်တယ်"

"အဝေးကြီးပါလား"

"မဝေးပါဘူးဆိုနေ၊ ကားမှတ်တိုင်တွေက တစ်ခုနဲ့တစ်ခု နီးလိုက်သမှ ဘီးစိပ်ထောင်ထားတာကမှ ကျသေးတယ်"

နို့ဘူးကလေး

ကျေးသီးကုန်းရွာသို့ တာဝန်နှင့်သွားမည့် ရဲတပ်သားများသည် ရေဘူးလက်နက်အပြည့်အစုံနှင့် လှတောသူ၏ အကြော်ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာရာ အကြော်သည်က ဤလိုတဖန် တပြော၏။

“အလိုတော်၊ ရဲသားသာ ဆိုရတယ်၊ ချက်တောင်ကြွသေးရဲ့လားကွယ်တို့၊ ငါတူရယ်၊ ရေဘူးလွယ်မယ့်အစား နို့ဘူးသာ ဆောင်သွားပါတော့”

လှတောဝင်္ကီကို သိနေသော လုံခြုံရေးရဲဘော်များမှာ ရယ်မောကြ၏။

အလေ့အစား

နွားဖိုး တစ်သန်းတဲ

နွားဝယ်လိုသော လှတောသားများမှာ နွားရှင် ပြောသောဈေးကြောင့် ထွန်သွားကြကာ . . .

“ဟလိုလေး လူရယ်၊ ခွေဖိုးတစ်ထောင်၊ ကြောင်ဖိုး တစ်သိန်းဆိုတဲ့စကားမှာ နွားဖိုးတစ်သန်းလို့ ထပ်ပြည့်ရမလို ဖြစ်နေပါရောလား”

“အင်းလေ၊ ခင်ဗျားတို့က ကြိုက်နွားကို လိုက်ရှာကြတာ မဟုတ်လား၊ ကျုပ်ကလဲ ကြိုက်ဈေးခေါ်တာပေါ့”

နွားရှင်က ပြန်ပြောသည်။

ထိုအခါ “နွားကိုကြိုက်တာက တကယ်ပါပဲ၊ ခင်ဗျားဆိုတဲ့ ဈေးနဲ့တော့ လူစင်စစ်ကဝယ်နိုင်မှာ မဟုတ်သေးဘူး။ သိန်းထိ

ပေါက်တဲ့ဥစ္စာစောင့်မဆိုရင်တော့ ဝယ်နိုင်မလား မသိဘူး” ဟု လှတောသားက ပြန်ပြောကာ နှုတ်ရှယ်မောမောနှင့် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

အလေ့အစား

နှိုက်ပြီးရင်းနှိုက်

လှတောရွာအနီးတွင် ဘတ်စ်ကားတစ်စီး ပျက်သည်။

ကားပေါ်တွင်ပါသော စပယ်ရာနှင့် ဒရိုင်ဘာတို့ တကုန်းကုန်းနှိုက်နေကြစဉ် မကြာခဏရောက်ရောက်လာသော ကားများမှ အပေါင်းအသင်းများကလည်း ဝင်ရောက်ကူညီကြသည်။

ကားကား မနိုးသေး၊ မကောင်းသေး။ နောက်ထပ်ရောက်လာသော ကားများမှ လူများလည်း ခဏရပ်ကာ ဝင်ရောက်ကူညီကာ ထွက်သွားကြပြန်၏။ ဤသည်ကို လယ်ထွန်ရင်းမြင်နေသော လှတောသားကြီးပြောလိုက်ပုံမှာ . . .

“ဟလိုလေးကွယ်၊ ကားရယ်၊ လာလာသမျှလူတွေ တစုတစုနဲ့ ဝင်ဝင်နှိုက်သွားလိုက်ကြတာ အလှူအိမ်က လက်ဖက်ခွက်ကျနေတာပဲကွယ်”

အလေ့အစား

ပညာရှိသောမြေပဲ

ဆိုင်ထဲမှထွက်သွားသော ရင်းနှီးသည့် မိတ်ဆွေကြီးအား ကြည့်ကာ လှတောသားများ ရယ်မောကျန်ရစ်ခဲ့ကြစဉ် မကုန်နိုင်သေးသော ထိုမိတ်ဆွေ ဂုဏ်ထူးဝိသေသကို တစ်ယောက်

က ထပ်မံဖော်ထုတ်လိုက်ပုံမှာ ဤလိုဖြစ်၏။

“ဒီလူကြီး ငက်လက်မှာ မနေဝံ့လို့ ထွက်ပြေးလာလိုက်တာ၊ လှတောမှာတောင် မနေဘဲ မဲကုန်းချောက်ထဲ သွားငုပ်နေပုံတော့ဗျာ၊ မြေပဲတောင့်လောက် ပညာပါတာပဲဗျို့၊ မြေအောက်လဲ တိုးဝင်သေး၊ အခွံနဲ့လဲ ဖုံးထားသေးဗျ”။

ဖေလှနာဇ

ပူဒီနာပန်း

ပျော်ရွှင်တတ်သော လှတောသားကြီး၏ ဥယျာဉ်ထဲသို့ လူရွှင်ကလေးများ ရောက်လာကြရာ မိုးမရွာသောကြောင့် လိမ်ခွေသေးလို့နေသော မေမြို့ပန်းခင်းကို မြင်သဖြင့် . . .

“ဘိုးလေးရဲ့မေမြို့ပန်းတွေက တယ်သန်တာပဲ” ဟု ကျီစယ်လိုက်ရာ အခင်းရှင်က . . .

“ဟဲ့ . . . ငနာလေး၊ ဂြိုဟ်စကားလာမပြောနဲ့၊ မေမြို့ပန်းတွေကဖြင့် ပူဒီနာပင်လောက်တောင် မရှိဘဲနဲ့” ဟု ငေါက်လိုက်ရာ ဝါးခနဲရယ်မောကြလေ၏။

ဖေလှနာဇ

ပဲလင်းမြွေဝိဇ္ဇာ

ထိုမှတစ်ဖန် ပူဒီနာခင်းရှင်၏ ဥယျာဉ်တွင်းသို့ လည်ပင်းဆန်ကာ မျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ ညှိုးခြောက်နေသော ပဲလင်းမြွေကို မြင်ရပြန်သည့်အတွက် . . .

“ဒါပေမယ့် ပဲလင်းမြွေကတော့ သန်သားပဲ”

“ပဲလင်းမြွေသီးတဲ့ကွာ၊ တီကောင်ကို သင်္ဘောဆေးအစိမ်းရောင်သုတ်ပေးပြီး စင်ပေါ်မှာ ဆွဲထားတာလောက်မှ မတင့်တယ်ပါဘူး”။

ဥယျာဉ်ပိုင်ရှင်ကပင် သရုပ်ဖော်ပြလိုက်ပြန်ပေ၏။

ဖေလှနာဇ

ပြောင်းဖူးမွေးတစ်ပွဲ

လှတောသားတစ်ဖွဲ့သည် ရန်ကုန်သို့ ရောက်လာကာ ဘုရားစုံလည်းဖူးအပြီးတွင် မြို့တွင်းသို့ လျှောက်လည်ကြသည်။ တစ်နေရာအရောက်တွင် မုန့်ဟင်းခါးအထမ်းသမားကို မြင်သဖြင့် ဝမ်းပြည့်ရန် ချဉ်းကပ်လာကြ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့ရှေ့က ရောက်နှင့်သော လူတစ်ယောက်အတွက် မုန့်ပြင်ပေးနေပုံကို မြင်သောအခါ ဤလိုရေရွတ်မိကြ၏။

“အလိုလေးဟဲ့ မုန့်တီတဲ့၊ ပန်းကန်းဆေးရည်နဲ့ ပြောင်းဖူးမွေးသုံးလေးပင်နဲ့ ပျော်ထားတာပါကလားကွယ်ရဲ့”။

ဖေလှနာဇ

ပွက်ထနေရမည်

မူးရေလာပြီ။ လှတောသားလယ်သမားများ အပြေးအလွှားနေသွင်းကြ၊ ထွန်ယက်ကြသည်။ လယ်တောမှာ ပွဲတော်တမျှပျော်စရာကြီးဖြစ်နေ၏။ လယ်သမားကြီးတစ်ယောက်သည် ကန်သင်းပေါ်မှာရပ်ပြီး သူ့လယ်ကွက်သူပြန်ကြည့်ရင်း . . .

“ခုပုံနဲ့ကတော့ စိုက်ရက်ဝေးပါသေးတယ်ကွာ၊ စိုက်

တယ်ဆိုတာက မြက်ပုပ်မြေသားတွေ နွားချေးတွေနဲ့ မူးရေ
နောက်တွေ သမနေပြီ။ စမရေအိုးပွက်သလို ပွက်ထနေမှ
စိုက်လို့ကောင်းတာက”

ထိုအခါ ကန်သင်းပေါ်ရောက်နှင့်သူက . . .

“ဒီအချိန်ဟာ ပင်ထောင်လာကြည့်နေကျ အချိန်ပဲဗျ”

“ဒီနှစ်တော့ အခုချိန်မှာ ပင်ထောင်ကြည့်ဖို့ဆင်းလာကြ
ရင်တော့ ဟောဒါပင်ထောင်ပါပဲဆိုပြီး ထန်းပင်ကို လက်ညှိုး
ထိုးပြလိုက်ရဲ့ပဲကွ”

လယ်သမားကြီးက လယ်စပ်မှထန်းပင်များကို ထိုးပြ
လိုက်လေ၏။

ဖေဖေအာဇာနည်

ဖားခံတွင်း ချဉ်ဆေး

ကန်းသင်းပေါ်တွင် ထိုသို့ရပ်ပြီး စကားပြောနေကြရာ
သို့ အခြားရွာမှာအသိများ ရောက်လာကြသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ
ကြိုဆိုသည်တွင် ဧည့်သည်က . . .

“ခင်ဗျားတို့ဘက်မှာ မိုးရွာတယ်ဆိုလို့ ဝမ်းသာပြီးလာ
ကြည့်တာ”

“ရွာတော့ရွာပါရဲ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ဖားခံတွင်း ချဉ်ရဲ့
လောက်ပဲရှိတယ်”

လှတောသားကြီးက ပြန်ဖြေလိုက်ရာ၊ ဧည့်သည်ကပင်
ဆက်၍ . . .

“မူးကလဲ နည်းတယ်နော်”

“ဟလိုလေးလူရယ်၊ မူးရေနည်းလိုက်ပုံများတော့
လူမမာ ဆလိုင်းသွင်းနေသလောက်ပဲ ရှိရွာလိုက်လေ”
ဖေဖေအာဇာနည်

ဖော့ပြင်းသောခြင်း

ရွှေကျင်ရွာတွင် ကျင်းပသော ရှင်ပြုအလှူမင်္ဂလာတစ်ခု
မှ လှတောရွာသားများ ကပ်စုတစ်ဝေးကြီး ပြန်လာကြရာ၊
တစ်ဦးက စတင်၍ . . .

“ဟလိုလေးအလှူပွဲရယ်၊ နတ်ရွာတံခါးဖွင့်တဲ့ပွဲကြီးတမျှ
ပါပဲ၊ ကျွေးလိုက်မွေးလိုက်တာကလဲ ထမင်းရည်ချောင်းစီး၊ ချက်
တဲ့ပြုတ်တဲ့အိုးကြီးတွေဆိုရင် ကျွဲအုပ်ကြီးအိပ်နေသလားမှတ်ရ”။

အတူတူလာသာ အခြားတစ်ယောက်ကမူ . . .

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ မိုးပြဲဒယ်ပြီးတွေ့ကတော့ တစ်မျှော်
တစ်ခေါ်ကြီးပဲ၊ ဒါပေမယ့် တဲဒါကြီးတွေမြင်ရတော့ ငရဲပြည်မှာ
ငရဲသားကို စောင့်မျှော်နေတဲ့ ယမမင်းရဲ့ ဒယ်အိုးကြီးတွေနဲ့
တူလိုက်လေ” ဟု ဝင်ပြောလေသည်။ ဒုတိယသူမှာ အလှူပွဲ
ကို ဘဝင်မကျခဲ့သူ ဖြစ်ပေမည်။

ဖေဖေအာဇာနည်

ပုန်နှင့် စကားဝိဇ္ဇာ

စက်ပေါက်ဝကွမ်းယာဆိုင်တွင် လူမရှိ။ ဝယ်သူလာမှ
ပြေးလာသည်။ ပြေးလာသော်လည်း မထိုင်နိုင်သေး။ ပုန်တွေကို
အဝတ်စုတ်နှင့် ပုတ်ခါနေရသေးသဖြင့် ကွမ်းယာဝယ်သူက . .

'အင်း... မုန့်ခါရတာကိုက အလုပ်ကြီးတစ်ခုပါပဲ လား" ဟု စကားစလိုက်ရာ၊ လှတောသား ကွမ်းသည်က...

"ဟလိုလေး၊ မုန့်ပေါချက်ကတော့ မနက်က မိန်းမကို ဆိုင်ထိုင်ခိုင်းထားခဲ့ပြီး ညနေခါ ဆိုင်သိမ်းဖို့ ပြန်လာတာ၊ မိန်းမ ဌာမတွေ့လို့ ကွမ်းယာဆိုင်နဲ့ မိန်းမကို ပေါက်ပြားနဲ့ယက်ပြီး ဌာရတယ်ဗျာ" ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

ဖေလှနာဇ

ဗိုက် ဂိတဉ္ဇလီ

လှတောသားတစ်ယောက်သည် ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းအိမ်သို့ ရေးကြီးသုတ်ပျာရောက်လာပြီး...

"ဟကောင်၊ မနေ့တုန်းက ငါ့သားကို ဘာတွေကျွေး လိုက်သလဲ၊ ဗိုက်ကိုပုတ်ကြည့်တော့ အိုးစည်ကြက်ထားမှတ်ရ၊ တဝိန်းဝိန်းနေတာပဲ" ဟု မေး၏။

"ကုလားပဲဟင်းနဲ့ ထမင်းကျွေးမိတယ်၊ ဝမ်းတွေ့ဘာတွေ များ လျှော့သေးသလား"

"ဟလိုလေး၊ လျှော့ပုံတော့ ပြောမနေနဲ့၊ လူ့ကို ကြာတော့ အိုးစည်ဖင်ရဲ့ အခေါင်းဖြစ်နေပြီ"

ဖေလှနာဇ

မန်းထဲမှာ ဘာပါလိမ့်

မုန့်စားကျောင်း လွှတ်ချိန်ဖြစ်သည်။ ကျောင်းသားငယ် ကလေးသည် မုန့်ဖိုးပိုက်ဆံကိုင်ကာ မုန့်သည်တစ်ယောက်၏

ပန်းရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ မုန့်မှာ မုန့်လက်ကောက်များ ဖြစ်သည်။ သို့သော် မုန့်မှာ သေးငယ်လွန်းသည့်အတွက်...

"ဟလိုလေး၊ မနဲလေးဝတ်တဲ့လက်စွပ်တွေ ဒီပန်းထဲမှာ ဘယ်သူလာပြီး ပုံထားပါလိမ့်" ဟု လှတောသားပီပီ နတ်သူငယ် ဝတ်သော လက်စွပ်အဖြစ် တင်စားပြောလိုက်လေ၏။

ဖေလှနာဇ

ပျောက်အိုး ရာသီလော

ဘောလုံးပွဲတွင် ရန်ဖြစ်ကြသည်။ ရိုက်ကြသည်။ လှတောသားများ ထွက်ပြေးကြသည်။ အပြေးနှေးသူတစ်စု အရိုက်ခံရပုံကို...

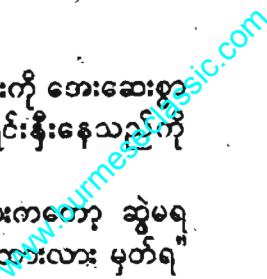
"ဟလိုလေး၊ အဲဒီလူတစ်စု အရိုက်ခံရပုံများတော့ တရုတ်နှစ်သစ်ကူးပွဲမှာ ပျောက်အိုးဖောက်နေသလား မှတ်ရ၊ တပြောင်းပြောင်းနဲ့ နားပင်းလုမတတ်ပါပဲ" ဟု အားရပါးရ ပြောကြလေသည်။

ဖေလှနာဇ

ချိုင်းပမာ နှိုင်းစရာ

ဧည့်သည်လှတောသားသည် ထမင်းကို အေးဆေးစွာ စား၊ အိမ်ရှင်နှင့် ပြောမနာ ဆိုမနာ ရင်းနှီးနေသည့်ကို အကြောင်းပြု၍...

"ဒါလား ကြက်သား၊ မင်းကြက်သားကတော့ ဆွဲမရ ကိုက်မရနဲ့ ပလတ်စတစ် ကြက်ရုပ်ကို ချက်ထားလား မှတ်ရ"

ဟု ဆို၏။

အိမ်ရှင်သည် ရယ်မောနေပြီး “တခြား ဟင်းတွေက ကောင်းပါတယ်” ဟု ပြော၏။

“မကောင်းပါဘူးကွာ၊ ဒီဟင်း ဒီထမင်းကို စားရတာ လည်ပင်း နှင်ပါဘိတော့သကွယ်၊ လူ့ကို ငါးခုံးမအုပ်စားမိတဲ့ ဝျိုင်းအောက်ကျနေတာပဲ”။

အလေ့အစား

ဘာသိချင်းပါလိမ့်

အသိမိတ်ဆွေများထဲတွင် နားလေးသူ တစ်ယောက်ရှိ သော လှတောသားများမှာ နားလေးသူမြင်အောင် ပါးစပ် မလှုပ်ခဲ့ကြပေ။ သူဝင်လာတာမြင်လျှင် ငြိမ်နေကြရ၏။

ယခုလည်း စကားကောင်းနေဆဲ ရောက်လာသဖြင့် မျက်နှာကို တစ်ဘက်လှည့်ထားကာ . . .

“ဟေ့ တိုးတိုးပြောပါဟ၊ ပါးစပ်လှုပ်တာမြင်ရင် သူ့အတင်းပြောတယ်ထင်ပြီး၊ ပါးစပ်ကျယ်ကျယ်ဟပြီး သမ်းပြန် တော့လဲ အခုဆိုတာ ဘာသိချင်းလဲ စာသားပေးစမ်းပါ၊ အတင်း တောင်းပြန်ရော” ဟု သတိပေးသည်။

အလေ့အစား

ဘီးနှယ် ဆန်ပါသကို

ကားဒုက္ခိ တတစ်စီးသည် လှတောသားစုံ သော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ တလှုပ်လှုပ် တရွေ့ရွေ့မောင်းနှင်ဝင်

ရောက်လာရာ . . .

“ကားခမျာ သနားစရာ၊ သာရေးသမီးရေး ရင်လေး နေရာဟန်တူပါရဲ့၊ ရင်ဘတ်နဲ့မြေကြီးကို ပွတ်နေရာပါလား” ဟု တစ်ယောက် စတင်လိုက်ရာ နောက်တင် ယာက်က ဤလို ဝင်ရောက်ဖြည့်စွက်ပေးလိုက်၏။

“ကားခမျာမှာ ရင်ဘတ်နဲ့ ရှုပ်တိုက်နေတာလဲ မပြော နဲ့၊ ကားဘီးကိုလဲ ကြည့်ဦးလေ၊ တညင်းသီးခြမ်းတွေကို ကော်နဲ့ ကပ်ပြီး တပ်ထားသလား မှတ်ရရာလေ”။

အလေ့အစား

ဘဲဥမျိုးမို့

လှတောရွာသို့ ရုပ်ရှင်မင်းသား ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတေးသံ ရှင်များ ရောက်လာကြရာ၊ တစ်ရွာလုံး အုတ်ကျွတ်ကျွတ်ရောက် လာကာ ကြည့်ရှုကြသည်။ ထိုအခါ လှတောသူ၏ ပါးစပ်သည် ငြိမ်မနေနိုင်တော့ပါ။

“ဟလိုလေး၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးရယ်၊ လှလဲမလှဘဲနဲ့ ဝတ်စားထားလိုက်လေ၊ မီးသွေးတုံးကို ရွေ့ချထားသလားမှတ်ရ သို့သော် လှပသူတစ်ယောက် ပါပါသေးသည်။ သူကလေးကို ဤလို ခိုးကျူးပေသည်။

“ဟိုမင်းသမီးကျတော့ လှလဲလှ၊ အသားကဖြူ အသား နှယ် ဖြူလိုက်ရှာလေ၊ စိမ်းစားဥကို အခွံခွာထားသလား အောက် မေ့ရတယ်”။

အလေ့အစား

၁၈၈ ၂၂ သိမ်သိမ်နွေး

မလှုပ်ရဲသော စာခြောက်ရုပ်

လှတောရွာသို့ အလည်အပတ်ရောက်လာသော ရန်ကုန်သားဧည့်သည်တစ်ယောက်သည် ပြန်မည့်ရက် နီးကပ်လာသောအခါ လှတောသားကားသမားများထံတွင် ကားအနည်းအများ စုံစမ်းသည်။

“ကားမရမှာများ ဘာမှမပူနဲ့၊ မနက်လင်းရင် ရွှေဘိုဘတ်စ်ကားတွေ တရဟော ထွက်လာလိုက်ကြတာ နွားအုပ်ကြီးကို ခြံထဲက ရိုက်ထုတ်လိုက်လား မှတ်ရ”

“လှတောက တက်တော့ နေရာရပါ့မလား”

“ဟလိုလေး၊ ပူစရာမရှိ ပူနေလိုက်တာ အစ်ကိုရယ်၊ ကားဦးရေကများပြီး ခရီးသည်က နည်းနေတော့ ခရီးသည်ကို လူပြီး တင်နေကြရတယ်၊ ကားမောင်းရင်း မျက်စိက ကိုးကန်တောင်းမောက်ကြည့်ပြီး မောင်းကြတာဆိုတော့ လယ်ကွင်းထဲက စာခြောက်ရုပ် လေတိုက်လို့ လှုပ်တာတောင် သူတို့ကားကို တားတယ်ထင်ပြီး ရပ် ရပ်ပေးနေကြလို့ စာခြောက်ရုပ်တောင် မထားရဲတော့ဘူး”။

ဖေလင်စာနာ

မူးလိုက်လေကွယ်ရီ

လှတောရွာနှင့် မနီးမဝေးတွင် စက်ဘီးတစ်စီးကို ကားတိုက်မိရာ တချို့လမ်းဆုံးသောကြောင့်ဟု ဆို၏။ အချို့ကမူ စက်ဘီးသမားတွေ ကားကို မလေးမခန့်လုပ်သောကြောင့်ဟု ပြော၏။

ထိုအငြင်းပွားမှုကို တတိယလူက ဝင်ရောက်ဖြေရှင်းလိုက်ပုံမှာ . . .

“ငါက မျက်မြင်ပါကွာ၊ စက်ဘီးက ရှောင်ပေးတာကို တက်နင်းမိတာ၊ မူးနေတာကိုးကွယ်၊ နင်းမိမှာပေါ့၊ ကားမောင်းတဲ့ ဒရိုင်ဘာ မူးထားလိုက်တာ ကြေးစည်နားရွက်ကို တင်းပုတ်နဲ့ နှက်ထားသလို သွက်သွက်ခါပြီး ချော့ချော့လည်နေတာ လူရဲ့ ဟူ၍ ဖြေ၏။

ဖေလင်စာနာ

မိမိကောင်လေလား

အထက်ကားတိုက်မှုတွင် စက်ဘီးသမားမှာ ဒဏ်ရာပြင်းထန်သဖြင့် ဆေးရုံအတွင်းလူနာအနေနှင့် တင်ထားရလေသည်။ ဆေးရုံသို့ မသွားနိုင်သူများမှာ ဆေးရုံမှပြန်လာသူများထံတွင် သတင်းမေးရာ၊ ဒဏ်ရာပြင်းထန်ပုံကို ဖြေပုံမှာ ဤလိုဖြစ်ပေသည်။

“ဟလိုလေး၊ ဒဏ်ရာနည်းသလား များသလား မေးမနေနဲ့၊ တစ်ကိုယ်လုံး ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကျပ်စည်းထားလိုက်တာ၊ ပီရမစ်သင်္ချိုင်းထဲက မိမိကောင်လားမှတ်ရဟေ့”

ဖေလင်စာနာ

မိုးလေက အောင်

လှတောသားလယ်သမားများသည် လယ်တောမင်းပြန်မိုးကြောင့် လယ်မကောင်းရပုံ၊ မိုးကြောင့် စပါးထွက်ညံ့မည်စိုး

ရပုံနှင့် စီးပွားရေး မချောင်လည်ပုံများကို တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ညည်းတွားလာကြရာ ကျီးကန်သားတစ်ယောက်နှင့် လမ်းတွင်တွေ့၍ မိုးလေဝသနှင့် လယ်မြေအခြေအနေကို မေးမြန်းစုံစမ်းသောအခါ . . .

ကျုပ်တို့လှတောလား၊ မိုးလေကလဲမှန် အောင်ရေ ကလဲ အဆင်ပြေပြေ၊ အလောတော်ရလိုက်တာမို့ အလှူရေစက် လက်နဲ့မကွာ၊ လှူလိုက်တန်းလိုက်ကြတာ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း တိုင်းမှာ ခေါင်းလောင်းသံတုန်တုန်၊ ကြေးစည်သံတဝေဝေနဲ့ အာသောကမင်းခေတ် ရောက်နေသလားမှတ်ရ" ဟု တစ်မျိုး ပြောင်းပြောလိုက်ပေသည်။

အလင်အာဇာ

မိုး၏ ပမာဏ

မိုးတွင်ရေလာနေပြီး လယ်သမားတွေရေသွင်းကြ၊ ထွန် ယက်ကြ၊ ကြဲကြနှင့် ကြီးစားအားထုတ်ကြသည်။ စပါးပင်ကလေး တွေ အညောက်ထွက်လာလျှင် မိုးကို မျှော်ကြသည်။

မျှော်နေဆဲမှာပင် မိုးရွာ၏။ သို့သော် နည်းပါးသည်။ နေဒက်တစ်နေ့တွင် လယ်တောတွင် ဆုံမိကြသောအခါ တစ်ယောက်က ဝမ်းသာစွာပြော၏။

"မိုးရွာတာ ကောင်းတယ်ဗျို့၊ ကလေးတွေအတွက် ဟန်သွားပြီ"

ထိုစကားကို လက်မခံလိုသူတစ်ဦးကမူ ဤသို့ပြောလိုက် ပေ၏။

“ဟလိုလေး မိုးတဲ့ဗျာ၊ မုဆိုးမ မျက်ရည်ပေါက်လောက် တောင် မရှိဘူး၊ စပါးပင်ကလေးတွေ အပူရွှပ်မှာတောင် စိုးရသေး”

အလင်အာဇာ

မောင်ပေါက်ကျိုင်းမျိုး

လှတောသားကလေးငယ်တစ်ယောက်သည် မန္တလေး သို့လာသောမိဘများနှင့်အတူပါလာရာ စူးစမ်းသောအရွယ်ပီပီ မြင်မြင်သမျှကို မေး၏။ မေးသမျှကို မိခင်တစ်လှည့်၊ ပခင် တစ်လှည့်ပြောရာ၊ အတူပါလာသော လှတောသားတစ်ဦးက . .

“ဟလိုလေးတဲ့ ကလေးနယ်၊ မေးလိုက်ရှာလေ တကောင်းပြည်က မောင်ပေါက်ကျိုင်းသေပြီး ဝင်စားသလား မှတ်ရ” ဟု ဆိုလေ၏။

အလင်အာဇာ

မုန့်လက်ကောက်တဲ့ စီးစရာ

လှတောသားရွာတွင် ဘုံကထိန်ပွဲတော်ကြီးကျင်းပရန် စီမံ နေကြသည်။ ဦးစီးကွပ်ကဲသူများက မည်သူက မည်သည့် တာဝန်ယူ၊ မည်သူက မည်သည့်နေရာသွား စသည်ဖြင့် ခန့်ခွဲ ဝေနေရာ၊ လူငယ်တစ်ဦးအာ အနီးရှိရွာသို့ခိုင်းလိုသဖြင့် မင့်မှာ စက်ဘီးရှိတယ်မဟုတ်လား” မေးလိုက်ရာ . . .

“ဟလိုလေးလေးဗျာ၊ ကျုပ်မှာ စက်ဘီးနဲ့တူတူဆိုလို့ မုန့်လက်ကောက်တောင် တုတ်ထောက်ပြီး မစီးနိုင်တဲ့တဝပါဗျာ ဟု အပြေပေးလေသည်။

မုန့်လုံးရေပေါ်၏အဖြစ်

လှတောသားလယ်သမားများက မိုးကိုမျှော်ကြပြန်ပြီ။ မိုးရွာလျှင် စပါးပင်တွေ မူးရေနှင့် ကြီးပွားသည်ထက် ပိုပြီး ကောင်းနိုင်သောကြောင့်ဖြစ်ရာ တစ်ဦးက အားပေးနှစ်သိမ့်၏။

“ဒီလထဲမှာတော့ ရွာတော့မယ်မထင်ပါဘူး၊ လပဲ ကုန်တော့မှာ၊ နောက်လတော့ ရွာကောင်းပါရဲ့”

“နောက်လထဲရွာလို့ ဘာလုပ်မှာလဲကွ၊ တလင်းဖျက်မိုး ပဲ ဖြစ်တော့မှာပေါ့”

ထိုအခါ တစ်ယောက်က အလန့်တကြားဆိုလိုက်၏။

“ဟလိုလေး၊ ကောက်လှိုင်းတွေ တလင်းထဲရောက်မှ လာဖျက်ရင်တော့ မုန့်လုံးရေပေါ် ဖုတ်ထဲလွတ်ကျသလို ခြေဆင်း ငိုရုံပဲ ရှိတော့ကလားကွယ်ရဲ့”။

အလအစာစာ

မုန့်၏အရွယ်

ကျောင်းအနီးတွင် ရှောင်းချသောမုန့်သည် ရှေ့သို့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး မုန့်ကို လက်ညှိုးထိုးပြ ကာ မည်မျှနှင့်ရောင်းသနည်းမေးရာ ဆယ်ပြားဟုဆို၏။

“ဟလိုလေး၊ ဒေါ်ဒေါ်မုန့်က ဆယ်ပြားစေ့နဲ့ တိုင်းပြီး လုပ်ထားတာပါလား”

သူမုန့်ကို ငယ်သည်အဆိုခံရသောအခါ မုန့်သည် မခံနိုင်။ လှတောသားပီပီ . . .

“ဆန်ဈေးက ဘယ်လောက်ကြီးတယ်မှတ်သလဲ၊

ဆန်ဝယ်မယ့်အစား ဆန်ဝယ်မယ့်ပိုက်ဆံကို ချက်စားရင် ပိုပြီး အဆင်ပြေလိမ့်မယ်ဟေ့” ဟု ချေပလိုက်သည်။

အလအစာစာ

များမှများ ပေါမုပေါ

ဝက်လက်မြို့သို့ လှတောသားနှစ်ယောက်သည် ကိစ္စနှင့် ရောက်လာကြ၏။ အဆာပြေရန် မုန့်ဟင်းခါးစားမည်ဟု တိုင်ပင်ရာ . . .

“အဲဒီဆိုင်မှာတော့ မစားပါနဲ့ကွာ၊ ငါတစ်ခါစားဖူးတာ တစ်ပွဲတစ်ကျပ်ပေးရတဲ့ မုန့်တစ်ပွဲဟာ သုံးငွန်းပဲကော်လိုက်ရ တယ်၊ ကုန်ရောဟေ့”

“သုံးငွန်းဆိုတော့ မင့်ငွန်းက ယောက်ချိုလောက် ကြီးသလားမှ မသိတာ”

ထိုအခါ စတင်ပြောသူက ရှင်းပြပုံမှာ ဤလိုဖြစ်၏။

“မဟုတ်ရပါဘူး ကိုယ့်လူရာ၊ နားဖာကလော်တံနဲ့ ကော်တာတောင် အပြည့်ကော်တော် မဟုတ်ရပါဘူး”

အလအစာစာ

မျက်ခွက်ဒီပနီ

ရှေးအခါက ရာဇဝတ်အုပ်တစ်ယောက်သည် လှတော ရွာသို့ နယ်လှည့်ရင်း ရောက်လာ၏။ လူကြီးနှင့် ရွာလူကြီးများ ဖျာဖျာသလဲ ကြိုဆိုကြ၏။ ရွာသားအချို့လည်း တဖေတဖောင်း လာကြည့်ရာ မျက်နှာခွက်ခွက်၊ မျက်စိစောင်းစောင်း၊ နဖူး

မောက်မောက်၊ မေးမှတော့ချွန်းချွန်းရှုံ့သေပစ္စုပကာလို မြင်ကြရရာ လှတောသားတစ်ဦးမှာ ဤလိုပြောလိုက်မိရှာ၏။

“ရာဇဝတ်အုပ်ဆိုတော့ တူတူတန်တန်ဖြစ်လိမ့်မယ် အောက်မေ့ပါတယ်။ ဟလိုလေးဗျာ၊ မျက်နှာကိုက တာယာဖိနပ်ကို သည်းကြိုးတင်းထားတဲ့အတိုင်း ကော့လိမ့်နေတာပါပဲကလားရဲ့။”

အလှအစာ

မြေပေါ်က ပွေး

အသားမည်းမည်းမျက်နှာစုတ်ချွန်းချွန်းတွင် မျက်ပေါက်ကျဉ်းသောလူတစ်ယောက်သည် ဆေးလိပ်တိုကိုဝါးစပ်ရှေ့တည့်တည့်၌ ငုံ့ခဲလျက် လျှောက်လာရာ ကားဂိတ်အလွန်၌ မေးချွန်ချွန်ပါးတစ်ခြမ်းပိန်နှင့် ဝါးသွယ်ကျနေသောသူငယ်ချင်းနှင့် ပက်ပင်းတိုးမိရာ . . .

“ဟလိုလေးလူရယ်၊ မင့်မလဲ ပိန်ထားလို့ကတာ မေးကိုချွန်းထွက်နေပါရောလား၊ မင်းမျက်နှာကြည်ရတာ ပိုလ်ကေတပ်ထားတဲ့ စမူဆာနဲ့တူလိုက်လေ”

နှုတ်ဆက်ခံရသော လူကလည်း ဤလိုတုံ့ပြန်ပြော၏။

“ခင်ဗျားမျက်နှာ မြင်ရတာကလဲ သစ်မြစ်ကို ပွေးစုပ်နေတဲ့အတိုင်းပဲ ထင်မိပါတယ်ဗျာ။”

မြင်းမိုရ်တောင်ကြားရယ်

လှတောသားလယ်သမားများသည် စုပေါင်းစပါးရောင်းဖို့ပွဲ ဆင်နွှဲရန် စပါးအဝယ်ပိုင်းသို့ ပျော်ရွှင်စွာ လာကြရင်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကျီစယ်လာကြ၏။

“ဟေ့ . . . ဟေ့ မင်းလည်းထဲမှာ စပါးမှပါရဲ့လားကွာ၊ တင်းနဲ့မခြင်ဘဲ တစ်စေ့စီရေပြေး တင်လာရောသလား”

လှည်းတစ်စီးက လှမ်းပြောသည်တွင် အပြောခံရသော လှည်းက . . .

“ဟလိုလေးကွယ်၊ သူကများ ပါပြောရသေး၊ သူ့လှည်းကဖြင့် ဒိုင်သွင်းရမယ်ဆိုရင် တင်လာတဲ့စပါးက ရိုက်ပတ်ထဲမှာ မှန်ဘီလူးနဲ့ ရှာရတယ်၊ ဆန်ကြိတ်ဖို့များ တင်လာပြီဆိုတော့ မြင်းမိုရ်တောင်ကို ရှိုင်ပတ်နဲ့ ပတ်ထားသလားမှတ်ရ” ဟု ချေပလေ၏။

အလှအစာ

မြန်ပါပေ့ ခရုသွား

လှတောသားများ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် လှံသောနေသည့် ဘတ်စ်ကားများ အပြောဆိုခံရသောနေ့ဖြစ်၏။ သူတို့လှမ်းကြည့်နေသောအချိန်တွင် ကားတစ်စီးမှာ လူပြည့်နေပြီ။ မထွက်သေး။

“သူတို့က လူသာ အပြည့်အသိပ်တင်ချင်တာ၊ သူတို့ကားတွေက ဖွဲတစ်ဆုပ်ကိုတင်ပြီး မောင်းတာတောင် ကောင်းကောင်း ဆွဲနိုင်တာ မဟုတ်တော့ဘူး”

တစ်ယောက်ကစလိုက်လျှင် နောက်တစ်ယောက်က ဤပုံ ချီးကျူး၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီကားတွေ စီးရတာ၊ ငါစီးလာတာ မော်တော်ကားလား၊ ခရုပတ်ကျိလားလို့တောင် တစ်ခါတစ်လေ တွေးမိသေး”

ဖေလှနာဇ

မှန်အစစ်ထက်ကောင်း

တောင်ပိုင်းအလှူမှ လူတစ်စု ဆူညံဆူညံနှင့် ပြန်လာကြသည်။ သို့ရာတွင် အချို့မှာ အလှူသွားရန် ပြင်ဆင်နေဆဲ ရှိသေးရာ အလှူထမင်းတွင်ပါသော ဟင်းချိုညှပ်သည့်အတွက် ပြောချင်နေသူ တစ်ယောက်က . . .

“ခေါင်းပြီးချင်ရင် အလှူရောက်မှ ပြီးကြတဲ့ အလှူဟင်း ချိုပန်းကန်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီးပြီးရင် မှန်အစစ်ထက်ကောင်းတယ်တဲ့” ဟု အော်ပြော၏။

ဖေလှနာဇ

မြွေစိမ်းပဋိသန္ဓေ

နည်းသည်များသည် ဥယျာဉ်ကို အဝေးမှလှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း . . .

“ဟိုဟာက ဘူးစင်ထင်တယ်၊ ဘူးပင်တွေကတော့ ကောင်းလဲကောင်း၊ သီးလဲသီးပါကလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဘူးပင်က မဆိုးပါဘူး၊ တစ်ခြံလုံးမှာ မဆိုး

တာဆိုလို့ ဘူးနဲ့ကြက်ဟင်းခါးပဲမို့တယ်၊ အဲဒီရှိတာတွေပဲ တစ်နပ်ပြီး တစ်နပ် ချက်စားနေကြတာ ကြာလာတော့ ဝိုက်ထဲ မလဲ မြွေစိမ်း ကို ပဋိသန္ဓေလွယ်ထားသလို ပြစ်နေပြီ”

နည်းသည်များ ပြုံးနေစဉ် ဥယျာဉ်ရှင်က ဆက်ပြောပုံမှာ ဤသို့ . . .

အင်း . . . ကိုယ့်မစင်တောင် မြွေစိမ်းအခွေမှတ်ပြီး လန့်လွန်းလို့ ငုံ့မကြည့်ရဲတော့ဘူးဗျာ”။

ဖေလှနာဇ

ယားသူမှာ ဒုက္ခကြီး

ဝက်လက်သို့လိုက်မည့် လှတောသားနှစ်ယောက်မှာ လောဘကြီးလွန်းသောကားသမားကို စိတ်ပျက်နေ၏။ အခြား ခရီးသည်များလည်း ညည်းတွားပြီ။

“လူတွေ ဒါလောက်ပြည့်ညပ်နေတာတောင် မထွက်သေးဘူးလားဘော်၊ ကလေးတွေလဲ ငိုလှပြီ၊ လူတွေလဲ ညောင်းလှပြီ”

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က စလိုက်သဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဝိုင်းပြောကြရာမှ ကားစက်နှိုးသည်။ ထိုအခါ လှတောသားတစ်ယောက်က . . .

“ကားစက်နှိုးမိတယ်ဆိုပြီး ဝမ်းမသာကြနဲဦး၊ လမ်းမှာ တွေ့သမျှ တင်ဦးမှာ၊ ကားလမ်းဘေးမှာ လျှောက်တဲ့သူတွေဟာ လက်ထားတယ်ထင်ပြီး ဆွဲတင်မှာစိုးလို့ ချိုင်းယားတာတောင် မြှောက်ပြီး မကုတ်ရဲကြဘူး” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ယုယုယယကလေး

လုံခြုံရေးရဲဘော်များသည် လှတောသားများ ပြောသမျှကို တပြုံးပြုံးနားထောင်ပြီးနောက် စကားသံအစဲတွင် ဝင်ပြော၏။

“ခင်ဗျားကို လှတောသားတွေကတော့ တကယ်မလွယ် တာဘဲ၊ ပြောစရာရှိရင် အလွန်အကျွံချည်းပဲ၊ ဟိုတစ်ခါနွားခိုးမှု တုန်းက ပြောလိုက်ပုံများ ရဲခြေထောက်မှာ ချည်ထားတဲ့ ဒရဝမ် ရဲနွား အခိုးခံရတာလို ပြောကြတာ မဟုတ်လား၊ ပြောရက်လိက် ကြတယ်ဗျာ”

ထိုစကားကို လှတောသားတစ်ယောက်က ချေပလိုက်ပုံ မှာ ဤသို့ . . .

“ဟလိုလေးလေး ဆရာနယ်၊ ဒီတစ်ခါခိုးရင်တော့ သူ့ခိုး က ကြိုးဖြတ်ခိုးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ စဉ်းတီတုံးလုပ်ပို့ ဒရဝမ်ကို ပွေ့ယူသွားတော့မှာ ခင်ဗျာ”။

ဇနနနန

ယင်တစ်လှည့် ဆင်တစ်လှည့်

လယ်ထဲသို့ အလှည့်ဖြင့် ရေသွင်းနေစဉ် အခိုးခံရသော လယ်သမားတစ်ဦးသည် သူကြီးအိမ်သို့ ညဉ့်အချိန်မတော်တွင် လာရောက်တိုင်ထုန်းရာ . . .

“မင့်လယ်ထဲကရေကို ဖောက်ယူရအောင် မင့်လယ်ထဲ မှာ ရေရှိလို့လား”

“ရှိပါသော်ကော သူကြီးမင်းရယ်၊ ဆင်ကောက်လို့

တောင် မေဇီဘူး”

“ဟ များသားပဲကွာ၊ ယူပါစေ၊ အချင်းချင်းတွေပဲ”

ထိုအခါ တိုင်ကန်းသော လယ်သမားက . . .

“ယူပါစေဆိုတာတော့ ဟုတ်တယ်၊ အခုကျုပ်လယ်ထဲ မှာ ရေက ယင်သောက်ဖို့တောင် မကျန်တော့ဘူးဗျ” ဟု ပြောလေ၏။

ဇနနနန

ရာမ လက္ခဏာ အစစ်

လှတောရွာရပ်ရင်ရံသို့ ရုပ်ရှင်ကားများ လာရောက် ပြသသည်တွင် လူတိုင်းသိသော ရာမ လက္ခဏာ ဇာတ်ကား လည်းပါသည်ဆိုသဖြင့် အစဉ်အတိုင်း အဘွားအိုများပါ သွားရောက် ကြည့်ရှုကြသည်။

နံနက်တွင် ရုပ်ရှင်ကြည့်ခဲ့သော အဘွားတစ်ယောက် အား “ရုပ်ရှင်ကားကောင်းလား” ဟု မေးကြရာ အဘွားအိုက . .

“ဟလိုလေးဟယ်၊ အလောင်းတော် ရာမမင်းသားနဲ့ ညီတော်လက္ခဏာ သီတာဒေဝီဆိုလို့ ပိုက်ဆံပေးပြီး သွားကြည့် ပါတယ်၊ ခေါင်းပေါ်မှာ သံပြားအတိုအစတွေနဲ့ ကျားလျှာဆူး တွေ ပတ်ချိတ်ထားတာ မြင်ခဲ့ရပါကလား” ဟု ညည်းညူ၏။

ရေအိုးစင်နယ်

လှည်းဝင်ရိုးသံတည်ညံ့ဖြင့် မောင်းနှင်လာသော လှည်းပေါ်တွင် စားပွဲကြီးတစ်လုံးနှင့် ကုလားထိုင်များ ပါလာသည်။ လှတောသားကြီးသည် လမ်းဘေးသို့ တိမ်းပေးရင်း "ဘယ်သူ့ဟာတွေလဲကွယ်" ဟု မေးသည်။

"ကျုပ်တို့အိမ်မှာ ထားဖို့မှာထားတာ အခုမှ ရလာခဲ့တယ်ဗျ"

လှည်းနောက်မှပါလာသော လူတစ်ယောက်က ဖြေသည်တွင် လမ်းဖယ်ပေးသူက . . .

"ဟလိုလေးကွယ်၊ မင့်အိမ် တစ်အိမ်လုံးက ရေအိုးစင်လောက်တောင် မကြီးကျယ်ဘဲနဲ့ စားပွဲကုလားထိုင်ထားဦးမယ် ဟုတ်လား၊ အေး အေး အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှာ တင်ထားပေါ့ကွယ်" ဟု ပြောလိုက်တော့သည်။

အလှအစာစာ

ရောဂါ ရောဂါ

ရန်ကုန်သို့ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စနှင့် ရောက်လာကြသော လှတောသားသုံးယောက်သည် အငှားကားနှင့် အဆင်မပြေသည်တစ်ကြောင်း၊ ဘတ်စ်ကားများ လူချောင်နေ၍ တစ်ကြောင်းကြောင့် ဘုတ်စ်ကားစီးလာသည်။

နှစ်မှတ်တိုင်ကျော်လျှင်ပစ္စည်းပစ္စယ အပြည့်ထည့်ထားသော ပလပ်စတစ်ခြင်းကြီးနှင့် မိန်းမတစ်ယောက် တက်လာကာ လှတောသား၏ခြေထောက်ပေါ် ပစ်ချ၏။ လှတောသားက

ကန်ပစ်သဖြင့် မော့ကြည့်ပြီး "ဘာလုပ်တာလဲ" ဟု မေး၏။

"ပစ္စည်းထားချင်ရင်လဲ ခြေထောက်ကလေး နည်းနည်း တိမ်းပါလို့ ပြောပါတော့လား၊ ပါးစပ်မှ ပါရဲ့လား"

"ပါတယ်၊ ပါတယ်၊"

"ဟုတ်သားပဲ၊ ပါသားပဲ၊ ကျုပ်ကထင်တာက သူ့ခမျာ ပါးစပ်မှာ အပေါက်မပါဘူး၊ အရာပဲပါတယ် ထင်နေတာ"

မိန်းမရိုင်းမှာ လူရွတ်ကို ကြောက်သဖြင့် ကားရပ်လျှင် ရပ်ချင်း ဆင်းပြေးလေ၏။

အလှအစာစာ

ရင်ကွဲကောင်ဂီတ

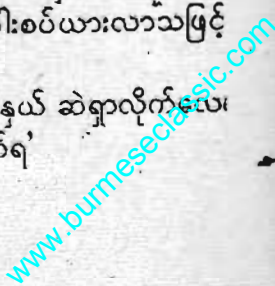
အသံပြာပြာ မျက်ကွင်းချိုင့်ချိုင့်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်သည် တောင်ပြုံးပွဲသို့ အလာတွင် အဝတ်အစားအိတ် လူအခိုးခံရရာ၊ တောင်ပြုံးသို့ရောက်မှ သိသဖြင့် အော်ဟစ်ဆဲရေးနေ၏။

"မမကြီးရယ်၊ ဆဲမနေပါနဲ့၊ လူကြားလို့ မကောင်းပါဘူး" ဟု ကောင်းပန်ကြသော်လည်း အဆဲမရပ်ပေ။

ထိုမိန်းမကိုရပ်ကြည့်နေသော လှတောသားတစ်ယောက်သည် ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ပါးစပ်ယားလာသဖြင့် မှတ်ချက်ချပုံမှာ ဤနယ် . . .

"ဟလိုလေးကွယ်၊ ကုလားမကြီးနယ် ဆဲရှာလိုက်လေး၊ ပုစဉ်းရင်ကွဲကောင် အော်နေသလားမှတ်ရ"

အလှအစာစာ

ရှင်လောင်းသသည်နယ်

လှတောစပါးအဝယ်ခိုင်ကို လာရောက်စစ်ဆေးသော လူကြီးများသည် စနစ်တကျပြင်ဆင်မွမ်းမံထားသည်ကို တွေ့မြင် ရသဖြင့် ကျေနပ်ကြသည်။ လူကြီးများနောက်မှပါလာသော သတင်းထောက်တစ်ယောက်က ဤလိုချီးမွမ်း၏။

“ခင်ဗျားတို့ အဝယ်ခိုင်က သိပ်ကောင်းတာပဲ”

“ခိုင်ဝန်ထမ်း လှတောသားက . . .”

“ကောင်းမှာပေါ့ဗျာ၊ ပေါက်လာတဲ့ပေါင်းမြက်ကို ဇာဂနာနဲ့နှုတ်တယ်၊ ချောနေလိုက်တဲ့မြေပြင်ဟာ အပျိုးလေးနဖူး ကို ကော်ဖတ်နှင့် တိုက်ထားသလားမှတ်ရ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဝိမြေကြီးကို မောင်ရှင်လောင်းသ၊သလို နေတော့ကောင်းမှာပေါ့ ဗျာ” ဟု ရှင်းပြလိုက်လေ၏။

အလှအစာ

ရှည်မှ ခေတ်မီသည်

လှတောသားဘစ်ယောက်သည် သတင်းစာ ဖတ်နေရာ မှ “အောင်မယ်လေးတဲ့ ရှည်လျားတော်မူပါတီဗျာ” ဟု ထအော် သည်။ လက်ဖက်ရည်သောက်နေသူများက လှည့်ကြည့်ကာ အကျိုးအကြောင်းမေးရာ . . .

“ဒီမှာလေ နားရေးကြော်ငြာပါတဲ့ နားမည်ပါ။ ဒေါ်တင်တင်မိထွန်းဦးတဲ့ဗျာ”

ထိုအခါ တစ်ယောက်က မှတ်ချက်ပေးလိုက်ပုံမှာ ဤနယ်။

“ဟလိုလေးကွယ်ရီ၊ ဒီနာမည်မှတ်ထားမယ့်စာစား ပိဋကတ်သုံးပုံပဲ နှုတ်ငုံရအောင် ကျက်တော့မယ်က . . . ဒီနာမည် မျိုးကို ကက်ဆက်ကြီးခွေလောက်ကသာ မှတ်မိနိုင်မှာပါက . . .”

အလှအစာ

ရွံနွား ရွံတကား

လှည်းသမားဟစ်ယောက်သည် နွားများကို ဆက်ကာ ဆက်ကာ ရိုက်နေသည်။ နွားများကလည်း ပေလွန်း ကတ်လွန်း သည်။ ဤမျှ ရိုက်ပါလျက်နှင့် နေရာမရွေ။

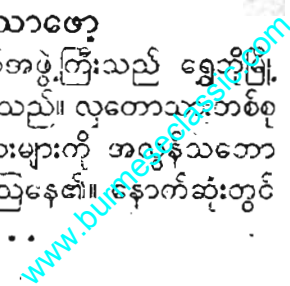
ရိုက်ရလွန်းသဖြင့် မောသွားသောလှည်းသမားမှာ ဤလို ညည်းရာ၏။

“ဟလိုလေးနွားရယ်၊ ညှပ်ပုံများတော့ အံ့လောက်ပါနဲ့၊ လှည်းပေါ်မှာ ဆီကိုးတင်ပြီး ပြေးတာတောင် ဘောင်ဘင်ခတ်မှာ မဟုတ်ဘူးကွယ်၊ ဒါလောက်ရိုက်မှဖြင့် ရွံနဲ့လုပ်ထားတဲ့ နွားရုပ် တောင် ကဆုန်စိုင်းပြေးလောက်ပြီ”

အလှအစာ

လေမုန်တိုင်းမိသောဇော

ဦးမောင်မောင်၏ ဆပ်ကပ်အဖွဲ့ကြီးသည် ရွှေဘိုမြို့ ထောင့်စေတီဘုရားပွဲတော်၌ ကပြနေသည်။ လှတောသားဘစ်စု သည် လှပသောဆပ်ကပ်မယ်ကလေးများကို အလွန်သဘော ကျနေကြ၏။ လှုပ်ရှားပုံတိုင်းကို အံ့ဩနေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် မည်သို့မျှ မချုပ်တည်းနိုင်တော့ဘဲ . . .

“ဟလိုလေးကွယ်၊ ဝေါ့ပါးလိုက်ပုံကတော့ မော့တုံး
လေမုန်တိုင်းမိနေသလား မှတ်ရကွယ်” ဟု အော်ပြောလိုက်မိ
တော့သည်။

ဖေလှနာဇ

လေးတင်ခန်း ပမာ

ဘောလုံးကွင်းတွင် လှတောသားတစ်စုတစ်ဝေးကြီး
ရောက်နေကြသည်။ အသင်းနှစ်သင်းတွင် လှတောရွာအသင်း
က ခြေသာနေသည်။ တစ်ဖက်အသင်းမှ ဂိုးသမားကလည်း
ကောင်းလှ၏။

ဂိုးသမားကောင်းပုံကို လှတောသားက . . .

“ကောင်းလိုက်တဲ့ဂိုးသမားရယ်၊ မျောက်အုန်းသီး
ပွေ့ထားတာနဲ့ တူလိုက်လေ”

ထိုအခါ ဂိုးသွင်းပုံကိုလည်း တစ်ယောက်က ဤလို
ခိုးကူးပြန်၏။

“ဟလိုလေး ဘောသမားရယ်၊ ဂိုးသွင်းလှပပုံကလဲ
သိဒ္ဓတ္တမင်းသား မြားနေပြနေသလား မှတ်ရ”

ဖေလှနာဇ

လောဘကြီးပုံ

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ လှတောသားများသည်
ဝက်လက်ကားတစ်စီးကိုကြည့်ကာ ဟားနေကြ၏။ ကားမှာ
လှပြည့်သော်လည်း မထွက်သေးပေ။ ထိုအခါ ဂိုင်းထဲတွင်ရှိသော

လှတောသားကားသမားဘက်သို့ မြားဦးလှည့်လာကြ၏။

“မင်းတို့ကားသမားတွေက လောဘကြီးလှချည်လား၊
ခရီးသည်တွေကို အားနာဖို့ကောင်းပြီ”

“အစ်ကိုနွယ် ကားသမားတွေ လောဘကြီးပုံကတော့
ကိုယ့်မစင်ပုံကို ဒီအတိုင်းထားပစ်ခဲ့ရမှာ နှမြောလှချည်ရဲ့ဆိုပြီး
သံယောဇဉ်တင်ငင်နေ လှည့်ကြည့်နေတဲ့လူစားတွေဗျ”

လှတောသားကားသမားက ပွင့်လင်းစွာ ဝန်ခံလိုက်ခြင်း
ဖြစ်ပေ၏။

ဖေလှနာဇ

လက်ဖက်ပင် စိုက်ကြစို့

လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်သာ မှာသောက်ပြီး နောက်ထပ်
မုန့်လည်းမစားဘဲ အကြမ်းချည်းထပ်ကာထပ်ကာ တောင်းနေ
သော လူစုအား လှတောသား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင်သည်
သည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် . . .

“ဟလိုလေး၊ မင်းတို့ကို အကြမ်းတိုက်ရတာ မလွယ်ပါ
တကားကရီ၊ ဒီအတိုင်းသာဆိုရင်တော့ ရေနွေးကရားထဲမှာ
လက်ဖက်ပင်စိုက်ထားပြီး ဧရာဝတီမြစ်ကြီးကို ပလောင်တောင်
ပေါ်ကို သယ်သွားရပုံပေါက်နေပြီ” ဟု ဆိုလေ၏။

လက်သည် အရေးကြီး

ဆိုင်ရှင်က ထိုသို့ပြောသော်လည်း လူ့စုမကွဲသေးပေ။ ကာလသားများ၏ အသင်းအပင်းကို စကားရောက်သွားကာ ငွေရေးကြေးရေး နာမည်ပျက်ရှိသူတစ်ဦးက ငွေထိန်းလုပ်ရန် ကြိုးစားနေပုံသို့ ရောက်သွားရာ . . .

“အလိုလေးလေး၊ လူ့ဟကာ စားမဲ့အလှူလက်ဖက်ကို ဝမ်းဆွဲသည်က သူ့လက်နဲ့နယ်ပြီး ပန်းကန်ထဲ အညှဉ်ပေးမယ် ဆိုတာကမှ တော်ပါလိမ့်ဦးမယ်ကွာ” ဟု တစ်ယောက်က ညည်း ညှုလိုက်လေ၏။

ဖဒလောဗ

လောင်ပါဘီနော်

လောင်းကစားမှု ကောင်းကျိုးမပေးကြောင်းကို ထိုသူသိ၏။ စီးပွားရေးလည်း ပျက်နေသည်။ သို့သော် ကြက်ဝိုင်း ရှိလျှင် သူမနေနိုင်။ သူ့ကို တွေ့ချင်သောလူကလည်း ထိုနေရာသို့ လိုက်မသွားချင်သဖြင့် အခေါ်လွှတ်သည်။ ခေါ်ရန်သွားသူ ပြန်လာ၏။ သူပါမလာ။

“ခင်ဗျားလူ အနီလောင်းနေဟယ်။ တော်တော်နဲ့လာ မှာ စုတ်ဘူး။ ထိုးတဲ့သူတွေကလဲ အနီချည်းစုထိုး ပေါ်တော့ အနီချည်းပဲပျံ့၊ ကြာတော့ ခင်ဗျားလူ သွေးဖျက်လာဟန်တူပါရဲ့၊ ပန်းကန်ပြားပေါ် ဆေးလိပ်မီးပွားကျတာတောင် ထလျော်နေပါ ကလား”

ဖဒလောဗ

လိပ်ကလေး သနားစရာ

လူတောသားများသည် စကားချွန်ထက်စေရန် သွေး သည်အနေနှင့် လူ့စုမိလျှင် စကားနိုင်လှတတ်ကြ၏။ ယခုလည်း စကားပြောကောင်းသူအား မိတ်ဆွေငါးယောက်က ဝိုင်းဝန်း ပြောနေကြရာ၊ တစ်ခုသောအချက်တွင် ထိုသူမချေပနိုင်တော့ သည့်အတွက် . . .

“အားကွာ၊ အဲဒီကိစ္စမှာတော့ ပလ္လင်ပေါ်မှာ လိပ်ကို ပတ်လက်သွန်ပြီး တင်ထားသလို ယက်ကန်ယက်ကန် ဖြစ်နေရုံ က လွဲလို့ ငါ့ဘာမှ မပြောတတ်တော့ဘူးကွာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ အားရပမ်းသာ ရယ်မောကြလေ၏။

ဖဒလောဗ

လျှာ၏နောင်ရေး

ရွာသားများသည် ကပ္ပိယကြီးနှင့် ဆုံမိစဉ် ကျောင်းတွင် အလျှာအတန်း ပေါ် မပေါ် မေးမြန်းကြရာ၊ ဤလို ကုံပြန်သွား သလသည်။

“မနှစ်တုန်းကတော့ မိုးလေကောင်းလို့ စပါးတွေ ရကြ မတော့ အလျှာတွေပေါ်လိုက်တာ၊ ပရိတ်ရွတ်ရလွန်းလို့ တို့ကျောင်း က ကိုယ်တော်တွေမှာ လျှာတွေပါပြီး ပေါက်ကုန်ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီနှစ်တော့ ဟလိုလေး၊ ဒီမိုးလုပ်ပုံနဲ့သာဆိုရင် လျှာတွေ ခေါက်သိမ်းထားရလို့ လိုတဲ့အခါ ပြန်လို့မှ ရပါဦးမလား ကွယ်ရဲ့”

ဖဒလောဗ

www.burmeseclassic.com

ဝတီ ဘုံဇရာစံ

ကပ္ပိယကြီးသည် စားသောက်ပြောဆိုပြီးနောက် ပြန်ရန် ထ၊ ရာ၊ အရပ်ရှည်သောကြောင့် မီးအိမ်နှင့် တိုက်မိသည့်အတွက် “အရပ်ကလဲ ရှည်လှချေလား” ဟု မေးသူက မေး၏။ ကပ္ပိယကြီးအမေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးများ မွေးပါလိမ့်” ဟု ခန့်သူက ခန့်၏။

ကပ္ပိယကြီးက ပြောပုံမှာ ဤလိုဖြစ်၏။

“အေးကွာ၊ ဒီအရပ်နဲ့ပဲ စိတ်ညစ်ပါတယ်၊ မြင်းမိုရ် တောင်ထိပ်မှာ ဆယ့်ငါးတောင်ဝါးစိုက်ထားတာက နိမ့်များ နိမ့်နေဦးမလား မသိဘူး။”

အလောကဇာ

ဝဒိန်မှတ်ထားလို့

ရေမမှန်သောကြောင့် ပျိုးပင်တွေည့်သည်အပြင် စိုက်ချိန်တွင် ပျိုးနုတ်ရာ၌လည်း အဆင်မပြေ၊ လှတောသားများသည် အနုတ်ရခက်သောပျိုးခင်းများချည်း နုတ်နေကြရ၏။

ယခုလည်း အမြစ်ခိုင်သော ပျိုးခင်းတွင် ရောက်နေသည်။ ပင်ပန်းစွာနုတ်ရသော်လည်း နုတ်တိုင်းမရ၊ ပြတ်ကုန်သေးသည်။ ထို့ကြောင့် ညည်းတွားပုံမှာ ဤသို့ . . .

“ဟလိုလေးတဲ့ ပျိုးခင်းခိုင်လိုက်ရှာလေ၊ မူလီခေါင်းစုပ်ကို ဝဒိန်မှတ်ထားလား မှတ်ရ၊ ဟိုဘက်ကွင်းများတော့ လွယ်လိုက်တာ၊ ချိုးမွေးနုတ်ရသလိုပဲ”။

အလောကဇာ

ဝမ်းတွင်းသားကို လှည်းကသူ

လှည်းယာဉ်တစ်စီးသည် လှတောရွာတွင်းမှ ချွံသံလွင်လွင်ဖြင့် ထွက်လာသည်။ သို့ရာတွင် နွားများသည် ကားဂိတ်အရောက်၌ လန့်ပြီးရှေ့မတိုးတော့ပေ။ လှည်းသမားက တစ်အားရိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်၊ နွားသတ်တာများ ခက်ခက်ခဲခဲ လှည်းထဲမှာ တပ်ထားပြီးမှ သတ်ရသလားကွ၊ ရိုးရိုးသတ်လဲဖြစ်ပါတယ်”

အရိုက်ကြမ်းလွန်းသဖြင့် အမြင်မတော်သူက လှမ်းပြောလိုက်ရာ . . .

“အိုဗျာ၊ ကျွေးထားရမှတော့ ခိုင်းမှာပဲဗျ၊ ခိုင်းမကောင်းရင် ရိုက်မှာပဲ၊ အရိုက်ကတော့ ဝမ်းတွင်းသားပဲ ကျန်ကျန်မလျှော့ဘူးဗျ”။

အလောကဇာ

သူနဲ့သာဆိုရင်

နံနက်ဆယ်နာရီမျှသာ ရှိသေး၏။ လူတစ်ယောက်သည် သီချင်းတကြော်ကြော်အော်ဆိုကာ၊ လူစုံသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့မှ ဖြတ်သွား၏။

“စောစောစီးစီး မူးလာပြီ၊ ဒီလူတော့ ဘယ်နေပြတ်မယ် မသိဘူး”

တစ်ယောက်က စတင်ပြောလိုက်ရာ၊ အခြားတစ်ယောက်က ဤလို ရှင်းပြ၏။

“ပြတ်ရင်တော့ မသိဘူးကွ၊ နယ်ပြောင်းလိုကတော့

www.burmeseclassic.com

သူ့ကို သေနတ်ပြောင်းဝထဲထည့်ပစ်လိုက်၊ သူ့မိန်းမသာ ပါလာရင် ရောက်ရာအရပ်မှာ ပျော်မယ့်လူကွ”။

အလအနာဇ

သောနတ္တိရိပါတကား

လှတောသားကြီးသည် ကျောင်းလွယ်အိတ်ကိုယ်စီ လွယ်ကာ သူ့ရှေ့သို့လာရပ်သောကလေးများကို-စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။ ကလေးသည် ငယ်သည်။ အရပ်က ပုသည်။ အတန်းမှာလည်း မူလတန်း။ သို့သော် စာအုပ်မူ လွယ်အိတ်နှင့် မဆုံ၍ လက်က ကိုင်ထားရသေး၏။ ထို့ကြောင့် မြည်တွန်ပုံမှာ-

“ဟလိုလေးကွယ်၊ မင်းတို့ ကျောင်းလွယ်အိတ်ကလဲ ဆင်ဖမ်းဖို့သွားတဲ့ သောနတ္တိရိမုဆိုးရဲ့ ခုနစ်နှစ်စာ ရိက္ခာတွေ ထည့်ထားတဲ့ လွယ်အိတ်လား မှတ်ရလေ” ဟူ၏။

အလအနာဇ

သက်ကလေး တိုနေသူ

ပျော်ပျော်ခနတတ်သော လှတောသားကြီးသည် လူငယ်ကလေးများကြားတွင် တဟားဟားရယ်မောနေရာ လမ်းတွင်တွေ့သောမိတ်ဆွဲက အပြုံးဖြင့် မေး၏။

“ခင်ဗျားကတော့ အမြဲနု အမြဲရွှင်နေတာပဲ၊ အခု အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်ပြီလားဗျ”

“အဲဒါလောက်တောင် မရှိသေးဘူးထင်တယ်၊ ဟဲဟဲဟဲ” ဤတွင် လူငယ်တစ်ယောက်က ..

“ဟလိုလေးလေး၊ ဦးလေးအသက်နဲ့ နာယက ဆရာတော်ရဲ့အသက်ကို ချိန်ခင်ပေါ်တင်ပြီးစက်ရင် ပေါက်ပိတ် နေမှာပါဗျာ” ဟု ဝင်ပြောမလသည်။

အလအနာဇ

သောက်တုတ် ပုဏ္ဏက

ပွဲတွင် ရန်ဖြစ်သည့်အတွက် လှတောသားများ ပြန်ပြေးလာကြသည်။ ရွာသားများက အကျိုးအကြောင်းမေးရာ သရိုင်းသားတွေ ရန်ဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြောသည်။

“သရိုင်းသားတွေ ဒါလောက်တောင်ရမ်းသလား”

“ဟလိုလေးတော်၊ ကြမ်းချက်ရမ်းချက်မှာတော့ ပုဏ္ဏက ဘီလူး အရက်မူးသလား မှတ်ရ”

“အကြမ်းအရမ်းတွင် နာမည်ကြီးသော ပိခူရဇာတ်တော် လာ ပုဏ္ဏကဘီလူးအရက်မူးပြီးဆိုသောအခါ ပြောစရာ မရှိတော့ပေ။

အလအနာဇ

သက်န်းနက် ပန်းပုရုပ်

ရပ်ဝေးမှ ဧည့်သည်တစ်ယောက် လှတောရွာသို့ အလည်အပတ် ရောက်လာရာ ဝမ်းသာစွာ ဆီးကြို၍ နေရာထိုင်ခင်းပေးရင်း မေးကြ မြန်းကြ၏။ ထိုသို့ပြောဆိုနေကြစဉ် တစ်ယောက်က ဝင်ဖောက်၍ ...

“ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ပိန်သွားသလိုပဲ”

“ပိန်သွားသလို မဟုတ်ပါဘူး၊ ပိန်ပါတယ်၊ ပိန်သမ္ပ
ငါးဖောင်ရိုးကို အိုးကင်းပူတိုက်သလို အောက်မေ့ရတယ်”

တစ်ယောက်က ဝင်၍ ဖြည့်စွက်လိုက်ရာ အခြား
တစ်ယောက်ကလည်း . . .

“အသားလဲ ပိုမည်းလာပုံများ သက်န်းနက်ပန်းပုရုပ် ကို
သစ်စေးအုပ်ထားသလား မှတ်ရ” ဟု ပုံဖော်လိုက်လေ၏။

ဖေလှနာဇ

သိုင်းသမား လာနေပြီ

ကလေးများက ဆိုးသလော၊ မိခင်ကပင် စိတ်တိုလွန်း
ပြီး အရိုက်ကြမ်းသလားမသိပါ။ လှတောသားကြီးသည် ကလေး
တွေကို သိမ်းရိုက်နေသော အိမ်နီးချင်း မိန်းမတစ်ယောက်အား
အမြင်မတော်သဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်ပုံမှာ . . .

“ဟဲ့ ဟဲ့ ကိုယ်မွေးတဲ့ကလေးပေမယ့် ဒါလောက်ရိုက်ရင်
မိထွေးလို့ အထင်ခံရတတ်တယ်တဲ့”

“ဆိုးလွန်းလို့ပါ ဦးလေးရယ်၊ ပါးစပ်ကိုစေ့မနေဘူး”

“ကလေးပဲဟဲ့၊ မျောက်လောက်တော့ ဆော့မှာပဲ၊
ကမ္မဋ္ဌာန်းသမားလိုတော့ ငြိမ်မနေဘူး၊ နင်ရိုက်ပုံက ဂျပန်သိုင်း
ကားထဲက သိုင်းသမား ဓားခုတ်နေလား မှတ်ရ”။

သစ်ကြားသီး၏ညည်းချင်း

ဘုန်းကြီးလူထွက်တစ်ဦးသည် သူ့နေထိုင်ခဲ့သော
ကျောင်းအနီး၌ ပင်ပန်းကြီးစွာ လယ်ထွန်နေစဉ် ဆရာတော်
ဖြတ်သန်းသွားခိုက်ကြ၍ ထွန်ပေါ်မှဆင်းပြီး ဝတ်ဖြည့်ရာ . . .

“ရသေ့ကြီးရဲ့ မုတ်ဆိတ်မွေးကို မိဖုရားကြီးက ဆောင့်ဆွဲ
တဲ့ဇာတ်ကို သတိမရဘူးလား”

“ရတယ် ဘုရား၊ ရပုံများတော့ တပည့်တော်ရဲ့ အသား
အရေကိုသာ ကြည့်ပါတော့ဘုရား၊ သစ်ကြားသီး မီးပုတ်ထားတဲ့
အတိုင်းပါပဲဘုရား၊ ကျောတစ်ပြင်လုံးလဲ မိကျောင်းအရေခွံခွာ
နေလှန်းထားသလား မှတ်ရ၊ ဒီကျောင်းနားလာပြီး လယ်လုပ်မိ
တာတော့ ဘုရားပရိဝုဏ်ကို ကျောပေးပြီးအိမ်သာဆောက်
မိသလို ဖြစ်နေပြီဘုရား” ဟု ပြန်လည်လျှောက်ထားလေ၏။

ဖေလှနာဇ

ဟဲ့ ဟဲ့ အလိုလေး

လှတောသားကြီးသည် ဧည့်သည်အား ထမင်းစားပြီးမှ
ပြန်ရမည်ဆိုကာ အတင်းတားထားသည်။ ထမင်းပွဲသို့ရောက်
သောအခါ ထမင်း၏အခြေအနေ မကောင်းသဖြင့် ဒုက္ခ
ဦးဆောင်ကာ ဤလိုပြော၏။

“ဟလိုလေးရှင်မရယ်၊ ဧည့်သည်ကို ထမင်းချက်တွေ့ပါ
ဆိုတာ ကျောက်စရစ်ခဲပြုတ်တွေချလာရသလားတဲ့၊ ဒီထမင်းကို
သာ ဝအောင်စားမိရင် အစာကြေဆေးပုလင်းကို ဦးမင်းကျော်
အရက်ပုလင်း လွယ်ထားသလို လွယ်ထားရတော့မှာပဲကွယ်”

ဖေလှနာဇ

www.burmeseclassic.com

ဟင်းပန်းကန် တင်းမခံ

ထမင်းကျွေးဧည့်ခံသော လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲတွင် ကာလသားများ ပျော်ရွှင်စွာ စားသောက်နေကြသည်။ စားလည်း စားနိုင်သည်။ အလှအယက်လည်း စားသည်။ ဟင်းချိုပေးပါဦး၊ ကြက်သားလာပါဦး" ဟု တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး အော်နေရာ ဟင်းလိုက်သူက . . .

“မင်းတို့ ဝိုင်းကလဲကွာ၊ ငွန်းလှနေကြတာ ကြွေပစ်နေသလား မှတ်ရ”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် လိုသမျှဟင်းများကို ဦးစီးပြီး ထည့်ပေးကာ ဤပုံ ထပ်ပြောလိုက်ပြန်၏။

“ဟလိုလေး၊ မင်းတို့တစ်ဝိုင်းဟာ မိတ္တူဝိနွကမျိုးတွေများလားဟေ့၊ ဟင်းလိုက်တဲ့ ယောက်ချိုမှ စားပွဲပေါ်က မရုပ်ရသေးဘူး၊ ပန်းကန်က ပပ်ကြားအက်နေပါပြီကောကွယ်ရဲ့။”

ဖေဖေအာအာ

အကောမှာ ဝိဇ္ဇာ

လယ်သမားများသည် မူးရေလာလျှင် ရွှင်ယုနေ၏။ ရေမလာလျှင် ညည်းသည်။ ရေနည်းလျှင် ရှုံ့မဲ့နေသည်။ ယနေ့ စကားဝိုင်းတွင်မူ ရေနည်းသည့်အတွက် စိုက်ချိန်မမီမည် စိုးကြောင်း ပြောနေကြရာ၊ စကားဝိုင်းဘေးသို့ နောက်ဆုံးမှ ရောက်လာသူတစ်ဦးက . . .

“မူးမှာ ရေနည်းတော့ နည်းတယ်နည်းတယ်နဲ့ ဝိုင်းဝန်းပြီးတော့ စောင့်ရှောက်ကြမူပေါ့။ အခု အလုပ်သမားတွေချည်း

လွဲချထားတော့ ကောနေလိုက်ပုံများ တချို့နေရာမှာဆိုရင် ကျောက်ပြင်လှန်ထားသလားမှတ်ရ” ဟု တာဝန်သိစကားလေး ညှပ်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

ဖေဖေအာအာ

အညာသားတင်ပါး

ပုသိမ်ဘက်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရသော လှတောသားတစ်ယောက်မှာ စိတ်ထဲတွင် မကျေနပ်နိုင်သော အကြောင်းအရာတစ်ခုရှိနေ၏။ ထိုအကြောင်းကို ဘဝတူ လှတောသားတစ်ယောက်နှင့် ဆုံမိရာမှ ရင်ဖွင့်ဖြစ်လေသည်။

“လူတွေကကွာ၊ မုန့်ဖက်ထုပ်ကို မုန့်ဖက်ထုပ် မခေါ်ဘူး၊ အညာသားကျောကုန်းတဲ့ကွာ၊ စော်ကားတာပဲ”

ထိုအခါ လှတောသားက ရယ်မောပြီး ပြော၏။

“ဟလိုလေးကွယ်၊ စိတ်ဆိုးတော်မူနေလိုက်တာ၊ ပန်းပဲဖိုက ပေတုံးကို ထုံဆေးထိုးပေးထားလား မှတ်ရ၊ ဒီတော့လဲ လွယ်ပါသကွာ၊ မုန့်ကုလားမည်းကို အညာသားတင်ပါးလို့ ခေါ်ပြီး တန်ပြန်လိုက်ပေါ့ကွ”

ဖေဖေအာအာ

အထူမြူ ခုတမူ

အသုဘတစ်ခုတွင် အမေးအမြန်းသွားရောက်သော လှတောသားတစ်စုသည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာပြီး ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

ဆိုင်ရှင်က “ဘာသောက်ကြမလဲ” မေးရာ . . .

“နေစမ်းပါကွာ၊ ဒီမှာ စိတ်ညစ်ပြီး ပြန်လာရတာ၊ မိတ်ဆွေဝတ္တရားအတိုင်းပြောမှပဲ စိတ်ကူးပြီး တတ်သမျှ မှတ်သမျှလေးနဲ့ပြောမိတော့ တအားထင်လို့ မနည်းထပြေးခဲ့ရ တယ်” ဟု မောပန်းစွာ ပြော၏။ ထိုအခါ ဆိုင်ရှင်က . . .

“ခင်ဗျားက အနုမြူပုံးပေါက်ရာမှာ လက်ဝါးနဲ့သွားကာ ပလေဗျာ” ဟု အပြစ်တင်လိုက်တော့သည်။

ဖေလှနာဗ

အပြေးပြိုင်ပွဲ

စိုင်နိုင်ကြီးကထိန်ပွဲတွင် ဘောလုံးပြိုင်ပွဲပါဝင်သဖြင့် လှတောသားများဘောလုံးကစားရန်သွားကြရာ၊ ယမန်နေ့ညက ဇာတ်ပွဲတွင် ဓားခုတ်မှုဖြစ်ကြောင်း အကြံရောက်နေနှင့်သော လှတောသားတစ်ယောက်က ဆီးကြိုသတင်းပေးရာ . . .

“ဒီလိုဆိုရင် ပွဲပျက်ရောက်ပါ”

“ပွဲတော့ မပျက်ဘူး၊ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်ပြီး ပြေးလိုက် လွှားလိုက်ကြပုံများတော့ သစ်ရွက်ခြောက်ပုံကို လေပွေမွေ့ သလိုပဲ၊ အမြီးမှန်း အမောက်မှန်း တောင်မှန်း မြောက်မှန်း မသိတော့ဘူး။”

“ကလေးတွေရော လူနင်းခံရသေးလား”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး၊ မိန်းမတွေလဲ ကလေးမနိုင် ထမိမနိုင်နဲ့ ဆံပင်တွေ ဖြိုးဖြိုးဖားဖားဖြစ်ပြီး ပြေးလိုက်ကြတာများ ဆံပင်တွေ ကြွက်မြီးတန်းနေလေရဲ့။”

ဖေလှနာဗ

အမွှေးပိဇ္ဇာ

လှတောသားလယ်သမားနှစ်ယောက်သည် လယ်တော သို့ သွားရင်း ကားလမ်းဘေးတွင် သန့်စွမ်းထွားကျိုင်းသော စပါးခင်းများကို မြင်ကြသည်အတွက် တစ်ယောက်ကစတင်၍ . . .

“ငါ့စပါးပင်နဲ့တော့ ကွာပါကွာ”

“ကွာတာမပြောနဲ့လေ၊ ဒီလယ်တွေမှာ မြေဆီထည့် တာက ဗွက်ထသဲခင်းသလို အိတ်လိုက်ပစ်ထည့်ကြတာဗျ”

အဖော်က အကြားကို အသိလုပ်ကာ ပြော၏။

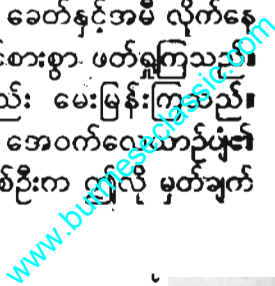
“မြေဆီထည့်တိုင်းရော ကောင်းပလားကွ”

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ မြေဆီကြမ္မာ၊ မြေဆီအိတ်ထဲကို လက်နှိုက်စွန့်ဖန် များလွန်းလို့ လက်ဖမ်းက အမွှေးတောင် သျှောင်ထုံးထုံးယူရအောင် သန်လာတယ်”။

ဖေလှနာဗ

အေဝက် အေဝက်နှင့်

အစွမ်းထက်သော အေဝက်လေယာဉ်နှင့်ပတ်သက်၍ မိတ်ဆွေနိုင်ငံနှစ်နိုင်ငံစကားများနေကြသည့် သတင်းသည် သတင်းစာများတွင် ပါလာသောအခါ ခေတ်နှင့်အမီ လိုက်နေ သော လှတောသားများသည် စိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်ရှုကြသည်။ ထိုလေယာဉ်၏အစွမ်းထက်ပုံကိုလည်း မေးမြန်းကြသည်။ တစ်နေ့တွင် သူစိတ်ဝင်စားနေသော အေဝက်လေယာဉ်ပုံ၏ ပုံကို တွေ့မြင်ကြရာ၊ လှတောသားတစ်ဦးက ဤလို မှတ်ချက် ချ၏။

“ဟလိုလေးလေး၊ အေဝက်အေဝက်နဲ့ နာမည်ကြီးလိုက်တာ၊ အခုလို ဓာတ်ပုံမြင်ရတော့လဲ ကင်းမြီးကောက် ခဲမှန်ထားတာနဲ့ တူလိုက်လေ။”

အလှအစာ

အိုး မော်ဒယ်ကွ

လှတောသားနှင့် အခြားရွာသားစကားပြောလျှင် လက်ရည်မတူသော လက်ဝှေ့သမားနှစ်ဦး ထိုးသည်နှင့် တူသည်။ တစ်ဖက်သက်ကျသောကြောင့် ပွဲမှာ ကြည့်မကောင်းလှပေ။ လှတောသား အချင်းချင်းထိုးလျှင် လက်ညီသည်ပွဲကို ကြည့်ရသလို နားအရသာ ရှိ၏။ အူရွှင်၏။

ယခု လှတောသားစကားဝိဇ္ဇာအပိတ်အဖြစ် နားဆင်ကြည့်ကြပါ။ စက်ဘီးရောင်းလိုကြောင်း ကြေညာမိသော လှတောသားအား သူ့မိတ်ဆွေက မခံချင်အောင်ပြောရာမှ စတင်ပါသည်။

“ခင်ဗျားစက်ဘီးကဖြင့် ကနောင်မင်းစက်ရုံက ထုတ်လိုက်တဲ့ပစ္စည်းတွေလားမှတ်ရ၊ အကုန်အဟောင်းချည်းပဲ”

“မင်းဟာ ငျည်းသုံးဆယ်သုံးလုံးမှာ နောက်ဆုံးက အကောင်ပါကလားကွ၊ ဒါတွေလား ဖာဟောင်း၊ ငါ့တာယာတွေဟာ အထူးကြီးရှိသေးတယ်၊ လေယာဉ်ပျံမှာ တပ်မောင်းဦးမလားရတယ်၊ နောက်ဆုံးထုတ်၊ နောက်ဆုံးပေါ်၊ အိုးမော်ဒယ်ကွ”။

“ဟလိုလေးလေး၊ ပြောတော့ အိုးမော်ဒယ်တဲ့၊ လေမြန်တာယာတဲ့၊ လက်နဲ့တို့ကြည့်တော့ဖြင့် သူ့တာယာတွေက ကလေးငယ်ထိပ်ကျနေတာပဲ၊ ဟောက်ပက်ဟောက်ပက်နဲ့”။

သရက်တောသား စကားဝိဇ္ဇာ

မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့ ခြေဆန်ပြီးသွားလျှင် စကားဝိဇ္ဇာအများအပြားကို တွေ့နိုင်ပါမည်။ စကားကို ခွကျကျတဲ့တိုးပြောတတ်သူများ၊ နဘေကာရန်နှင့် ပြောတတ်သူများ၊ ကျစ်လျစ်သော စကားလုံးများနှင့် အနှိုင်းဥပမာပါမှ ပြောတတ်သူများကို တွေ့မြင် ကြားသိနိုင်ကြပါမည်။

ယခုဖော်ပြမည့် သရက်တောသားမှာ မကွေးတိုင်းအတွင်း ရွာငယ်တစ်ရွာမှ ဖြစ်ပေသည်။ သရက်တောရွာသည် ကားလမ်းဘေးတွင် တည်ရှိပါသည်။ အိမ်ခြေသုံးလေးဆယ်သာ ရှိပြီး ဆန်စက်အလုပ်သမား၊ ဈေးသည်၊ ကျောင်းဆရာ၊ စာရေးဝန်ထမ်း၊ တောင်သူနှင့် လယ်သမားများ နေထိုင်ကြသည်။ ရွာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ရွှေသမင် ဆန်စက်နှင့် အစိုးရသစ်ဆိုင်ရှိသည်။

ထိုရွာသားများသည် စကားပြောကျွမ်းကျင်ကြ၏။ ထိုရွာတွင် စကားပြောတတ်သော ဦးထွန်းဝင်း၊ ဦးလှိုင်၊ ဦးရွှေနှင့် ဦးအောင်ကျင်တို့ ထင်ရှားခဲ့ရာ၊ ယနေ့အချိန်တွင် အနည်းငယ်သာ ကျန်တော့သည်။ နောက်ထပ်လူငယ်ကလေးများ၏ နှုတ်စွမ်း အာစွမ်းကို မြည်းစမ်းကြည့်ကြစေရန် ကြားညှပ်၍ တင်ပြပါသည်။ ရှုစားတော်မူကြပါကုန်။

ကြမ်းပုံ ကြမ်းပုံ

သရက်တောရွာသားလယ်သမားများ၏ လက်သို့ ရာကျော်စပါးမျိုး ရောက်လာစအချိန်က ပြစ်ပေသည်။ စပါးထွက်ရာကျော်သည်ဆိုသောကြောင့် အားရဝမ်းသာစိုက်ကြသော်လည်း ဦးအောင်ကြင်မှာမူ အချိန်မမီသဖြင့် မစိုက်လိုက်ရပေ။ သို့ကြောင့် ရာကျော်စိုက်ထားသူများအား . . .

“မင်းတို့ ဝမ်းသာမနေကြနဲ့၊ တို့ထက်စောပြီး ရာကျော်စိုက်ခဲ့တဲ့ မုန်းနားက လယ်သမားတွေပြောတာတော့ ရာကျော်ထမင်းဟာ တယ်ကြမ်းဆိုပါကလား”

ဦးအောင်ကြင်၏ဝံသီကို သိသူများက “ခင်ဗျားဗျာသူများတွေ စိတ်ပျက်အောင် မပြောပါနဲ့ဗျ” ဟု ဆိုကြ၏။

“သိစေချင်လို့ အကောင်းပြောတာပါဗျာ၊ ရာကျော်ထမင်းတို့ ကြမ်းပုံများကတော့ ရာကျော်ထမင်းကို မျှီချလိုက်တဲ့ အခါ ခူးရင်းအလုံးတစ်ရာ ရှမ်းစားသိုင်းကစားပြီး အူထဲဝင်သွားတာနဲ့ တူဆိုပါကလား အမောင်တို့”

အလအဇာဇာ

ကွဲလိုက်ပလေ

သရက်တောရွာအနီးတွင် ဇရပ်တစ်ဆောင်ရှိ၏။ နွားလှည်းများနှင့် ခရီးသွားနားခိုရန် ဆောက်လုပ်ထားခြင်း ပြစ်၏။ ထိုဇရပ်တွင် နေ့လယ်နေ့ခင်း၌ ရွာသားများ ဆုံတတ်ကြရာ၊

တစ်နေ့တွင် ရွာသားအချို့ ဆုံမိကြစဉ် အရှေ့ပိုင်း၊ အနောက်ပိုင်း၊ အောင်ပိုင်း၊ မြောက်ပိုင်း သွေးကွဲသော စကားများကို ပြောဆိုငြင်းခုံနေကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဦးအောင်ကြိုင်ရောက်လာကာ ဤပုံ မြည်တွန်၏။

“မင်းတို့ကလဲ မင်းတို့ကိုယ်ကို ရွာသစ်ကြီးသား မှတ်သလား၊ ရွာသစ်ကြီးသားကတော့ အတွင်းရွာ အပြင်ရွာဆိုပြီး ရှိလို့ ကွဲတယ်ထားပါတော့၊ ငါတို့ရွာကလေးက လက်သည်းခွဲလောက် ရှိတာဟာ၊ အဲဒါလောက်ကလေးက သွေးကွဲနေလို့ကပ်ပုံများ ဥသွယ်သီးမိုင်းဝုံးနင်းမိထားသလား မှတ်ရ၊ ရှက်စရာကွာ”

အလအဇာဇာ

ကျွမ်းဝိဇ္ဇာ

သရက်တောရွာသားတစ်ယောက်သည် တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ဖွဲ့ပြာများပေကျံလျက် စက်ဝင်းမှထွက်လာကာ ကားလမ်းကို ဖြတ်ကူးရန် ဇရပ်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်၏။ ဇရပ်ရှေ့တွင် ကလေးကြီးက ရိုက်သဖြင့် ကလေးငယ်မှာ အော်ပြီး ငိုနေ၏။

ကလေးကြီးသည် “ရော့ဟဲ့၊ တိတ်ဟဲ့” ဟု အော်ရင်း ငိုနေသောကလေး၏ပါးစပ်ထဲသို့ ဗယာကြော်တစ်ခု ပစ်သွင်းလိုက်၏။ ဤမြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရသော အလယ်သမားကြီးမှာ . . .

“အောင်မယ်လေးဟဲ့ ကျယ်လိုက်တဲ့ပါးစပ်၊ ဆင်နှစ်
ကောင် ကျွမ်းပစ်ဝင်ရင်တောင် အာမထိ လျှာမထိ ဝင်လို့ရ
အောင် ကျယ်ပါပေ” ဟူ၍ တအံ့တဩ အော်မိလေ၏။

ဖေလှနာဇ

ခဲဖိုး သဲဖိုး

ရွာသစ်ကြီး ရွာသူတစ်ယောက်ကို သရက်ချဉ် ရွာသား
တစ်ယောက်ရဲ့မိဘတွေက သွားတောင်းကြတာ၊ ကာလသား
ကြေး ထောင့်ငါးရာ တောင်းလိုက်လို့ လန့်သွားကြဆိုပါလား။
ဆိုသောသတင်း သရက်တောရွာသားလူငယ်များကြားတွင်
ဝယ်ကရိုက်နေ၏။ တစ်နေ့တွင် လူစုမိ၍ ထိုအကြောင်းကို ပြော
ကြပြန်သောအခါ ဦးရွှေက ဤသို့ မှတ်ချက်ချ၏။

“ရွာသစ်ကြီးသူကို မကြိုက်ကြနဲ့ဟေ့၊ ကြိုက်မိရင်လဲ
ထိကိုဖိထိုးကြဟ၊ သိန်းထိဆယ်ဆုပေါက်တဲ့လူမှသာ ရွာသစ်ကြီး
သူကို ယူရမှာဟေ့”။

ဖေလှနာဇ

ခိုင်မှုခိုင် ကောင်းမှုကောင်း

သရက်တောရွာသားများသည် ပျက်စီးယိုယွင်းနေသော
ဇရပ်ကို ပြုပြင်ရန် ကားလမ်းဘေးဇရပ်ဟောင်းသို့ စုရုံးချောက်
ရိုလာကြ၏။ လူငယ်အချို့က ဆင့်မကောင်းပုံ ခါးပန်းမကောင်း

ပုံများကို ပြောဆိုပုံကြီးချဲ့နေရာ . . .

“ဟေ့ ဟေ့ အရိုးများသော ချေးခါးသောလုပ်မနေကြနဲ့၊
သစ်ဟောင်းတို့ပဲ ပြန်သုံးမယ်၊ သစ်တွေက အကောင်းကြီး ရှိ
သေးတယ်၊ မင်းတို့ငါတို့ တစ်သက်မဟုတ်ဘူး၊ အရိမေတ္တယျ
မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တဲ့အခါမှတောင် နတ်လမ်းဆောက်ဖို့
ဆက်သုံးရမှာ” ဟု ဦးထွန်းဝင်းက အော်ပြောလိုက်လေ၏။

ဖေလှနာဇ

ခုံညှင်းဒိုးထိသံ

အလုပ်ပါးချိန်တွင် ရွာအလယ်အရိပ်ကောင်းသော
မြေတလင်း၌ ကာလသားများ၏ ခုံညှင်းတစားဝိုင်း ပြစ်လေ့ရှိ
သည်။ ထိုကစားဝိုင်းသို့ အခြားရွာသားများလည်း လာရောက်
ကစားကြ၏။

ထိုနေ့ ထိုကစားဝိုင်းသို့ ဦးထွန်းဝင်းရောက်လာချိန်တွင်
အခြားရွာသားများက နိုင်နေ၏။ တစ်ချိန်တွင် သရက်တော
ရွာသားတစ်ယောက်၏ ဒိုးသည် လက်သံပြင်းစွာဖြင့် ထိမှန်
သွားရာ၊ ဦးထွန်းဝင်းက . . .

“အောင်မယ်လေးဟဲ့ ပြင်းလိုက်တဲ့ဒိုး၊ မလိုတီယာ
တီးသံလား မှတ်ရ” ဟု အားရပါးရ ပြောလိုက်လေသည်။

ဖေလှနာဇ

ချဉ်ချဉ် ကြည်ကြည်

သရက်တောရွာအနီးတွင် မုန်းဆည်မှ ရေလွတ်ပေး
သော ဆည်မြောင်းတစ်ခုရှိသည်။ ရွာမှ အမျိုးသမီးများသည်
လျှော်ဖွပ်စရာအဝတ်များပြားနေလျှင် ထိုမြောင်းသို့ သွားရောက်
ကာ လျှော်ဖွပ်လေ့ရှိကြ၏။

တစ်နေ့တွင် အဝတ်လျှော်ရန်သွားသော မိန်းမတစ်
ယောက်သည် အဝတ်လျှော်ပြီးပြန်လာသော မိန်းမတစ်စုနှင့်
ရွာတံခါးတွင် ဆုံမိရာ၊ မေးဖြေကြပုံမှာ . . .

“မြောင်းရေ ကြည်ရဲ့လားဟေ့”

“ကြည်ပါတော်၊ ကြည်လိုက်သူမှ အုန်းရည်ထဲ
ကျောက်ချဉ် ခတ်ထားတာထက်တောင် ကြည်သေး”။

(ဒုလ္လဘ)

